

A photograph of a woman's back, wearing a white lace corset and a long pearl necklace. Two hands are placed on her shoulders. The background is dark.

Сабрина Джефрис

Титла, богатство,
привилегии... той е готов
да се откаже от всичко
заради нежната ѝ целувка.

Желанията на херцога

САБРИНА ДЖЕФРИС ЖЕЛАНИЯТА НА ХЕРЦОГА

Превод: Силвия Желева

chitanka.info

Те са „Хората на херцога“ — детективска агенция, създадена от семейна гордост и неугасима страст... и излагат сърцата и живота си на опасност, за да разбудят всяка шокираща измама или скандално престъпление!

Максимилиан Кейл, херцог Лайънс, отдавна е погребал дълбоко в себе си скръбта по изчезналия си по-голям брат Питър. Но една загадъчна бележка от Тристан Боно, който уверява херцога, че брат му е жив, отвежда Макс право към очарователната Лизет Боно, незаконна дъщеря на виконт и сестра на Тристан. Скоро двамата потеглят към Париж, като се преструват на мъж и жена, за да потърсят Тристан, който също е изчезнал.

И колкото повече време прекарват двамата заедно, толкова повече се убеждават, че титлите и разликата в общественото положение не представляват пречки пред страстта, любовта и доверието.

ПРОЛОГ

Йоркшир, 1816

— По дяволите, момиче, престани да крачиш напред-назад, ела и си изяж закуската, преди да ми се е завил свят.

— Но, мамо, как е възможно да не се тревожиш за Тристан? Никога не е отсъствал цяла нощ! Ами ако му се е случило нещо, докато бяха на лов вчера с татко?

Клодин Боно махна с ръка с онази нехайност и елегантност на жестовете, които я бяха направили почитана актриса на континента, преди татко да я вземе със себе си при едно от пътуванията си и да я настани в тази къща.

— Ако беше така, вече щяхме да сме научили. Баща ти щеше да изпрати слуга да ни вземе. И това е най-малкото, което щеше да направи. Амброуз е завел Тристан да пийнат след лова и са останали до зазоряване в „Грийн Ин“.

Майка ѝ най-вероятно беше права. Характерно за татко щеше да бъде да заведе брат ѝ на някое интересно място. На Тристан *всичко* му позволяваха, а нея ограничаваха. Тристан дори не бе толкова по-голям от нея — разликата им беше само три години. Не беше справедливо.

— Може би трябва да отида до Ашкрофт и да се уверя, че са там. — Хвърли пълен с копнеж поглед към зелените хълмове на Йоркшир, простиращи се миля след миля.

Мама повдигна едната си руса, оскубана до съвършенство, вежда.

— Не можеш да отидеш сама до града, милата ми. Не е прилично.

Лизет въздъхна дълбоко от разочарование и отново закрачи из стаята.

— Като че ли някой се интересува от благоприличието, когато става въпрос за копеле.

— Лизет Боно! — каза остро майка ѝ. — Не използвай тази ужасна дума, когато говориш за себе си! Ти си дъщеря на виконт

Ратмур. Никога не го забравяй.

— *Незаконна* дъщеря на виконт Ратмур — изръмжа Лизет. — Какво стана с обещанията на татко да се ожени за теб?

Мама стисна устни и те образуваха много тънка черта.

— Хм... сложно е. Трябва да изчака края на войната с Франция. Да се ожени за францужойка, ще бъде истински скандал. А баща ти не би понесъл един скандал. Той ще се отрази също така и на законните му синове.

Лизет изгледа майка си накриво.

— Войната свърши преди година, мамо. И единственият, който не би понесъл скандала, е Джордж. Чакането нищо няма да промени.

Двайсет и шест годишният Джордж Мантън беше *законният* син и наследник, наполовина брат на нея и Тристан. Той ги мразеше, откакто татко бе направил мама своя любовница. Макар че майката на Джордж бе починала преди години, той продължаваше да мрази жената, която баща му обожаваше до глупост. И децата, родени от тази връзка.

— Джордж ще се примири — каза мама, отхвърляйки небрежно опасенията ѝ и очевидно чувствайки се неудобно от обратата в разговора. — Няма да има избор, когато баща ти се ожени за мен. — Започна да маже конфитюр върху препечената си филийка с деликатни движения на ножа.

Всичко, което мама правеше, беше деликатно. А Лизет нямаше нито една деликатна кост в тялото си. Беше неестествено висока за момиче на нейната възраст, с костеливи хълбоци и огромни гърди, които я караха да изглежда така, сякаш едва пазеше равновесие. И косата ѝ не беше руса като тази на майка ѝ, която имаше цвят на прясно бито масло и на която мъжете винаги се възхищаваха. Беше мастилено черна като тази на баща ѝ.

Момичето отчаяно се опитваше да я направи привлекателна с панделките, които татко ѝ носеше от пътуванията си, но тя бе така дива и къдрава, че всякакви опити бяха безполезни. И повечето панделки украсяваха роклите ѝ.

— Красива ли съм, мамо?

Майка ѝ премигна.

— Разбира се, че си красива, *ma cherie*. Ти си моя дъщеря, нали? Не се тревожи, някой ден мъжете ще се бият за вниманието ти.

Не беше сигурна, че иска това. Красотата на майка ѝ не ѝ беше донесла нищо повече от това да чака мъжът, когото обича, да се ожени за нея. Когато бе малко момиченце, Лизет вярваше на обещанията на баща си някой ден да станат истинско семейство. Но напоследък бе започнала да губи вяра в него. На входната врата се почука силно.

— Аз ще отворя! — извика Лизет и се втурна в коридора. Усмихна се, като видя другия си полубрат, деветнайсетгодишния Доминик Мантън, да стои на прага.

— Най-после се върна! — извика.

Дом се различаваше от Джордж така, както грахът от крушите. Играеше заедно с Тристан, когато бяха деца, докато Джордж бе на училище. Когато поотрасна, Лизет все вървеше след тях и той беше мил с нея, макар че селяните не бяха. Тя го обожаваше заради това.

Днес обаче не изглеждаше щастлив, че е тук.

— Може ли да вляза?

Сърцето ѝ се поколеба, когато тя забеляза прорязаните му от червени жилки очи, безцветните устни... И начинът, по който се държеше — сякаш бе от порцелан. О, Господи!

— Тристан! — прошепна тя. — Пострадал ли е?

— Къде е той? — отговори Дом с въпрос.

Това я обърка.

— Не знам. Няма го от вчера. Трябва да говориш с татко. Излязоха заедно на лов.

Той изруга, после изправи рамене.

— Татко е мъртъв, Лизет.

Думите бяха като шамар. Гледаше Дом с отворена уста и се питаше дали е чула правилно. В този миг зад тях се чу приглушено ридание.

Мама стоеше, замръзнала, кръвта се бе отцедила от лицето ѝ.

— Мъртъв? Как е възможно това?

Дом прокара облечената си в ръкавица ръка през гъстите си черни къдрици.

— Не мога да ви разкажа много, мисис Боно. Все още събирам мозайката на случилото се, докато бях в Йорк. Доколкото успях да разбера, пушката на татко гръмнала сама и буквално експлодирала в гърдите му. Тристан и слугата довели татко у дома и го положили в спалнята му. Джордж скоро отишъл при тях, а слугата довел доктора.

Джордж и Тристан останали до татко. И двамата били там, когато, малко след залез-слънце вчера, татко предал Богу дух.

Думите бавно достигнаха до съзнанието ѝ, а сълзите изпълниха очите ѝ и започнаха да се стичат по бузите ѝ. Майка ѝ плачеше тихо. Лизет отиде при нея. Двете просто стояха и плачеха прегърнати.

Не можеше татко да е мъртъв. Беше го видяла едва вчера, когато дойде да вземе Тристан.

О, Господи, Тристан!

Хвърли на Дом укорителен поглед.

— Ако Тристан е бил там, когато татко е починал, защо не е дошъл да ни каже?

— Не знам. Аз се прибрах у дома едва преди два часа. Но...

При неговото колебание, мама замръзна.

— Н-но какво?

— Трябва да го намерим. Джордж ще бъде тук всяка минута. Търси го.

Студени тръпки полазиха по гърба на Лизет.

— Защо Джордж ще идва тук? Не мисли, че Тристан е *убил* татко, нали?

— Не — каза Дом твърдо, — макар че сигурно щеше да се опита да го обвини, ако слугата не беше видял станалото с очите си. — Дом потри с длан уморените си очи. — Обаче Джордж мисли, че Тристан е откраднал Сини пламъци снощи.

Шокът я накара да ахне. Сини пламъци беше любимият — а и на Тристан — чистокръвен кон на баща ѝ. Баща им беше обещал някой ден да го даде на Тристан.

— Не мислиш, че Тристан би направил такова нещо, нали?

— Не знам. Никой от слугите не знае със сигурност какво е станало след смъртта на татко. Казват, че накрая Тристан си тръгнал, но Джордж твърди, че се е върнал посред нощ, за да открадне Сини пламъци. В момента събира хора, за да залови Тристан и да го обвини в кражба.

Кръвта ѝ се смръзна.

— О, Дом, не! Как е възможно това?

— Знаеш колко Джордж мрази Тристан. Би направил всичко, за да съсипе живота му.

— Затова ли си тук? — Тристан, току-що влязъл през задния вход, тръгна с широки крачки по коридора към Дом. Палтото му беше скъсано, сякаш бе тичал през гората, а панталоните му бяха изцапани с кал чак до коленете. — Дошъл си да гледаш как ще ме съсипят?

— Тристан! — извика Лизет. — Не му говори така!

— Тук съм, за да те предупредя — каза Дом спокойно. — Ако си взел Сини пламъци, ще трябва да го върнеш.

Бузите на Тристан поруменяха силно, докато вървеше неумолимо напред.

— Защо? Той е мой. Татко го завеща на мен, факт, който и брат ти щеше да потвърди, ако не беше твърдо решен да ме лиши от рожденото ми право.

— Какви ги говориш? — прошепна мама.

Тристан постави ръце на раменете ѝ, после стрелна Дом с поглед.

— На смъртния си одър татко написа допълнение към завещанието си. Остави коня на мен, тази къща на теб и колекцията си от украшения — на Лизет. Също така определи издръжка за нас тримата. Двамата с Джордж бяхме свидетели как подписа документа.

— О, татко! — прошепна Лизет, а сълзите продължаваха да се стичат по бузите ѝ. Риданията ѝ бяха заседнали в гърлото ѝ. Обичал ги е, и то достатъчно, за да помисли за тях в сетния си час. И е знаел колко много тя обича евтините украшения, които бе купувал в различните държави като сувенири. Разказите му за чуждите страни ѝ бяха много интересни и я караха да мечтае да обиколи света.

В очите на Тристан гореше необичаен пламък.

— Но веднага щом татко изпусна последния си дъх, Джордж изгори допълнението пред мен. Каза, че по-скоро ще умре, отколкото да ни позволи да вземем дори пени.

Лизет бе шокирана. Същите чувства се изписаха и върху лицето на Дом. Защо Джордж ги мразеше толкова много?

Дом смръщи вежди.

— Джордж не ми каза нищо за това.

— И си изненадан от постъпката му? — сръза го Тристан.

Дом отговори:

— Не.

Тристан се отдели от майка си и се изправи лице в лице с Дом.

— Да, взех коня, който ми принадлежи.

— Ще трябва да го върнеш — каза Дом. — Кражбата на кон се наказва със смърт. Ще трябва някак си, тайно, да го върнем в конюшната или да бъде намерен да се скита в полето... или...

— Прекалено е късно за това — каза спокойно Тристан. — Продадох го на търговец на коне, циганин, за да има семейството ми с какво да живее, докато измисля начин да го издържам.

— *Продад* си го? — извика Дом. — Луд ли си? Джордж ще поиска обесването ти, това е сигурно!

— Нека само опита — изръмжа Тристан. — Ще кажа на целия свят какво направи той, какъв лукав лъжец е и...

— Никой няма да ти повярва, *mon cher* — каза майка им тихо, със задавен глас. — Ще кажат, че лъжеш и че тези лъжи имат за цел да те облагодетелстват. Джордж е наследникът. Той ще спечели, а теб ще те обесят. — И отново заплака.

Тристан се сви пред лицето на огромната ѝ мъка.

— О, майко, няма да ме обесят! — Отиде при нея и я взе в прегръдките си. — Шшш, шшш, не плачи.

Лизет се обърна към Дом.

— Трябва да направиш нещо. Не можем да оставим Джордж да арестува Тристан!

— По дяволите! — Дом изправи рамене. — Добре, ето какво ще направим. Тристан, трябва да тръгнеш веднага. Веднага! Вероятно ще успееш да стигнеш до пещерата, преди Джордж да е дошъл. Ще дойда при теб веднага, щом успея да се измъкна. Тази вечер.

— Каква пещера? — запита мама.

Тримата размениха погледи. Пещерата бе тяхната обща тайна, мястото, където бягаха от родителите и опекуните си — и от Джордж. Тайна, грижливо пазена през всичките тези години.

— Не се тревожи, майко, знам коя пещера има предвид той. — Тристан изгледа гневно Дом. — Но не виждам защо *аз* трябва да бягам и да се крия, след като Джордж...

— Слушай брат си! — извика майка им. — Сигурна съм, че Дом ще направи всичко възможно да поправи несправедливостта. Но ако останеш тук и Джордж накара правосъдието да те преследва, това ще бъде краят за всички ни.

Лизет не смееше да диша. Майка им мъдро използваше чувството за вина на Тристан. В противен случай, безразсъдният глупак щеше да предизвика Джордж и едва ли не сам да нахлузи примката на шията си.

С мрачен поглед, Тристан скръсти ръце на гърдите си.

— Добре, Дом, да предположим, че се скрия в пещерата. После какво?

— Ще се опитам да убедя Джордж да постъпи правилно — каза Дом. — По-вероятно е да го направи, когато не си наоколо и не го провокираш.

Надеждата разцъфна в сърцето на Лизет. Ако някой можеше да убеди Джордж, то това беше Дом.

— Слушай Дом, Тристан.

Тристан издиша дълго и бавно.

— Добре. Но ако Джордж продължава да настоява на лъжите си...

— Ще отидеш във Франция — каза мама решително. — Семейството ми е в Тулон. — Погледна умолително Дом. — Ако се стигне дотам, ще можеш ли да му помогнеш?

— Мога да го кача на рибарска лодка във Фламбъро Хед. Ще трябва сам да стигне до пристанището в Хъл. След това може да използва част от парите, получени за коня, за да стигне до Франция.

— Чудесно — каза мама. — Той ще се справи.

— Виж сега, майко... — поде Тристан.

— Не! — извика тя. — Няма да изгубя и баща ти, и теб! Не искай това от мен!

Тристан стисна зъби, после кимна рязко.

— Ела — каза тя и го хвана за ръката. — Ще опакуваме багажа за пътуването ти.

— Няма време за това — намеси се Дом. — Мога да му занеса нещата довечера. Той трябва да тръгне *веднага*! Джордж ще дойде всеки момент.

— Да, върви, Тристан! — настоя Лизет и го побутна към задната врата. — Преди Джордж да те е открил.

Тристан се спря в края на коридора.

— Има нещо, което трябва да знаеш, Дом. В онова допълнение, което Джордж изгори, татко остави пари и на *теб*. Така че, ако

действията му останат ненаказани...

— Разбирам — каза Дом. — А сега тръгвай, дяволите да те вземат!

Смръщил силно вежди, Тристан тръгна.

— По-добре да приготвя онова, от което ще има нужда при пътуването. — Мама изчезна в края на коридора, оставяйки Лизет сама с Дом.

Дом взе ръцете на Лизет в своите.

— Съжалявам, мило момиче. За Джордж, за татко... за всичко.

— Вината не е твоя — измърмори тя. — И двамата го знаем. Джордж винаги прави, каквото пожелае, а колкото до татко...

Сълзите отново потекоха по бузите ѝ, а той я взе в прегръдките си, за да я успокои. Тя не можеше да повярва, че татко е мъртъв. Едва вчера я бе целунал и бе обещал скоро да я изведе на езда. Толкова много обещания, а ето че сега нямаше да може да ги изпълни.

Сълзите се стичаха по бузите ѝ и попиваха в хубавото синьо палто на Дом, а той тихо шепнеше успокоителни думи. Не беше сигурна колко дълго са останали така, но ѝ се стори, че само секунди по-късно тропотът на коне отвън ги накара да се разделят. Двамата си размениха погледи, а на вратата се почука толкова силно, че Лизет подскочи.

— Трябва да накараме майка ти да отвори — каза Дом тихо. — Ако ме види тук, може нещо много скоро да се обърка.

— Но видът на мама само ще ядоса още повече Джордж. Нека аз да отворя.

— Лизет...

— Мога да се правя на глупава. Може би дори ще ми повярва. Трябва да го забавим достатъчно, за да дадем време на Тристан да стигне до пещерата.

Дом я погледна втренчено, после въздъхна и отстъпи назад.

— Ще бъда тук, ако имаш нужда от мен.

Тя му се усмихна с благодарност и отвори вратата. И замръзна, сварена съвсем неподготвена за тълпата, която обграждаше Джордж. Там беше отворотелният му управител, Джон Хъкър, и двама от най-жестоките му слуги, както и селяни, които ненавиждаха това „*копеле французина*“, както често наричаха Тристан в града. И то само защото разполагаше с благоволенieto на виконта.

Тя се застави да не покаже никаква реакция на демонстрирането му на сила, напомняйки си, че Джордж все още не знае, че на нея ѝ е известно за смъртта на татко. И че още по-малко би могла да знае за кражбата на коня.

— Добро утро, милорд. Какво те води насам толкова рано?

Макар и да имаше телосложението на провинциален работник, чертите, облеклото и маниерите на Джордж бяха аристократични. Кожата му бе светла като на благородник, който рядко се показва на слънце, костюмът му бе безупречно ушит като на джентълмен, който никога не се тревожи, че работата може да го принуди да изцапа дрехите си, а той демонстрираше арогантността на наследник на виконта.

Можеше да бъде наречен красив с тези широки гърди и вълниста кестенява коса, както и с чаровната си усмивка, с която награждаваше жените, които отговаряха на стандартите му. Но нищо от това не въздействаше на Лизет. Тя познаваше жестокото сърце, което се криеше в тези гърди.

Типично за него, той дори не си направи труда да слезе от любимия си жребец.

— Къде е той? — запита високо, без никакво предисловие.

— Кой? — запита тя рязко в отговор. Щом той не си правеше труда да бъде учтив, тя щеше да му отвърне със същото.

— Знаеш кой. Оня лъжец и задник, брат ти.

Макар и трудно, успя да сдържи гнева си.

— Той е и твой брат.

— Или поне така твърди майка ти — каза провлечено Хъкър.

Жестоката забележка я накара да прехапе устни. Мъжете се смееха. Как се осмеляваше? И още повече, как можеше да се смее на непочтената забележка?

Направи всичко възможно да сдържи напиралите думи, защото животът на Тристан можеше да зависи от това. За нещастие, мълчанието ѝ само подтикна мъжете към още грубости. Те се приближиха още, без да слизат от гърбовете на конете, за да направят груби забележки за гърдите ѝ и да ѝ предложат нещо, които тя само смътно разбираше, но явно бяха неприлични и злобни.

Само след секунди на прага се появи Дом.

— Отдръпни кучетата си! — изръмжа той на брат си. — Тя е в траур също като нас. Как можеш да им позволяваш да я обиждат? Тя ти е сестра, за Бога!

Джордж повдигна вежди, но мъдро не каза нищо.

— Какво правиш тук, Дом?

— Дойдох да кажа на семейството *ни* за смъртта на татко.

По лицето на Джордж се изписа присмехулно изражение.

— Сигурен ли си, че не се надяваш да продължиш с мисис Боно оттам, където татко е спрял?

Лизет премигна, после се спусна напред.

— Не говори така, ти, ужасен звяр такъв!

Само желязната хватка на Дом ѝ попречи да бутне Джордж от гърба на коня, за да може да го зашлеви.

— Достатъчно, джентълмени! — извика мама иззад нея. Гледаше студено Джордж. — Няма полза от кавги. Оставете ги настрана.

Изражението на Джордж бе леденостудено.

— Имам работа единствено с Тристан.

Неслучайно мама бе така популярна като актриса в Тулон. Макар да не можеше да скрие зачервените си очи и бледите си страни, изигра отлично незнанието и нехайството.

— О? Какво е направил сега синът ми, та да те ядоса?

— Открадна моя собственост. Дошли сме, за да го накараме да плати.

Тя махна с ръка.

— Не знам нищо за това. — На устните му се изписа усмивка на недоверие. — Можеш ли да докажеш, че е откраднал твоя собственост?

Отговори Хъкър.

— Свидетели са го видели снощи да извежда Сини пламъци от конюшната.

Мама пребледня, а Лизет като че ли щеше да припадне. Свидетели. Това не беше добре. Но мама продължи да следва същата линия на поведение.

— Дори да е така, това няма нищо общо с мен. Не мога да контролирам сина си. Сигурна съм, че скоро ще върне коня. Той може дори да е в конюшната и ако Ваше благородие отиде да провери...

— Никъде няма да отида, мисис Боно. Първото място, където Тристан би отишъл, е тук. Пък дори и за да ви каже за смъртта на татко. — Джордж я гледаше с арогантност, която извикваше омраза у всички тях. — Ще го кажа съвсем ясно, така че дори една френска курва да го разбере: или ще ми кажете къде е Тристан, или ще освободите къщата утре сутринта.

Дом изруга тихо, а Лизет извика:

— Не можеш да го направиш!

— Разбира се, че мога. — Джордж погледна мама. — Можете ли да платите наема за този месец?

— Разбира се, че няма да платим никакъв наем — каза тя, силно пребледняла. — Тази къща е на Амброуз.

— *Беше.* Баща ми е мъртъв, забрави ли? — отговори Джордж студено. — И сега къщата е моя собственост. Искam наем за нея. Можете ли да го платите? Защото ако не можете, имам право да ви изхвърля. — Усмихна се с най-чаровната си усмивка. — По дяволите, и бездруго имам право да ви изхвърля. Особено след като укривате крадец.

Дом пристъпи напред.

— Покажи малко милост, Джордж. Все още скърбят заради смъртта на татко. Всички скърбим. Остави им време да тъгуват, да отидат на погребението и да присъстват на четенето на завещанието.

— Надявам се, че не си на тяхна страна, братко мой — каза Джордж студено, докато конят му танцуваше напред-назад. — Защото в завещанието на татко няма нищо за теб. То е написано малко след моето раждане и оттогава не го е променял.

Ако се съдеше по това, колко остро си пое дъх Дом, това не му бе известно.

— Не може да е вярно — каза тихо.

— Консултирай се с адвоката на татко, щом не ми вярваш. Той от години се опитваше да накара татко да напише ново завещание. — Удостои брат си със самодоволна усмивка. — Така че ти предлагам да решиш на чия страна ще застанеш. Защото съм повече от готов да бъда щедър към *законния* си брат и да му дам онова, което баща ми е забравил да му завещае. Или...

Навременната пауза накара кръвта на Лизет да се смръзне във вените.

— Или? — запита Дом.

— Мога ей така, съвсем просто, да сложа край на бъдещата ти кариера на адвокат. — Щракна с пръсти. — Ако им помагаш да крият Тристан от мен, няма да получиш и пени от богатството на татко... — нито издръжка, нито собственост, нищо. И ще откриеш, че когато нямаш пари, е много трудно да се учи право.

Лизет бе обхваната от отчаяние. Животът на Дом щеше да приключи още преди да е започнал. Не знаеше за тези условия, когато се бе съгласил да помогне на Тристан.

— Как мога да го крия от теб, след като нямам никаква представа къде е? — отговори Дом спокойно, но Лизет усещаше колко е напрегнат.

Джордж смръщи вежди.

— Внимавай много какъв избор правиш, малки братко. Не се шегувам, когато казвам, че ще те лиша от всичко.

Дом го изгледа гневно:

— Наистина си изгорил онова допълнение, нали?

Джордж силно пребледня.

— Не знам за какво говориш.

— Чух, че на смъртното си легло татко е написал допълнение към завещанието си, в което се е погрижил за всички, включително и за мен. И че ти си го изгорил.

— Аха! — Джордж се приведе напред на седлото. — *Знаеш* къде е Тристан. Защото в противен случай... — Млъкна рязко, а на лицето му бе изписано измъчено изражение.

— Нямах да съм чул за допълнението? — По лицето на Дом бе изписан триумф. — Мислех, че не знаеш за какво говоря.

Джордж нямах да позволи на нещо така неудобно като истината да го спре.

— Не опитвай адвокатските си трикове върху мен, малки братко. Още не си адвокат и нищо не признавам. Къде е той, дяволите да те вземат?

— Казах ти: нямам представа.

— Лъжеш.

— Както и ти — отговори Дом.

— Не можеш да го докажеш. Разполагаш само с думата на едно крадливо копеле, което няма какво да купи, като ме zlepостави.

— И ти не можеш да докажеш, че знам къде е.

— Нямам нужда от доказателство. Аз съм наследникът. Моят закон е абсолютен. — Стисна по-здраво юздите. — И така: с мен ли си, малки братко? Или с *тях*? Защото, ако избереш тях, кълна се, ще те оставя без нищо.

Лизет не смееше да диша. Като че ли дори конете бяха застинали на едно място в очакване отговора на Дом.

Той дълго и втренчено гледа Джордж — труден миг за всички тях. После се обърна и подаде ръка на Лизет.

— Ела, сестричке. Оказва се, че ще трябва да опаковаме багажа ви, преди да е станало утре сутрин.

Шокиран Джордж присви очи.

— Чудесно. Направи избора си. Кажете на Тристан, че е виновен за падението ти. — Обърна коня си към тълпата мъже и каза рязко: — Претърсете къщата! Претърсете полята и блатата и всяка педя земя между това място и морето! Трябва да е някъде тук!

Хората му се втурнаха към къщата, а Лизет каза:

— Дом, не трябваше...

— Мълчи, докато не си отидат, момиче — прошепна той. — После ще говорим.

Прав беше, че трябва да бъдат предпазливи, но тя трябваше да използва цялата си воля, за да не възрази, когато Хъкър започна да рови в гардероба ѝ, а другите започнаха да преобръщат мебелите, без да обръщат внимание на изречените на френски ругатни от майка ѝ. Хъкър пушеше силните си испански цигари и това, че миризмата ще се просмуче в дрехите ѝ, бе повече, отколкото можеше да понесе.

Уморена и изнервена от събитията, на Лизет ѝ се искаше да се разкрещи, но не виждаше смисъл. Вече нищо нямаше да бъде същото. Татко го нямаше. Нямаше да има вече закуски с него, по време на които той им четеше смешни откъси от вестника или им разказваше истории от последното си пътуване. Нямаше вече да се разхожда сред скалите във Фламбъро Хед с него и мама. И нямаше вече нощем да гледа звездите в компанията на Дом и Тристан.

Сълзите отново напълниха очите ѝ. Как щеше да понесе всичко това? И какво щеше да стане с тях сега, когато татко го нямаше?

На хората на Джордж не бе необходимо много време да се уверят, че Тристан не е там. Веднага щом си тръгнаха, за да претърсят

околността, мама изгледа Дом с укор и тревога.

— Момчето ми, не трябва да правиш това. Джордж със сигурност ще те остави без пукната пара. А баща ти не би искал това.

— Да не би да предпочиташ да му предам Тристан?

— Разбира се, че не, но може би ако беше поговорил с Джордж...

— Видя каква полза имаше от разговора ни.

Мама смръщи вежди.

— А какво ще стане, ако Тристан му даде парите, които е получил за коня? Джордж със сигурност не би могъл... не би обесил собствения си брат, нали?

— Може и ще го направи, страхувам се. Щом е решил да погази желанията на мъртвия си баща, значи е готов на всичко. — Дом гледаше през прозореца към хората на Джордж, които търсеха наоколо. — Освен това, подозирам, че дори да бях достатъчно жесток да му предам Тристан, пак щях да си остана за цял живот роб на Джордж. Той отново и отново щеше да прибегва до силата на богатството, за да изисква от мен подчинение. Отказвам да живея по този начин.

— Но как ще живееш? — запита Лизет. Дом беше и неин брат. Тя не искаше той да страда.

Дом я погали под брадичката.

— Аз съм голям човек, мило момиче. Мога да се грижа за себе си. Може и да не съм напреднал дотолкова в обучението си по право, че да си заслужи позиция на чиновник или адвокат, но имам приятел в „*Боу Стрийт Рапърс*“, който ще ме наеме, докато получа дипломата си. — Погледът му се спря на мама. — По-скоро съм загрижен как ще живеете вие тримата.

Мама изправи рамене.

— Ще отидем при семейството ми в Тулон.

Дом смръщи вежди.

— Това означава да оставите всичко тук.

— Не всичко — поправи го мама. — Имам децата си. Освен това, всичките ни вещи са купени от баща ви и Джордж вероятно ще изиска да останат в къщата. — Наклони глава. — Няма да си навлека обвинения в кражба. Нито на моята, нито на главата на Лизет. Ще вземем дрехите си, това е всичко.

— Но как ще живеете във Франция? — запита Дом.

— Мога отново да работя като актриса. — Отново наклони глава, този път кокетно. — Все още съм млада и хубава, нали?

Дом се усмихна на проявата ѝ на суетност.

— Да. А и ще разполагате с парите, които Тристан е взел за коня.

— Той не трябва да ги задържи — прошепна мама.

— А, напротив. Татко искаше той да получи коня. — Дом доби примирен вид. — Поне знаем, че татко е искал да се отнесе справедливо с всички ни, макар и Джордж да му е попречил.

На лицето му бе изписана мъка, която накара Лизет да изпита съжаление към него.

— Татко е бил длъжен да те включи в завещанието. Постъпил е много грешно.

— Знаеш какъв беше. Винаги беше някъде, винаги изследваше нов град, остров или езеро. — В гласа на Дом се долови неопределена нотка. — Нямахме време за неща като семейни отговорности.

— Не го обвинявайте прекалено много — каза мама. — Може и да не е бил добър в тези неща, но ви обичаше. — Погледът ѝ се спря последователно на двамата. — Обичаше много и двамата ви.

Мама отново заплака и отиде да потърси носна кърпичка. След като излезе, Лизет прошепна:

— Да, татко ни обичаше. Но просто недостатъчно.

Това беше проблемът, когато разчиташ някой мъж да те спаси. На мъжете не можеше да се разчита. Татко... Джордж... Дори Тристан беше влошил нещата с гнева си. От мъжете, които имаха значение в живота ѝ, само един бе постъпвал винаги правилно — а ето че колкото и да искаше да помогне, дори Дом не можеше да направи кой знае какво повече от това да им помогне да съберат багажа си.

Мама бе сбъркала, като се бе доверила на татко. Това ѝ бе донесло само мъка — за нея и за децата ѝ.

Лизет избърса сълзите, които отново бяха потекли. При първата възможност, която щеше да ѝ се отвори, тя щеше да заеме своето място в света. Независимо какво щеше да ѝ струва. Нямахше да преживее това предателство отново.

ГЛАВА 1

Ковънт Гардън, Лондон април 1828

Нямаше дори едно писмо от Тристан в целия куп.

Мъглата се бе вдигнала и утрото бе просветнало. Лизет захвърли пощата върху бюрото в кабинета на Дом. Типично. Когато тя тръгна от Париж, Тристан ѝ обеща да пише поне веднъж седмично. Но макар че започна да изпълнява обещанието си в началото, вече минаха два месеца без ред от него. Тя се разкъсваше между тревогата и желанието да накаже брат си за нехайството му.

— Сигурна ли си, че не искаш да ме придружиш до Единбург този път? — запита Дом. — Можеш да водиш бележки вместо мен.

Лизет вдигна поглед към брат си, който се бе спрял на прага. На трийсет и една, той бе по-строен и по-мускулист, отколкото в по-крехка възраст. Сега имаше белег на бузата, за който не искаше да говори и който само Бог знаеше къде получил. Но винаги беше на нейна страна. Е, поне в повечето случаи.

Тя смръщи вежди. Понякога и той бе толкова лош, колкото и Тристан.

Откакто я бе довел тук от Франция преди шест месеца, тя работеше упорито, за да превърне наетата градска къща в дом. Не трябваше да бъде студена и безлична само защото служеше още и за офис на фирмата за разследване на брат ѝ — „Мантън Инвестигейшънс“. Но какво бяха донесли усилията ѝ? Нищо друго, освен друг мъж, който да ръководи поведението ѝ.

Все така седнала на стола, тя повдигна вежда.

— Нямах нужда от мен, за да ти водя бележките. Помниш всичко дума по дума.

— Но ти си по-добра в описанията от мен. Забелязваш у хората неща, които аз не забелязвам.

Тя изви очи към тавана.

— Ще дойда, ако ми позволиш да върша повече неща от описанията на случаите и приготвянето на чая.

Той я изгледа внимателно.

— Като какво, например?

— Да разпитвам свидетели. Да проследявам заподозрени. Да нося пистолет. — За нейна изненада, той не се засмя. Тристан щеше да се засмее. И после щеше да се опита — *отново* — да ѝ намери подходящ съпруг сред приятелите си войници в Париж, които се държаха така, сякаш момиче, което е наполовина англичанка и е копеле, трябва да бъде благодарно за всяка проява на внимание.

Дом пристъпи в стаята и я изгледа замислено и преценяващо.

— А ти можеш ли да използваш пистолет?

— Да. Видок ми показа. — Само веднъж, преди Тристан да прекрати уроците им, обаче нямаше нужда Дом да знае това.

Той вече проклинаше Южен Видок, бившия шеф на френската Тайна полиция.

— Не мога да повярвам, че брат ни е позволил дори да се доближиш до този главорез.

Тя сви рамене.

— Имахме нужда от парите. А Видок имаше нужда от секретарка, която да подрежда документите и досиетата на престъпниците. Мястото беше добро.

И за нейна изненада, работата беше забавна. След смъртта на мама преди три години, когато Лизет се бе преместила да живее с Тристан в Париж, тя копнееше да върши нещо полезно и важно, което да отвлича вниманието ѝ от мъката. Видок ѝ бе предложил подходяща работа. И тя бе научила от него много за разследването на престъпленията. Видок дори бе предложил да я наеме като агент, както бе направил и с други жени, обаче Тристан не бе разрешил.

Тя изсумтя. Тристан смяташе, че за него е добре да работи в тайната агенция през всичките тези години, но сестра му трябва да седи, обвита в памук и целофан, докато ѝ намери съпруг. Което ставаше все по-невъзможно с всяка изминала година. Тя беше вече на двайсет и шест, за Бога!

— Какъв е отговорът ти, Дом? — запита тя своя полубрат. — Ако дойда с теб, ще ми позволиш ли повече от воденето на бележките?

— Не и този път, но може би някой ден...

— И Тристан отговаря винаги така. — Подсмръкна. — А междувременно се труди зад гърба ми да ме омъжи. А когато не успя,

ме изпрати в Лондон при теб.

— За което съм му дълбоко благодарен — каза Дом с лека усмивка.

— Не се опитвай да отвлечеш вниманието ми с комплименти. Няма да се омъжа и за никого от *твоите* избраници.

— Добре — отговори той весело. — Защото нямам такива. Прекалено голям егоист съм, за да те изгубя заради съпруг. Имам нужда от теб тук.

Тя го изгледа несигурно.

— Казваш го просто така.

— Не, мило момиче, не. Ти пазиш много информация за методите на Видок в умната си глава. Ще бъда луд, ако те оставя да се омъжиш и изгубя всичко това.

Лизет омекна. Дом наистина се отнасяше с нея по-добре, отколкото беше очаквала, и ценеше знанията ѝ за разследването. Може би беше така, защото бе работил толкова упорито, след като Джордж го беше отрязал напълно. Или може би защото си спомняше с обич за прекараното заедно детство.

Какъвто и да беше случаят, тя му отдаваше дължимото. Щеше да му даде и време. Може би накрая той щеше да си помисли дали да ѝ възложи повече задължения. Повече вълнуващи задължения. Може би накрая щеше да ѝ се удаде случай да пътува, да задоволи страстта си да види нови места, която бе наследила от татко. Това, че Дом я оставяше тук сама, само със слугите за цяла седмица, бе показателно за доверието му. Правеше го за първи път.

— Значи мислиш, че съм умна, така ли? — запита тя.

— Също така си способна, упорита, своеволна и си истински трън в... — Като видя силно смръщените ѝ вежди, смени тона. — Но, да, много умна. Имаш много добри качества, мило момиче, и аз ги оценявам. Не съм Тристан, както знаеш.

— Знам. — Започна да преглежда писмата, струпани върху бюрото. — Като говорим за нашия брат, не съм го чувала от месеци. За него не е характерно да бъде така затворен. Обикновено пише веднъж на седмица.

Дом отиде до бюрото, за да вземе необходимите му за пътуването документи.

— Вероятно е зает с някой случай на Видок.

— Но Видок бе принуден да се оттегли като глава на Агенцията за сигурност миналата година.

След напускането на Видок, Тристан бе запазил мястото си на агент, борейки се със зъби и нокти. А тя бе изгубила мястото си, тъй като не беше агент. И брат ѝ бе решил, че е време тя да си намери съпруг, пък било то дори англичанин.

Тъй като той не се осмеляваше да се върне в Англия заради обвинението в кражба, Дом трябваше да я вземе и придружи до Лондон.

— В такъв случай, вероятно е зает с поръчение на новия шеф — каза Дом и прибра документите в чантата си.

— Съмнявам се. — Тя се изправи и отиде до прозореца. — Не може да се каже, че новият шеф харесва Тристан.

— Само защото Тристан е дяволски добър в работата. Новият шеф няма да може да разследва дори продавач на плодове, който ги е повредил нарочно, затова мрази всички, които имат способности. — Хвърли ѝ кос поглед. — Макар че, за да бъдем честни, нашият брат може да подложи на изпитание търпението на всеки. Той сам си създава правила, работи и почива в странни часове и обикновено не казва на никого какво е намислил.

— Току-що описа себе си — каза тя сухо.

Той се засмя.

— Добре, ще си помисля над това. Но аз работя за себе си, затова мога да се държа по този начин... А той има шефове, които очакват редовни доклади.

— Вярно е — каза тя разсеяно, докато гледаше през прозореца. Вниманието ѝ бе привлечено от мъж в сиво от другата страна на улицата. Той гледаше втренчено градската къща. Изглеждаше ѝ познат. Приличаше...

Приблужи се до прозореца, а мъжът изчезна в мъглата. По гърба ѝ полазиха студени тръпки. Опита се да не им обръща внимание. Не можеше да е Хъкър. Той не би трябвало да е в Лондон, а в Йоркшир с останалите хора на Джордж. Ако все още работеше за Джордж.

Дом тръгна към нея.

— Съществува още фактът, че той има дразнещата склонност да изпада в беда, без да полага никакви усилия за това.

— Кой? — запита тя и се извърна.

— Тристан. — Хвърли й поглед, пълен с любопитство. — За него говорим, нали?

— Да, разбира се. — Застави се да забрави за Хъкър. — Точно тази негова склонност ме кара да се тревожа. Дори Видок казваше, че Тристан ухажва опасността.

— Вярно е, но също така винаги успява да се измъкне от нея. Няма нужда от теб за това. — Погледът на Дом омекна. — Аз, от друга страна, имам нужда от теб за много неща. — Протегна облечената си в ръкавица ръка и й показа разкъсания шев. — Виждаш ли? Случи се тази сутрин. Можеш ли да поправиш стореното?

Опитваше се да отвлече вниманието й от тревогите й, което бе много мило от негова страна, макар че действията му бяха прозрачни. Без да каже и дума, тя свали ръкавицата от ръката му, извади кутията си, в която бяха шивашките й принадлежности, и започна да зашива скъсаното място.

Докато тя работеше, умът й бе зает с мъжа, когото бе видяла отвън. Трябваше ли да спомене за него на Дом? Не, щеше да бъде глупаво. Той можеше да реши да остане в Лондон, което не можеха да си позволят. Бизнесът му се разрастваше, но въпреки това все още не можеше да подмине такъв доходен случай като този в Шотландия.

Освен това, тя дори не беше сигурна дали това е нещо, което трябва да я тревожи. Бяха минали години, откакто бяха напуснали имението, и мъжът можеше въобще да не е Хъкър. Нямахме смисъл да тревожи Дом без причина.

Почти привършваше зашиването на разкъсания шев, когато в стаята влезе единственият слуга на Дом — иконом, камериер и слуга, всичко в едно.

— Почти девет часът е, сър. Имате само половин час да стигнете до пристанището.

— Благодаря ти, Скримшоу — провлече думите Дом. — Познавам часовника.

Червендалестият слуга замръзна.

— Моля за извинение, сър, но *„минутите се изнизват бързо — така, както вълните се носят към брега“*.

Дом смръщи вежди, а Лизет едва потисна смеха си и побърза да каже:

— Ще се погрижа да тръгне навреме, Шоу. И това ще стане скоро.

Скримшоу не изглеждаше убеден, но се обърна и тръгна.

— Кълна се, ако още веднъж ми цитира Шекспир, ще го уволня — заяви Дом.

— Не, няма. Никога няма да намериш друг, който да върши всичко това за толкова ниска заплата. — Завърза конеца и подаде ръкавицата на Дом. — Освен това, ти го провокира, използвайки истинското му име.

— О, за Бога! — възкликна той и сложи ръкавицата на ръката си. — Няма да наричам слугата си с актьорския му псевдоним, независимо как прекарва повечето си вечери.

— Трябва да бъдеш по-мил с него — смъмри го нежно тя. — Поради твоето настояване да стои тук с мен през нощта, той се отказа от ролята си в пиесата, чиито репетиции започват тази седмица. И, във всеки случай, той е прав. Време е да тръгваш. — Усмихна му се. — Минутите наистина минават бързо.

Дом изруга тихо и се обърна към вратата, но спря на прага и погледна към Лизет.

— Ако все още не си получила писмо от Тристан, когато се върна от Шотландия, ще видя какво мога да направя по въпроса.

— Благодаря ти, Дом — каза тя тихо, знаейки колко много е това за него.

— Но не мисли, че ще хукна към Франция — изръмжа той. — Не и ако някой не ми плати за това.

— Може би ще реша един-два случая, докато си в Единбург — каза тя весело. — Тогава ще мога да ти платя.

Той смръщи вежди.

— Това никак не е забавно. Обещай ми, че няма да опитваш разни глупави неща.

Тя се усмихна загадъчно и погледна многозначително часовника.

— Ще изпуснеш парахода, ако не тръгнеш веднага.

— Помогни ми, Лизет, ако...

— Върви, върви! — извика тя и го побутна към вратата. — Прекрасно знаеш, че се шегувам. Не се тревожи за мен. Ще бъда добре.

Той най-после тръгна, като мърмореше под нос нещо за досадни слуги и непослушни сестри. Тя се засмя и продължи да разпределя пощата, сортирайки всяко писмо според случая, който касае. Отделяше новите случаи в куп, който щеше да прегледа след това.

Прекара деня в отговаряне на кореспонденцията, направи няколко бележки по случаите, които според нея щяха да са от интерес за Дом, справи се още и с домакинските си задължения. Беше почти полунощ, когато си легна. Нямаше смисъл да си ляга преди това — по улицата минаваха хора, които отиваха на театър. Тя се радваше на шума и движението, защото ѝ напомняха за представленията в Тулон, в които участваше майка ѝ.

Шумът по улиците стихна малко, когато тя си легна, и остана така до обяд на другия ден, което бе характерно за този край на „*Боу Стрийт*“.

Затова, когато на зазоряване я събуди силно чукане по входната врата, едва не получи инфаркт. Кой можеше да е толкова рано? О, Боже, да не би параходът за Единбург да се беше забавил?

Навлече бързо роклята си върху нощницата и излезе в коридора тъкмо навреме, за да чуе недоволното мърморене на Скримшоу, който бързаше да отвори. Едва беше откrexнал вратата, когато мъжки глас каза рязко:

— Искам да се видя с мистър Мантън.

— Моля за извинение, сър — каза Скримшоу, влизайки в ролята си на иконом. — Мистър Мантън не приема клиенти в такъв ранен час.

— Аз не съм клиент. Аз съм херцог Лайънс — каза рязко мъжът. Тонът му бе леденостуден и демонстрираше гняв, какъвто могат да изпитват само представителите на аристокрацията. — И той ще ме приеме, ако знае какво е добро за него.

Безцеремонните му думи накараха Лизет да се втурне към вратата, завладяна от паника.

— В противен случай — продължи невъзмутимо херцогът, — ще се върна тук с представители на закона и ще претърся всяко кътче от къщата. Ще открия и него, и неговата...

— Той не е тук — каза тя, докато слизаше бързо по стълбите, без да дава и пет пари как е облечена. Последното, от което „*Мантън Инвестигейшънс*“ имаха нужда, бе херцогът да доведе тук тълпа

представители на закона само защото нещо не му е угодно. Ключките щяха да ги съсипят.

Но като стигна в подножието на стълбите и видя мъжа, рязко се закова на мястото си. Защото мъжът, извисяващ се на прага зад Скримшоу, не приличаше на херцог.

О, беше облечен като херцог: — палто от най-фин кашмир и безупречно ушито, шалчето — копринено и перфектно завързано. Но всички херцози, чиито снимки бе видяла във вестниците или по брошурите, бяха сивокоси и прегърбени.

Този херцог беше висок, широкоплещест и въобще, най-поразителният мъж, когото бе виждала. Не беше красив, не. Чертите му бяха прекалено силни: брадичката му бе прекалено остро изсечена, очите му — дълбоко поставени, а златистокестенявата му коса — прекалено права, за да бъде според модата. Но беше привлекателен, о, да. Ядоса се, задето е забелязала колко силно привлекателен е.

— Дом не е тук — каза тя отново.

— Тогава ми кажете къде е.

Очакването, че тя ще се подчини безропотно на тона му, я ядоса и я направи безразсъдна. Беше свикнала да се справя с хора като него — най-лошото щеше да бъде да се остави да я надхитри и да я накара да разкрие прекалено много. Все пак, тя все още не знаеше за какво бе всичко това.

— Извън града е по случай, Ваше благородие. Само това мога да кажа.

Очите му, с цвят на най-чист смарагд, я изгледаха проникателно и сякаш проникнаха през нея. Само един поглед бе достатъчен, за да прозре възрастта ѝ, семейните ѝ връзки, положението ѝ в живота и да я накара да се почувства неудобно.

Тези всевиждащи очи отново се спряха върху лицето ѝ.

— А вие коя сте? Любовницата на Мантън?

Думите бяха произнесени с презрение и накараха Скримшоу да поруменее, обаче преди слугата да е успял да отвори уста, тя го докосна по ръката.

— Аз ще се оправя, Шоу.

Макар по-възрастният мъж да се напрегна, той я познаваше достатъчно добре, за да прецени правилно и тона, и думите ѝ. Неохотно отстъпи назад.

Тя студено срещна погледа на херцога.

— Откъде знаете, че не съм съпругата на Мантън?

— Мантън няма съпруга.

Каза го надменно. О, мама щеше да го нарече... *англичанин*. Може и да не приличаше на херцог, но определено се държеше като такъв.

— Няма съпруга, но има сестра.

Това накара херцога да замълчи за малко. После той се съвзе и я изгледа надменно.

— Не ми е известно да има такава.

Това *наистина* извика гнева ѝ. Забрави за заплахата му, за ранния час и за това, как е облечена. Виждаше само още един Джордж, надменен и арогантен.

— Разбирам. — Пристъпи напред и вдигна лице към неговото. — Е, тъй като вече знаете толкова много за мистър Мантън, очевидно няма нужда да ви казваме кога ще се върне или как можете да се свържете с него. Така че, довиждане, Ваше благородие.

Понечи да затвори вратата, но той бутна крак в процепа и ѝ попречи. Тя вдигна поглед към него и видя поне малко уважение в очите му.

— Простете ми, мадам, изглежда, сбърках.

— *Сбъркахте.*

Той повдигна вежда. Очевидно не бе свикнал хората да му говорят по този начин. После кимна.

— Но имах причина да бъда груб. Ако ми позволите да обясня, обещавам да се държа като джентълмен.

Тя го изгледа скептично, а Скримшоу пристъпи напред и каза тихо:

— Във всеки случай, мис, отдръпнете се от вратата, преди някой да ви е видял облечена в...

Едва тогава тя се сети, че стои тук, където всеки минувач може да я види, само по нощница. Нищо чудно, че херцогът я бе помислил за любовницата на брат ѝ.

— Да, разбира се — измърмори, отдръпна се и му позволи да влезе.

Херцогът затвори вратата след себе си.

— Благодаря ви, мис... мис...

— Боно — довърши изречението тя.

Преди да може да обясни защо името ѝ е различно от това на Дом, херцогът каза с напрегнат глас:

— А! Вие сте *онази* сестра.

Многозначителните му думи накараха бузите ѝ да почервенеят.

— Копелето? — запита със свито гърло.

— Жената, която също така е сестра и на Тристан Боно. — Погледът му я обходи от главата до петите.

Завладя я тревога.

— Познавате другия ми брат?

— Може да се каже. Той е причината за идването ми тук. — Гледаше я с присвити очи. — Надявах се Мантън да ми разкрие къде в Лондон се крие негодникът. Но не мисля, че има голяма вероятност вие да го направите.

Тя потръпна. Това въобще не бе добре. Ако Тристан е бил достатъчно глупав да дойде в Англия...

Не, беше невъзможно.

— Сигурно отново грешите, сър. Тристан не е идвал в Лондон от години. Ако бе дошъл, ние щяхме да узнаем първи. Но двамата с Дом нямаме вест от него.

Погледът му се бе спрял на лицето ѝ.

— Което само доказва, че правилно съм преценил характера му. Стори ми се странно мъж с безупречната репутация на Мантън да одобрява действията на Боно, но ако не знае за тях...

— Какви действия, сър? — запита тя, а пулсът ѝ се ускоряваше с всяка дума на херцога. — Какво е направил брат ми?

— Простете ми, мадам, но предпочитам да обсъдя въпроса с по-неутрална страна. Кажете ми къде е Мантън и ще ви оставя на спокойствие.

След като намекна, че Тристан е направил нещо ужасно? Нямаше никакъв шанс.

— Както казах, нямам свободата да ви разкрия повече. Но ако ми кажете какво според вас е направил Тристан, обещавам да бъда безпристрастен съдия също като вас.

Скримшоу издаде някакъв звук, който приличаше на смях, но скоро се превърна в кашлица под унищожителния поглед на херцога.

— Изглежда, стигнахме до задънена улица — каза студено херцогът.

Тя скръсти ръце на гърди.

— Така изглежда, нали?

— Няма да си тръгна без информацията, която искам.

— А аз няма да ви кажа нищо, без да знам какво става. Имате две възможности, Ваше благородие. Можете да разговаряте откровено с мен и аз ще ви помогна да решите проблема. Или можете да спите на дивана в салона през следващата седмица до завръщането на Дом.

— Седмица! — възкликна херцогът.

— Както ви казах, той работи по случай. Понякога за това е необходимо известно време.

Лайънс изруга тихо.

— Разбирате, че мога да доведа половин дузина блюстителите на реда, които да потърсят в къщата нужната ми информация, нали?

Беше неин ред да му хвърли унищожителен поглед.

— Можете. Но ще откриете, че подобно поведение само ще ме направи по-неотстъпчива. Докато се върнете със служителите на закона, в дома вече няма да има никаква информация, която да е полезна за вас. Ще трябва да ме хвърлите в затвора или да ме измъчвате, за да изтръгнете информацията от мен.

Той премигна, после я изненада, като въздъхна дълбоко.

— Вие сте ужасен противник, мис Боно.

— Приемам го като комплимент — отговори тя студено.

— Разбира се. Добре, ще ви кажа какво знам, ако вие също ми кажете каквото знаете. — Кимна на Скримшоу. — Но само ако е възможно да продължим разговора си насаме.

Сега, след като бе спечелила примирието, започна да се тревожи за битката. Щом искаше да говорят насаме, Тристан сигурно бе извършил нещо ужасно.

— Разбира се, Ваше благородие — каза с леко треперещ глас, после се обърна към Скримшоу. — Ще бъдеш ли така добър да кажеш на мисис Бидъл да ни донесе чай? Ще се качим горе, в кабинета. Вярвам, че разговорът го изисква.

— Разговорът ще изисква нещо повече от чай — измърмори Скримшоу, взе шапката и палтото на херцога и тръгна към задната част на къщата.

Лизет започна да изкачва стълбите.

— Ако ме последвате, сър, сигурна съм, че ще разрешим проблема.

Херцогът вървеше след нея.

— Дяволски се надявам да е така.

Тя също. Защото, ако проблемът не се разрешеше задоволително според херцога, резултатът можеше да е катастрофален и за двамата ѝ братя. Бе готова на всичко, за да го предотврати.

ГЛАВА 2

Максимилиан Кейл, херцог Лайънс, следваше младата жена и се възхищаваше на самообладанието, с което бе отбила неговия блъф. А заплахата му да доведе служителите на реда *беше* блъф — той не искаше те да се намесват и щеше да го избегне на всяка цена. Като се имаше предвид ситуацията и клюките, които щеше да предизвика, беше по-добре да се справи сам.

Все пак, надяваше се да я изиграе да му каже къде е Мантън. Погледна втренчено изправения гръб на жената, която изкачваше скърцащите стъпала пред него, после поклати глава. Очевидно бе подценил упоритостта на мис Боно.

Започна да се опитва да си спомни откъслечната информация, която бе дочувал през годините за семействата Мантън и Боно, но си спомни само, че Тристан Боно и сестра му са незаконни деца на виконт Ратмур и че майка им е била францужойка и актриса.

Това си личеше. Тя говореше английски с лек акцент, произнасяше по-меко съгласните, което напомняше френския език, въпреки че подборът ѝ на думи бе типично английски. По непринуденото си поведение и високия си ръст тя се различаваше много от типичните францужойки, които нощем изпълваха театрите, но тя имаше склонност към драматичност също като тях.

Нямаше съмнение, че има склонност и към други неща. Тънката нощница разкриваше женски прелести. Тя се движеше с грация, която го караше да се пита дали ще се държи със същата грация в леглото.

Господи, какви мисли му минаваха през главата? Не беше дошъл тук за това и тя бе последната жена, която би трябвало да гледа с такива очи. Макар да беше трудно да *не* забележи прелестите, след като бе облечена толкова... неофициално. Гарвановочерната ѝ коса се спускаше по гърба във водопад от къдри, които подскачаха и се поклащаха с всяка стъпка. А до носа му достигаше деликатният аромат на френски парфюм...

— Тук ли живеете, мис Боно? — запита в опит да не мисли за женствеността ѝ. — Или сте на гости?

— Това е моят дом. — Тя стигна края на стълбите, тръгна по коридора и накрая застана пред една отворена врата. — Работя като секретарка за брат си.

— А!

Той стигна до нея и тя посочи вратата.

— Ако изчакате тук, сър, ще отида да се преоблека.

И той би предпочел тя да е с други дрехи. Дори на оскъдната светлина се виждаха пищните извивки на гърдите ѝ. Той потисна стона, който се надигаше в гърлото му.

— Разбира се.

След като тя излезе, той се отърси от неприличните мисли за нея и се огледа, забелязвайки евтините, но чисти пердета, старите мебели от дъбово дърво и изненадващите намеси на женска ръка, проявяващи се най-вече в цветовете — ваза, пълна с люляк, и сложната бродерия на възглавничките. Мястото не изглеждаше заплашително, но пък, от друга страна, какво ли изглеждаше така?

Отиде до бюрото, за да види какво ще открие, но сестрата на Боно очевидно бе много способна секретарка — върху него нямаше нищо, което да си струва труда. Чекмеджетата бяха заключени, вероятно за да предпазят съдържанието им от любопитните очи на слугите, а на рафтовете бяха подредени единствено книги със заглавия като „*Елементи от медицинското разследване*“, „*Нюгейт календар*“, „*Съдебни случаи*“ и други. Беше очевидно, че Мантън приема много сериозно задълженията си.

— Намерихте ли нещо интересно? — запита с леденостуден тон мис Боно от прага.

Той върна книгата, която държеше, на рафта и се извини:

— Знаете, че не. Офисът е безупречно подреден. Чекмеджетата са заключени. Човек започва да се пита защо полагате такива усилия да скриете нещо.

— Предполагам, че имаме да крием толкова неща, колкото и вие — каза тя със същия гърлен глас, който го бе накарал да я сбърка с любовницата на Мантън.

Роклята ѝ също го навеждаше на тази мисъл. О, бе скромна и благоприлична, но бе отлично скроена и разкриваше женските ѝ

прелести, а синият и зеленият цвят караха кожата ѝ да изглежда бяла като сметана, а устните ѝ — желани. Беше като дива френска роза сред парниковите цветя на Англия. А когато седна зад бюрото, оправяйки дългите поли на роклята си, погледът му отново и неизбежно се спря на гърдите, които изпълваха деколтето ѝ.

— А сега, какво е направил Тристан, че да дойдете тук с пукването на зората? — запита направо.

Той премести поглед нагоре и срещна студените сини очи, които проблясваха под бретона от черни къдри.

— Брат ви ме помоли да се срещна с него снощи в една таверна, но не беше там, когато пристигнах.

Тя пребледня силно.

— Тристан наистина е в Лондон? Не, не е възможно. Не би дошъл тук.

— Защо? — запита той и се приближи към бюрото.

Погледът ѝ помръкна.

— Защото... защото не обича Англия. — Застави се да се усмихне. — И работи за властите във Франция. Служба, която е достатъчно добра.

Думите ѝ бяха неясни и го направиха подозрителен.

— Какви власти? — Наведе се напред и постави длани на бюрото. — Къде? И какво по-точно прави?

Погледът ѝ отново срещна неговия. В очите ѝ се забелязваше упоритост.

— Няма да ви кажа нищо, докато не ми обясните какво е извършил той. Не мисля, че е престъпление да не отидеш на уговорена среща.

Максимилиан се отдалечи от бюрото и едва потисна ругатнята, която напираше на устните му. Колко да разкрие? Трябваше поне да обясни онова, което останалата Англия знаеше още откакто беше момче. Само така можеше да ѝ предаде сериозността на ситуацията.

— Кажете ми, мис Боно, какво сте чували за моето семейство.

— Нищо, страхувам се — призна тя, сякаш се извиняваше, което го накара да ѝ повярва. — Доскоро живях във Франция и не четях английски вестници. А откакто съм тук, не съм имала време да правя нищо друго, освен да работя за организацията в офиса на Дом.

— Тогава не знаете, че имах по-голям брат.

— Ако е така, защо той не е херц... — Почервеня. — О, имали сте по-голям брат!

— Точно така. Питър беше отвлечен много млад и не чухме нищо за него чак до седемнайсетия му рожден ден, когато бе намерен мъртъв в Белгия.

Все още чуваше гласа на майка им, която се питаше преди собствената си смърт: „Къде е синът ми? Искам сина си!“ И тези думи не се отнасяха за Максимилиан.

Затвори отново спомена в крепостта, в която го държеше, и продължи:

— Снощи в лондонската ми градска къща дойде момче. Вечерях с приятели. То ми донесе бележка от джентълмен, който бил в таверна близо до пристанището. Показа се, че това е брат ви, който твърдеше, че има информация относно Питър. — Погледът му не се откъсваше от очите й. — Твърдеше, че Питър е жив.

Тя пребледня, очевидно осъзнавайки последиците от това.

— Знаел е, че това ще ме накара непременно да отида — продължи Максимилиан. — Каза, че ще ме чака в „Лебеда и бика“ до три часа след полунощ. Но когато пристигнах там малко преди полунощ, не можах да открия никъде брат ви.

— И какво каза за това момчето, донесло ви бележката? — запита тя с треперещ глас.

— Нищо. Изчезна в минутата, в която видях, че джентълмена го няма. — Гневът отново се събираше в него. — Чаках до три, но нито момчето, нито брат ви се върнаха. Реших, че може би някак си съм се разминал с Боно, и се прибрах у дома да проверя дали не е оставена друга бележка. Нищо. Спомних си връзката му с Мантън, събудих приятеля си Джаксън Пинтър, за да науча къде е къщата на Мантън, и дойдох тук с надеждата, че Боно също е тук.

Виждаше, че тя също е разтревожена. Добре. Трябваше да разбере колко е важно това за него.

— Кълна се, нито един от братята ми не е тук.

— Вярвам ви. — Ако криеше Боно, щеше да побърза да затръшне вратата в лицето му и нямаше да го покани вътре да говорят. — Но той трябва да е някъде в Лондон, защото в противен случай не би помолил за среща.

— Абсолютно сигурен ли сте, че е бил брат ми? — запита тя с очевидна тревога. — Възможно е да е друг французин с неговото име.

— А, но аз не *познавам* друг. Виждате ли, срещнах веднъж Боно на надбягване. Беше с баща ви и той го представи на някои хора. Ратмур сподели, че се кани да купи на брат ви място в кавалерията, когато стане на определената възраст, и разговаря с баща ми за полка, който той поддържаше. Докато двамата разговаряха, с Боно си бърбихме за коне. Бележката споменава за този случай.

Тя преглътна.

— Бележката у вас ли е?

Той се поколеба, но не видя причина да я скрие. Извади я от джоба си и я хвърли върху бюрото. Тя я грабна и бързо я прочете. Той знаеше съвсем точно какво вижда тя. Вече беше запомнил всяка дума.

Драги херцог Лайънс,

Може и да не помните, но се срещнахме в горещ летен ден, когато бях на четиринайсет. По онова време отбелязах, че носните ви кърпички са толкова красиви, че не ги използвате дори да избършете челото си с тях, а вие ми обяснихте, че имат сантиментална стойност, защото се шият специално за членовете на семейството ви.

Наскоро видях друга такава и осъзнах, че мъжът, у когото беше и когото смятам за приятел, прилича забележително на Ваше благородие. Ако съдя от нещата, които той ми каза, мисля, че има голяма вероятност да е изчезналият ви брат, за който говорихме накратко в онзи летен ден.

Не мога да кажа нищо повече, в случай че бележката попадне в чужди ръце, но като доказателство за основателността на подозренията ми изпращам копие от модела на бродерията върху носната кърпичка. Ако бъдете така добър да придружите приносителя, ще ви покажа кърпичката лично и тогава вие ще можете да отсъдите.

Ваш слуга, Тристан Боно

— Е? — запита рязко той. — Подписът е неговият, нали?

Тя вдигна към него очите си, в които се четеше изумление.

— Да. Но не разбирам. Как е възможно Тристан да е попаднал на носната кърпичка на брат ви?

— *И аз* това искам да знам. И което е по-важно, искам да знам какво се опитва да изтръгне от мен. Сериозно се съмнявам, че подбудите му са благородни. Осмелявам се да кажа, че иска пари, за да ми представи онзи измамник.

— Ето, виждате ли? — възрази тя. — Ако е имал такива користни подбуди, защо не е дошъл на срещата?

Въпросът бе удачен.

— Може би, след като е премислил, се е уплашил, че ще заведе служителите на закона. Или... — Смръщи вежди. — Не знам. Но мога да ви запитам същото: ако подбудите му са били благородни, защо не е дошъл на срещата?

— Очевидно е бил възпрепятстван от нещо... или от някого.

Начинът, по който тя изрече „*някого*“, привлече вниманието му.

— Кой, например?

— Н-не знам. Някакъв враг. Споменава страха си, че бележката може да попадне в чужди ръце. — Смръщи вежди. — Макар да е странно. Ако Тристан е намерил брат ви и е искал отново да се съберете, трябвало е само да доведе Питър да се видите. Така би било най-просто.

Фактът, че тя изтъкна нещо, което само направи действията на брат ѝ по-подозрителни, му показа, че може да ѝ вярва. Изглежда, наистина не знаеше защо Боно се е свързал с него.

Гледаше я мрачно.

— Не е довел онзи човек, защото е искал аз да отида при него. Така работят умните хора. Привличат мишената далеч от роднините и приятелите му, искат да бъде сам и объркан. Така мишената се превръща в лесна плячка.

— Брат ми не е *такъв*! — възрази тя. Той повдигна вежда, а тя повтори твърдо. — Не е.

— Сигурна ли сте?

На бузите ѝ се появиха две алени петна.

— Да — отвърна, макар че сведе очи към бюрото, към бележката, която държеше в ръце. — Признавам, че на моменти е буен и понякога

си навлича беди, но е добър човек. Никога няма да използва мъката на друг.

Думите ѝ като че ли засилиха гнева на Максимилиан.

— Тогава ще е първият с подобни скрупули — каза той с горчивина. Закрачи из стаята, борейки се с бушуващите си емоции. — Знаете ли колко хора са се свързвали с мен и семейството през годините след отвличането на брат ми? Колко са твърдели, че познават Питър? Или че те самите са Питър?

И колко много са били огорчени родителите му, че не са успели да си върнат сина. Сина, който има значение, който е останал с идеален образ в спомените им.

— Заложени са много собственост и пари — каза той студено. — И всички го осъзнават.

— Да, и аз се досещам, че ако той е жив, животът ви значително ще се промени.

Спокойният ѝ тон и питащият поглед засилиха гнева му.

— Какво намеквате? Че искам да го открия по някаква друга причина, освен да си върна изгубения брат?

— А така ли е?

Гневът му нямаше граници.

— Мислите, че искам да го убия, за да задържа херцогската титла?

Тя имаше изискаността да се изчерви.

— Нямах предвид...

— Напротив. — Засмя се дрезгаво, неприятно. Като че ли *искаше* да задържи наследството, предадено му от родителите му. — Но за разлика от вас, която имате много братя, аз имах само него. И бих дал всичко, за да го върна.

Наистина с радост щеше да даде титлата на Питър, и го само за да не се чувства длъжен да се ожени и да рискува да предаде лудостта, която изглеждаше наследствена в семейството му.

— Освен това — продължи, — ако исках да елиминирам брат си, нямаше ли да е глупаво да дойда тук и да ви разкрия, че го търся? Щеше да има по-голям смисъл да откажа да споделя какво е Питър за мен. *Беше.*

Изглежда я гневно.

— Но ненавиждам подобни измами. Ето защо не обичам да ме правят на глупак. Лесна мишена съм, тъй като всички, които са чули историята, знаят, че няма да позная Питър. Бях само на три, когато моят... когато *някой* го отвлече.

Нямаше да разкрие истината кой е бил този *някой*. И как отвлечането бе разбило живота на родителите му и особено този на баща му. Баща му бе отнесъл истината в гроба. И Максимилиан имаше намерение да остави нещата така.

Но нямаше да може да го стори, ако Питър беше жив.

Последните думи, които беше чул от баща си в последния стадий на деменцията му, изплуваха неочаквано в ума му: „Само един син ли имам, тогава?“ Максимилиан беше отговорил: „Да, татко, другият ти син е мъртъв.“ „*Не!*“, беше извикал баща му. *Ти не разбираш.*“ Възможно ли беше баща му да е казал, че Питър е жив? Но тогава защо щеше да пита дали има само един син?

Максимилиан смръщи вежди. Вече си позволяваше да бъде заблуден. Питър не можеше да е жив. Боно беше просто измамник, и то от най-лошите.

— Очевидно Тристан някак си е сбъркал по отношение на брат ви — каза мис Боно и в гласа ѝ се долови съжаление. — Ще пиша до работодателя му във Франция, който ще му предаде писмото. Ще му кажа, че е сбъркал, и това ще бъде краят на историята.

Той се обърна рязко към нея и каза:

— О, не, той няма да ми избяга така лесно. Носната кърпичка, от чиято бродерия ми е изпратил копие, със сигурност е на Питър. И искам да чуя как се е сдобил с нея, след като брат ми и всичките му вещи са изгорели в пожар в Белгия преди четиринайсет години!

Гневните му думи тъкмо отекнаха в стаята и на вратата се почука. Той премести поглед върху възрастната жена, която чакаше на прага с поднос в ръце.

Мис Боно се изправи бавно — като че ли се страхуваше, че той ще се нахвърли върху нея, ако не се движеше деликатно и внимателно.

— А, мисис Бидъл е тук с чая, Ваше благородие. — Вместо да каже на слугинята да влезе, мис Боно тръгна към вратата, като го държеше под око.

Това го изнерви. Беше виждал този поглед и преди, но насочен към лудия му баща. Този поглед бе причината Максимилиан да

внимава с всяка изречена от него забележка, с всяко свое действие. Хората непрекъснато наблюдаваха и чакаха да покаже симптомите. Максимилиан никога нямаше да им даде задоволството, че са видели у него нещо от баща му.

Това, че мис Боно току-що го бе видяла да губи самоконтрол, го ядосваше още повече. Тя взе подноса от слугинята и го остави върху бюрото.

— Ще пиете ли чай, сър?

Чай. Това бе толкова нормално, истинско ежедневие. А в момента той не искаше нищо по-силно от това да се чувства нормален.

— Да — отговори донякъде рязко. — Благодаря.

Спокойната нотка, която придаде на гласа си, очевидно стигна до нея, защото тя отпусна рамене.

— Как го пиете? — запита тя, докато го запарваше.

— Силен. Без захар.

— Колко странно — каза тя като остави чинийката и чашата на бюрото пред другия стол, мълчаливо канейки госта да седне. — Аз също. И татко също. Мама смяташе и двама ни за луди.

Нарочно ли беше споменала лудостта? За да го провокира? Изглежда я внимателно.

— В такъв случай, щеше да сметне и мен за луд.

— О, не. Вие сте херцог. — Тонът ѝ бе леденостуден. — Херцозите не могат да бъдат укорявани. Никога и в нищо.

Не беше възможно да знае за лудостта в семейството му или нямаше да говори така нехайно. А и тя дори не познаваше Питър, така че не би могла да знае останалото.

— Да приема ли, че не споделяте мнението на майка си за херцозите?

— Тя е вече покойница — каза Лизет със задавен глас, — но не, не споделям мнението ѝ. — Смело срещна погледа му. — Според мен всеки може да бъде укоряван.

— С изключение на братята ви? — запита той.

Тя въздъхна.

— Не. Дори те могат да бъдат порицавани. Често подлагат търпението ми на сериозно изпитание.

Въпреки всичко, той се усмихна. Тя говореше за незначителни неща, за да го накара да се отпусне. И се получаваше. Сигурно се

справяше добре с клиентите на Мантън.

Докато я гледаше как налива чай в собствената си чаша, той седна и отпи от своята. Чаят беше точно такъв, какъвто го обичаше. И беше с изненадващо добро качество, като се имаше предвид, че финансите им бяха ограничени.

— А сега — каза тя, когато зае мястото си, — откъде сте толкова сигурни, че носната кърпичка е на брат ви? Казахте, че сте били много малък, когато... хм... е напуснал дома ви.

— Беше отвлечен. Нека не замествае думите с други. А носната кърпичка има определени знаци. Бродерията е характерна.

— Но всяка бродерия може да бъде копирана. Аз копирам модели непрекъснато — всъщност, всеки път, когато видя красива бродерия на рокля.

— Ще трябва да ми се доверите, когато ви кажа, че точно тази бродерия не може да бъде копирана. Всяка носна кърпичка е уникална и се прави специално за собственика ѝ. Никой не знае как, освен членовете на семейството. За нещастие, трябва да я видя с очите си, за да бъда абсолютно сигурен.

— А как ще я познаете? Искам да кажа, ако брат ви ви е бил отнет, когато сте били на възраст, в която едва ли се помни нещо...

— Преди да научим за смъртта на Питър, баща ми ми описа всичко, което Питър е носил в деня на отвлечането си, включително носната му кърпичка. Затова е толкова важно да се срещна с брат ви. За да мога да стигна до дъното на историята.

Сбърчил чело, той отново отпи от чая си.

— Нещата някак не се връзват, разбирате ли? Ако Тристан е открил наследника и е решил да дойде в Англия, щеше да каже на мен и на Дом.

— Може би е казал на Мантън. А Мантън не е споделил с вас.

— Дом никога не би постъпил така.

— Къде е той тогава? Не може да бъде съвпадение, че Мантън е изчезнал малко преди срещата ми с Боно. Вероятно двамата са се срещнали някъде.

Тя го изгледа гневно.

— Дом започна да планира пътуването си до Единбург седмици преди вие да получите бележката на Тристан. Разполагам с писмата, получени от клиентите, бележки върху информацията, която...

— Единбург? — прекъсна я Максимилиан, когато надеждата да говори с Мантън умря. — Той е в *Шотландия*?

Тя въздъхна.

— Предполагам, че няма никаква вреда да го знаете. Замина с параход вчера сутринта.

— Тръгнал е ден преди това, да.

— Няма смисъл да го последвате. Той също като мен не знае къде е Тристан. Всъщност, преди да замине, споделихме тревогата си, че Тристан не ни е писал от месеци, което никак не е характерно за него.

— Очевидно Боно вече е планирал пътуването си до Англия.

— Не мисля. Щеше да ни пише за това. Тримата — аз, Дом и Тристан — сме много близки. Нямаме тайни един от друг. Дом щеше да ми каже, ако знаеше нещо за Тристан.

— Освен ако и Дом не е замисъл от плана на брат ви.

Гневът накара бузите ѝ да поруменяят.

— Той никога няма да бъде част от нечий „план“.

Максимилиан се замисли за миг. Трябваше да признае, че Мантън има безупречната репутация на мъж с характер и принципи. Трудно беше да се повярва, че би взел участие в измама, особено засягаща херцог.

Неговият полубрат обаче бе изцяло друг въпрос.

— Значи Тристан не е споделил нищо с нито един от двамата ви. Това само доказва вината му. Вероятно се е срамувал да признае, че е искал да ме измами.

Тя поклати глава.

— Все още твърдя, че трябва да му се е случило нещо лошо. Това е единственото логично обяснение.

Максимилиан не мислеше така, но тя очевидно бе пристрастна, когато ставаше въпрос за брат ѝ.

— Във всеки случай, нищо от това не ми помага да го открия. Дори не е оставил бележка на съдържателя на таверната. Нито е казал нещо на момчето, в случай че си тръгне. Трябва да признаете, че изглежда подозрително.

— Да. И никак не е характерно за него.

— Нямате ли представа къде би могъл да отиде в Лондон? — настоя той.

— Казвам ви, не е възможно да е в Лондон. Не и по собствена воля, във всеки случай.

Той се разрови в паметта си.

— Тогава може би е отишъл в семейното имение. В Йоркшир, нали?

Тя се засмя.

— Очевидно знаете толкова малко за моето семейство, колкото и аз за вашето. Най-големият ми брат, Джордж, мрази всички ни, дори Дом, който ни защити, поради което Джордж отрязва напълно и него от завещанието.

— Също?

На лицето ѝ се изписа болка.

— Заради небрежността на татко, който не се погрижи за нас и... други неща, Джордж заграби всичко. Защо, според вас, Дом се занимава с тази професия, която не е характерна за джентълмен? Защото няма избор. — В гласа ѝ се долавяха презрителни нотки. — Уверявам ви, Йоркшир е последното място, където Тристан би отишъл.

Разочарован от отговорите ѝ, Максимилиан пресуши чашата си, стана и отново закрачи из стаята.

— Таверната беше близо до пристанището. Може да е на борда на някой кораб. Мога да получа информация за всички, които скоро са акостирали във Франция.

Тя повдигна вежда.

— Желая ви късмет. Всяка година в лондонското пристанище влизат хиляди кораби, и то без да броим най-малките плавателни съдове. Забравяте, че пощенските кораби пътуват всекидневно. Ако се е качил на някой от тях, може вече да се е върнал във Франция и вие да сте го пропуснали.

— По дяволите. Пощенските кораби не пътуват в неделя, така че може още да е наблизко.

— А може да се е качил на кораб до Дувър, Брайтън или Саутхемптън, за да вземе някакъв пакет утре сутринта.

— Значи наистина мислите, че може да се е върнал във Франция. — Тя сви рамене. — А е възможно и никога да не е напуснал Франция. Възможно е да е изпратил бележката от къде ли не.

— Но той споменава приносителя и определя среща.

— Вярно. — Тя гризеше долната си устна. — Може би бележката е фалшива.

Той я изгледа с присвити очи.

— Хващате се за сламка, мадам.

Тя се изправи.

— Познавам характера на брат си. Той никога няма да примамим херцог да се срещне с него, освен ако няма намерение да бъде там.

Той изруга. Тревожеше го фактът, че Боно не бе дошъл в тази къща. Всеки изнудвач щеше да се яви на срещата, да поиска пари, за да доведе измамника и да вземе, каквото може. А ако целта на Боно е била да примамим Максимилиан на място, където би могъл да поиска повече пари, защо не бе останал наблизо?

Не искаше да признае, но тя беше права — в това нямаше никакъв смисъл. Кое то не означаваше, че той ще престане да търси Боно. Не можеше да се откаже, не и ако имаше дори и най-малък шанс Питър да е жив.

— В такъв случай, нямам избор. Трябва да намеря брат ви. Не мога просто да седя и да не правя нищо с надеждата, че той ще ме потърси отново. Трябва да получа отговори. — Отиде до бюрото. — Споменахте, че можете да пишете до работодателя му. Мога да използвам идеята. Ще отида във Франция да говоря лично с работодателя му, ако ми дадете името и адреса му.

Тя го изгледа втренчено.

— Не, дори животът ми да зависи от това.

Той замръзна. Не вярваше на ушите си. Тази нахалница *отказваше* да му помогне!

— Не мисля, че разбирате, мис Боно. Аз ще...

— О, напълно разбирам. Искате да отидете при работодателя на Тристан и да съсипете репутацията му, като отправите празни обвинения срещу него, а за доказателство имате само бележка, която може и да е фалшива. Няма да го позволя. — Скръсти ръце на гърди. — Тристан заема добро положение, работи за френското правителство и няма да ви позволя да разрушите всичко заради възможно недоразумение.

— Недоразумение!

— Тъй като се тревожа от мълчанието му, аз искам да разбера истината, колкото и вие. Затова ще ви помогна да го намерите. При

едно условие.

Той я изгледа гневно. Трябваше да се досети как ще свърши това.

— Искате пари, предполагам.

— Със сигурност не! — Тя се изправи. — Искам да ме вземете със себе си.

ГЛАВА 3

Ако обстоятелствата бяха различни, Лизет щеше да се засмее на истинското възмущение, издълбало дълбоки бръчки в челото на херцога. Но макар че обикновено би се зарадвала да шокира някой надменен английски благородник, този случай не беше такъв.

Искаше просто да се увери, че Тристан не е заплашен да увисне на въжето. Защото, ако беше в Лондон или ако херцогът успееше да го издири в Париж...

Не можеше дори да мисли за това.

Не, трябваше на всяка цена да избегне херцогът да разговаря с новия шеф на сигурността, който би използвал всеки повод да уволни Тристан. Тя щеше да говори с Видок, който бе приятел на Тристан. Той може би щеше да знае за какво става въпрос. Но това означаваше, че трябва да е там. Видок никога не би разкрил каквото и да е на херцога.

— Изгубили сте си ума! — изсъска тихо Лайънс.

Тя изправи рамене.

— Не съм. Знам как разсъждават и действат мъже като вас. Прегазвайте когото искате просто защото можете. Е, няма да прегазите брат ми.

Той я гледаше с блеснали от гняв очи.

— А вие няма да ме спрете да го преследвам с цялата сила на закона, ако се окаже, че ме е измамил.

Кръвта ѝ замръзна във вените. Тя не обърна внимание.

— Няма и да се опитвам. Ако е виновен в такова ужасно нещо, сама ще ви подам белезниците.

Думите ѝ очевидно го изненадаха.

— Това обещание ли е?

— Да — закле се тя. — Но няма да направя нищо, докато не се убедя, че сте заловили този, когото трябва.

Малко мускулче на челюстта му играеше.

— И как предлагате да стане това?

— Не знам — отговори искрено тя. — Знам само, че ако ви дам необходимата за намирането му информация и вие объркате живота и бъдещето му във Франция, никога няма да си простя. Двамата с Дом са семейството ми. Длъжница съм им заради годините, през които са се грижили за мен.

Това го впечатли, слава Богу. Прокара длан по лицето си и тя осъзна, че има доста уморен вид. Ако не бе спал от вчера сутринта...

Изпита внезапно съчувствие към него, което я накара да смръщи вежди. Защо ли я интересуваше дали е уморен или не? Той заплашваше да преследва Тристан като обикновен престъпник, и то без друго доказателство, освен онази бележка.

И необяснимото изчезване на Тристан.

Прогони тази мисъл. Тристан не можеше да е виновен в измама. Не можеше!

— А ако се закълна да се отнеса с брат ви справедливо? — запита той.

Тя го изгледа с подозрение.

— Мъжете като вас не...

— Не знаете нищо за мъжете като мен — сряза я той.

— Знам повече, отколкото мислите. — Замисли се за решимостта на Джордж да унищожи Тристан. — Освен това, имам връзки сред властите във Франция. Ако се опитате да навредите на Тристан, ще мога да отвърна подобаващо. Но само ако съм там, когато изникне необходимостта.

Херцогът вървеше напред-назад пред бюрото като... лъв, този звяр и господар на животните. Беше доста страшна гледка, когато бе ядосан. Думите и маниерите му може и да бяха студени, но ужасяващ гняв кипеше точно под повърхността, проявявайки се само в блясъка на очите и здраво стиснатата челюст.

Тя не изчака по-нататъшните му възражения.

— Мога да ви помогна. Знам не само къде живее Тристан, но и къде работи, как да го намерим, всичко. — А Видок все още имаше приятели по високите места. Без да споменаваме тези по ниските, които можеха да се окажат полезни.

Херцогът я изгледа гневно.

— Но не можете да пътувате сама с мен и аз ще изгубя ценно време да ви търся придружителка.

Шегуваше ли се, за Бога?

— Нямам нужда от придружителка. Никой не дава и пет пари за репутацията ми. Аз съм никой.

— Вие сте уважавана жена.

Тя изсумтя.

— Не това казахте по-рано.

Това го накара да се закове на мястото си. Гледаше я с непроницаемо изражение на лицето.

— Беше проява на грубост от моя страна, извинявам се.

— Няма нужда — каза тя, макар извинението да ѝ достави радост. Съмняваше се да се извинява много често. — С годините свикнах хората да правят такива предположения. Мнението на хората за майка ми се отразява и върху мен.

Ето защо внимаваше толкова с мъжете. Дори приятелите на Тристан не смятаха, че могат да флиртуват с нея. Братята не виждаха това. Те, изглежда, вярваха, че може да си намери съпруг където и да е, стига само да опита. Тя знаеше по-добре.

— Все едно — каза той искрено. — Няма да съсия шансовете ви за благоприличен брак, като ви взема до Франция с мен без придружителка.

От нея се изтръгна горчив смях.

— Уверявам ви, че имам много малко шансове за благоприличен брак, както се изразихте. Почти на двайсет и седем съм. Нямам връзки, нито състояние. Без да споменаваме, че съм дъщеря на френска актриса.

— И виконт.

— Който избра да не се ожени за майка ми. — Той имаше вид, че ще каже още нещо, затова тя добави: — Ако мисълта, че ще съсипете репутацията ми, наистина ви тревожи, казвайте на хората, че съм ваша роднина. Сестра може би.

Той ѝ хвърли поглед, сякаш не вярваше на ушите си.

— Аз съм херцог Лайънс. Всички знаят, че нямам сестра.

— Тогава се спрете на нещо друго — нещо, за чиято фалшивост няма да се досетят. Казвайте им, че съм ваша любовница. — Съжали за думите си в мига, в който излязоха от устата ѝ. В очите му се появи нещо горещо, ожесточено и диво, нещо, което определено не бе джентълменско. То извика странни тръпки в корема ѝ.

А след това провокира нрава ѝ. Стегна се, готова да посрещне непочтителните думи, които бе сигурна, че ще последват — нещо от рода на това, че ще я вземе като своя любовница, ако *наистина* стане такава. Или някое неприлично подмятане за гърдите ѝ — нещо, което често се случваше.

Но той не каза нищо. Блясъкът в очите му изчезна и той я удостои със студената си подигравателна усмивка.

— Колкото и интригуващо да звучи това, мис Боно, няма да се получи.

Тя го изгледа предпазливо.

— Защо?

— Защото нямате представа за клюките, които ме придружават, където и да отида. В мига, в който се представя някъде — не, в мига, в който каретата ми пристигне — езиците се развързват. В края на първия ден от пътуването ни клюкарите ще са твърдо решени да открият името ви, фамилното име на семейството ви, положението ви в обществото и връзката ви с мен. За по-малко от седмица ще знаят всичко за вас и вие ще бъдете съсипана.

Господи, той *наистина* се тревожеше за репутацията ѝ. Удивително!

Той отиде до бюрото и я загледа втренчено.

— Без да споменаваме, че светът най-вероятно ще научи, че брат ми е жив и ще трябва да се справям с още измамници.

В главата ѝ се оформи идея.

— Тогава не казвайте кой сте. Не пътувайте в каретата с фамилния герб. Пътувайте като обикновен човек. Тогава ще можем да се преструваме на роднини и хората няма да говорят. — Не можа да не се усмихне дяволито. — Заедно ще бъдем обикновени хора и наистина никой няма да се интересува от репутацията ми. Нито от вашата. Нито пък от възможността Питър да е жив.

Думите отекнаха в смълчаната стая. Той я гледаше, без да премигва. Тя побърза да запълни тишината.

— Така всичко ще е по-лесно. Ако играете ролята на обикновен човек, никой няма да задава въпроси. Ще отидем спокойно до Франция, ще открием, каквото можем, и ще се върнем, без никой нищо да е разбрал.

— А предимствата, които рангът ми осигурява?

— Какви предимства? Във Франция пак ще бъдете чужденец — благородник в свят, където съвсем наскоро отрязаха главите на толкова благородници, колкото успяха да издирят. Можете да откриете, че няма да е удобно да бъдете английски благородник във Франция, Ваше благородие. Като се вземе предвид всичко.

Тя сдържа дъха си, очаквайки още възражения, но, за нейна изненада, той се замисли.

— Обикновен човек, а? Никога не съм бил такъв. Това наистина ще бъде нещо ново. — В гласа му се долавяше едва ли не копнеж. После изражението му стана по-сурово и той поклати глава. — Не, няма да се получи. Ще ме разпознаят.

— Не и ако се облечете в обикновени дрехи и се държите като обикновен човек. Хората забелязват само видимото и ключът е в това да разкривате само онова, което искате да забележат. — Неслучайно беше наблюдавала как Видок работи с агентите си, които се движеха безпрепятствено в подземния свят на Париж и откриваха престъпниците. — По ръст и телосложение приличате на Дом. Мога да ви дам някои от неговите дрехи. Ако пътуваме с дилижанс до Брайтън...

— Защо Брайтън? — прекъсна я той.

— Защото често има дилижанс до Брайтън в неделя. Всъщност има такъв, който тръгва от странноприемницата „Златен кръст“ в два. Тъй като не можем да вземем пощенски кораб днес, ще можем да го направим утре и да стигнем до Диеп.

— А, да. Диеп скъсява пътя до Париж с деветдесет мили — съгласи се той.

Но тя пак долови пресметливо пламъче в очите му. Лукавият дявол все още се опитваше да се досети къде е Тристан.

— Също така скъсява пътя до Руен и Дижон. И още доста френски градове. — Нямахте да разкрие, че са тръгнали към Париж, не още. Не можеше да поеме риска високомерният Лайънс да я изостави преждевременно.

Той смръщи вежди и кръстоса ръце на гърди.

— Наистина няма да ми кажете къде живее и за кого работи Боно.

— Няма. — Вирна брадичка. — Не и ако не ме вземете със себе си.

— Мога да отида до Единбург, за да намеря другия ви брат. Той без съмнение ще ми каже къде работи и живее Боно.

— Възможно е. Но Единбург е само мястото, където Дом ще слезе от парахода. Той всъщност отива до друго място в Шотландия и няма да ви кажа къде. И докато вие бродите из Шотландия, аз ще отида до Франция да предупредя Тристан, че го търсите. И ако сте прав и той е виновен, отдавна ще се е скрил, когато тръгнете към него.

Каква празна заплаха — тя не можеше да си позволи пътуване до Дувър, още по-малко до Франция. Обаче той не го знаеше.

Лайънс дълго я изучава с поглед и леката бръчка между веждите му ставаше все по-дълбока. Накрая заприлича на трапчинката на брадичката му. Погледът му предизвика у нея тръпки на уплаха.

Уплаха, да. Знаеше добре, че не може да изпитва други тръпки, когато става въпрос за английски херцог. Много привлекателен, много мъжествен херцог с високо положение.

— И така, какво ще бъде, Ваше благородие? — запита с огромната надежда, че така ще престане да я гледа втренчено. — Ще се престорите ли на обикновен човек? Или ще отидете сам във Франция да търсите игла в купа сено?

— Ще се престоря на ваш брат — каза той така, сякаш осмисляше идеята.

— Да. — Опитва се да скрие облекчението си. Поне обмисляше предложението ѝ. — Ще пътуваме като обикновени хора, което винаги е най-добре. Можете да използвате истинската си фамилия, тъй като по-лесно ще си я спомняте. Никой няма да свърже мистър Кейл с херцог Лайънс, особено след като Кейл може да се пише по толкова различни начина. А аз ще бъда мис Кейл. И бездруго това име е много по-малко подозрително от френската ми фамилия. — Наклони глава. — О, но ще трябва да се обръщам към вас на първо име. Какво е то?

Въпреки че нахалството ѝ го накара да повдигне вежди, той отговори с толкова благовъзпитания си тон:

— Максимилиан.

— Това никак не е добре. Ще ви наричам Макс. — Очите му потъмняха и тя дяволито добави: — За да премахнем всякакви подозрения. Максимилиан звучи прекалено изискано и надменно за обикновения мистър Кейл, търговец на памучни платове.

— Търговец на памучни платове? Казахте, че ще е просто. Какво знам за памука, за Бога?

— Няма нужда да знаете каквото и да било за него, защото аз вече знам достатъчно. Веднъж Дом имаше случай, който засягаше тази индустрия. Ще отговарям на всички въпроси, които ви зададат.

— Точно така. Защото *това* никак няма да е подозрително — каза той с неприкрит сарказъм. — Нито пък някой ще забележи, че говорим с различни акценти. И преди да сте го предложили, не, не мога да променя акцента си. За разлика от вас, не съм свикнал да играя роли.

Това обида ли трябваше да бъде? Дали не намекваше нещо за нея и семейството ѝ?

— Какво искате да кажете със „за разлика от вас“? Нима мислите, че всеки ден играя роли?

— Би трябвало — каза той сухо, — щом мислите, че това е най-лесното нещо на света.

— О! — каза тя, поомекнала. — Е, не е трудно. Майка ми беше актриса, както знаете.

— А вие самата играли ли сте някога?

Тя се изчерви.

— Не, но познавам техниките. Години наред помагах на мама да се подготви за ролите.

И винаги бе искала да бъде агент за Видок, да се преструва, че е някой друг, да пътува до разни екзотични места и да се вписва и в най-високите и най-ниските кръгове на обществото. Да бъде шпионин. Звучеше много вълнуващо.

Той я наблюдаваше, присвил очи.

— Все едно, никой няма да повярва, че сме брат и сестра. Изглеждаме и говорим съвсем различно. И мога да ви уверя, че никога няма да мога да се отнасям с вас като със сестра.

Думите му отново извикаха гнева ѝ.

— Защото стоя много по-ниско от вас?

— Защото сте прекалено красива. — Тя замръзна, а той добави с горчивина: — Не мога да се преструвам, че не забелязвам красотата ви. А братята не трябва да забелязват красотата на сестрите си.

Смелото му изявление я свари неподготвена и по тялото ѝ се разля топлина. Застави се да не ѝ обръща внимание. Вероятно

използваше ласкателството в опит да постигне своето, тъй като не беше успял по друг начин. Очевидно мислеше, че тя ще се разтопи от похвалите на един херцог. И че ще отстъпи.

Арогантен звяр.

— Няма значение дали хората ще повярват. Докато не узнаят истинската ни самоличност, могат да мислят каквото пожелаят. Ще бъдем двама сравнително анонимни пътници. Никой няма да свърже истинското ми аз с истинското ви вас. Мен и бездруго не ме познават. Върнах се в Англия едва преди шест месеца.

Той наклони глава на една страна.

— Но отстъпихте от прага, за да не видят съседите ви, че разговаряте с мен по нощница.

Бузите й пламнаха.

— Това е различно. Не мога да си позволя съседите да клюкарстват за мен, защото ще се отрази много зле на „Мантън Инвестигейшънс“.

— Точно така — каза той провлечено.

— Но съседите ми няма да се качат на дилижанс за Брайтън, нито на пощенски кораб за Диеп. Ако не се кача в каретата ви, за да отидем заедно до странноприемницата „Златния кръст“, никой няма да ни свърже. Ще пристигнем там поотделно и ще оставим Шоу да се справи със съседите. Той е професионален актьор.

— Икономът ви е актьор? — запита той, сякаш не вярваше на ушите си.

— Е, той не е точно иконом, по-скоро заема много длъжности. Но е отличен актьор. Така че, виждате ли, няма за какво да се тревожите.

— Точно така. — Вдигна поглед към тавана. — Само от възможността за катастрофа, когато някой от двама ни изтърве нещо, което ще ни разкрие.

— Хайде сега, Ваше благородие, мислете за това като за приключение — каза тя твърдо. — Нямахте да успеете да я разубеди. — Изглежда, че имате нужда от приключения.

Той й хвърли неразгадаем поглед.

— Ще стигнем крайбрежието още преди полунощ — продължи тя. — И призори ще се качим на пощенския кораб за Диеп.

— Наистина ли? — запита той сухо.

Тя не му обърна внимание, твърдо решена да успее.

— Знам, че имаме само няколко часа да опаковаме багажа си, ако ще тръгнем в два, но и бездруго няма да пожелаете да вземете много неща със себе си — само дрехите на Дом и някои много важни принадлежности. Нищо, което да привлича вниманието. И не голям куфар също — обществените дилижанси не разполагат с много място. — Отиде до прозореца. — И не трябва да спирате пред странноприемницата със собствената си карета или...

— Забравяте нещо, мис Боно.

Тя се извърна от прозореца и го видя да стои с разкрасени крака и скръстени на гърба ръце, същински херцог, и да я гледа със стоманен поглед.

— И какво е то? — запита тя уж нехайно.

— Още не съм се съгласил с плана ви.

Тя се приготви за битка, без да обърне внимание на тревогата, събираща се в гърдите ѝ.

— Но и не сте предложили по-добър план, с който да се съглася. Така че, освен ако не можете да четете мислите в главата ми и така да се сдобие с исканата информация, ще трябва да си сътрудничим. Или можете да оставите въпроса с носната кърпичка на брат ви да бъде интригуваща загадка.

Той я гледаше, смръщил силно вежди. Тя го гледаше гневно в отговор.

Накрая той изруга тихо.

— Като се има предвид, че времето е много важен фактор, не ми оставяте избор.

— Никакъв — съгласи се тя. Беше спечелила! Тръгна към вратата, защото най-лошото бе преминало.

— Ще видя кои от дрехите на Дом могат да ви станат...

— Ще си намеря дрехи — прекъсна я той. — Сигурен съм, че някой от слугите ми ще успее да ми намери дрехи, различни от онези, които нося обикновено.

— О! — Как можа да забрави, че той вероятно има цял легион слуги, които изпълняваха всякакви заповеди? — Разбира се.

Излязоха в коридора и тръгнаха надолу по стълбите в мълчание. Като стигнаха до входната врата, където Скримшоу вече бе занесъл

палтото и шапката на херцога, Лайънс се обърна с лице към нея. Очите му отново блестяха.

— Извинете ме, че бях груб, мис Боно — каза раздражено, — но мисля, трябва да знаете, че причината да сте все още неомъжена, не е липсата ви на връзки, нито дори това, че сте незаконно дете. А защото сте истински трън... — Осъзна се, защото Скримшоу прочисти гърлото си. — ... в задника.

Тя избухна в смях.

— Дом ми каза същото вчера, преди да тръгне, само че използвайки различни думи. Оказва се, че *можете* да играете ролята на брат ми. Очевидно ви се удава съвсем естествено.

Херцогът сигурно не бе доловил хумора в думите ѝ, защото продължаваше да я гледа гневно.

— В такъв случай е добре, че никога не съм имал сестра. Защото щях да я удуша, преди да е пораснала.

Забележката му бе така подобна на онова, което братята ѝ може би щяха да кажат, че тя не се разгневи.

— Не трябва да правите нищо подобно — каза тя меко. — Ако имате сестра, трябва да я защитавате с цялата си сила, точно така, както аз се боря да защитя брат си.

Той я гледаше с очите си с цвят на лятна гора.

— Тогава, заради вас, надявам се Боно да се окаже достоен за вярата ви в него.

— Непременно ще се окаже достоен. — И по-добре да беше така. Или щеше да го удуши.

— Много добре, тогава. Изглежда, че имаме план. — Взе палтото и шапката си от Скримшоу и наведе глава. — Ще се видим след няколко часа в „Златният кръст“.

— Ще бъда там.

Щом Лайънс излезе, Скримшоу застана до нея и двамата загледаха как херцогът се качва в каретата си.

— Сигурна ли сте за това? — прошепна Скримшоу.

— За какво? Че ще бъда там?

— Че мистър Боно заслужава вярата ви в него. Непочтеността у човека обикновено нараства. И изглежда, че брат ви този път е бил много близо до престъпното поведение.

— Тристан *не* е престъпник и освен това... — Смръщи вежди. — Чакай, нима си подслушвал разговора ми с херцога? Това е изключително грубо и невъзпитано.

— Така ли? В половината пиеси има елемент на подслушване. Предполагам, че е всеобща практика.

Тя го изгледа накриво.

— Нищо подобно не предполагаш. Когато искаш, напълно осъзнаваш какво е правилно и какво — не.

Скримшоу я гледаше открито.

— Да, затова знам, че изкушавате съдбата с този луд план. Негово благородие е прав в това отношение.

Тя потисна страховете си и тръгна към стълбите.

— Нямам избор. Трябва да се уверя, че Тристан е добре, и не виждам друг начин да го направя.

Той тръгна редом с нея.

— Можете да пишете на мистър Мантън в Шотландия и да го оставите той да се справи с проблема.

— И как това ще ме отърве от херцога?

— Можете да му кажете, каквото иска да знае.

— И той да затича разгневен към Париж и да съсипе бъдещето на Тристан? Не, в никакъв случай, дори животът ми да зависи от това.

— Предполагате, че нещастиято ще се случи, ако Негово благородие замине без вас, но може би той ще намери мистър Боно и ще открие, че наистина е открил брат му.

Тя се спря на площадката и го погледна.

— Съмнявам се. Сигурна съм, че Тристан просто е направил прибързано заключение, което няма да издържи под натиска на фактите. Отдавна изчезналият брат на херцога да се появи изневиделица, за да предяви правата си над титлата? Прилича на действието в пиеса.

— Сещам се за „*Както ви харесва*“ на Шекспир.

— Точно така. Ето защо трябва да бъда там, когато Лайънс открие истината, каквато и да е тя. — Продължи да се изкачва по стълбите. — Някой трябва да се погрижи да не насочи гнева си към Тристан.

— Мистър Боно е възрастен човек, както знаете. Може и сам да се грижи за себе си.

Тя изсумтя.

— Нито един мъж не може да се грижи изцяло сам за себе си. Не трябваше да го оставям сам във Франция.

Изкачваха се няколко секунди в мълчание преди Скримшоу да се осмели да направи втора забележка.

— Може това да е истинската причина да искате да предприемете това пътуване. Липсва ви домът ви и търсите възможност да се върнете.

Тя спря рязко в края на стълбите и се замисли над тази вероятност.

— Може би. Париж ми липсва понякога... хората, храната, изкуството. — Тръгна по коридора. — Но Лондон също ми харесва. Това е проблемът — в един съвършен свят ще посещавам редовно и Париж, и Лондон, и Венеция, и Ню Йорк, и дори Тимбукту. — Въздъхна дълбоко. — Но светът не е съвършен, нали?

— Не е. — Задържа я с едната си ръка. — Поради което не трябва да заминете с един непознат. Дори не го познавате, а се каните да пътувате с него.

— Ще пътуваме в компанията на хора, за Бога! Какво може да ми направи? А като брат и сестра ще имаме отделни стаи в странноприемниците, така че няма за какво да се тревожа.

Скримшоу я загледа с присвити очи.

— Казахте му, че ще играете ролята на негова любовница, ако е необходимо.

Господи, наистина бе чул всичко!

— Добре, ще призная, че това бе глупаво от моя страна, но се опитвах на всяка цена да го убедя. Нямах предвид *наистина* да бъда негова любовница. И той го знаеше.

— Така ли? — В гласа на Скримшоу се долавяше скептична нотка. — Внимавайте, мис. Позволявате привлекателността на херцога, хубавите му дрехи и високият му ранг да замъгляват преценката ви. „*Не всичко, което блести, е злато.*“

— Знам това. Нима мислиш, че не съм научила нищо от мама? Знам колко е лесно да станеш подвластна на магията на такъв мъж и колко опасно е това. Мисля, че съм добре защитена от такава глупост. Тревожиш се за нищо. Всичко ще бъде наред.

— Осмелявам се да кажа, че мистър Мантън щеше да е на друго мнение, ако беше тук.

— А, но не е тук — каза тя и махна с ръка. — И защо те интересува какво ще помисли той? След като тръгна, ще можеш да репетираш така желаната роля. Може да постигнеш огромен успех.

Той я погледна накриво.

— Да, като например да ме уволнят, защото съм позволил да пътувате с херцог Лайънс до Франция.

— Глупости. Дом никога няма да те уволни. — Той продължи да изглежда нервен и тя добави: — Няма да му позволя, кълна се.

— И какво да казвам на хората, ако питат къде сте?

— Кажи им, че съм заминала с Дом. — Изправи рамене. — Знам какво правя. Не се тревожи за мен, отивай да репетираш. — Тръгна към стаята си. — Но първо ми изпрати мисис Бидъл да ми помогне с опаковането на багажа.

Но все пак, докато се приготвяше за пътуването, се питаше дали Скримшоу не беше прав. Дали *наистина* не позволяваше на високия ранг и богатството на херцога да я изкушат да му има доверие? Или дори по-лошо — да я развълнуват?

„*Защото сте прекалено красива. Не мога да се преструвам, че не забелязвам красотата ви.*“ Дори споменът за думите му извика странни тръпки в корема ѝ. Той определено знаеше как да направи комплимент. Думите му бяха лишени от преструвка и всякакъв неприличен намек. Но дали наистина бяха искрени? Как биха могли да бъдат? Тя не беше крехкото и нежно цвете, за каквото мечтаеха всички джентълмени. Дори татко я наричаше диво цвете, а ако въобще знаеше нещо за англичаните, то беше, че не харесват дивите жени. И херцогът бе дал това ясно да се разбере, като я беше нарекъл трън в задника. Това я накара да се усмихне. Тревогите на Скримшоу бяха смешни. Херцогът дори не смееше да се изразява прекалено свободно пред нея, след като бе разбрал, че е почтена жена.

Той беше олицетворение на благоприличието.

Освен в мига, в който бе предложила да играе ролята на негова любовница.

Дъхът ѝ заседна в гърлото, като си спомни колко смело и открито я беше обходил погледът му. Може би „*олицетворение на*

благоприличието“ не беше най-доброто описание за него. Той беше загадка, и то такава, каквато всеки би искал да разгадае.

Смръщи вежди. Не, определено не. Мъже като надменния Лайънс бяха по-скоро зло, което не си струваше усилията. А тя нямаше нужда от подобни проблеми. Макар и бавно, напредваше в работата с Дом и може би скоро той щеше да ѝ позволи сама да поеме случай или поне да свърши нещо важно.

За това бе мечтала през всичките тези години — да контролира сама живота си, да може сама да дърпа конците, вместо да зависи от лекомислени мъже. Да се забърка с някакъв херцог, не беше според плановете ѝ.

Трябваше да стои далеч от Лайънс. Да не обръща внимание на комплиментите му и на абсурдното привличане, което изпитваше към него. Само така щеше да успее да спаси бъдещето на Тристан. Това бе всичко.

Няколко часа по-късно, когато пристигна с багажа си в странноприемницата „*Златният кръст*“, трябваше да си напомни твърдо взетите решения. Защото надменният херцог още веднъж предизвикваше очакванията ѝ.

Обикновените дрехи трябваше да го накарат да изглежда съвсем обикновен и да намалят привлекателността му. Но не, те я подчертаваха. С небрежно праметното през рамо палто приличаше на безразсъден авантюрист, тръгнал да покори света.

А тя определено имаше слабост към безразсъдните авантюристи.

По дяволите! Не можеше да обвини дрехите му. Костюмът от памучно кадифе бе точно такъв, какъвто всеки търговец на памучни платове би облякъл. Тоалетът му се допълваше от кафяво палто, светлобежови бричове и тъмнокафява широка връзка около врата.

Но тези цветове само подчертаваха зелените му очи. А високите му кожени кафяви ботуши го караха да изглежда смел — мъж, с който трябва да се съобразяваш. Привлекателността му се засилваше от косата, така неподходяща за херцог, но свършена за авантюрист в подобно облекло.

После той заговори и херцогът се завърна с пълна сила ведно с арогантния си акцент.

— Ето ви и вас. Помислих, че сте забравили в колко часа тръгва дилижансът.

Тя се усмихна с усилие.

— Опаковането на багажа ми отне много време. — И като имаше предвид хората наоколо, добави: — Имаше ли други бележки, които да ви чакат в дома ви... от брат ми?

Изражението му стана по-сурово.

— Не. Нито дума.

Тя въздъхна. Част от нея се бе надявала, че нещо е забавило Тристан някъде и той се е опитал отново да се свърже с херцога. Но бяха минали повече от дванайсет часа от изпращането на първата бележка. Нещата не изглеждаха добре.

Изведнъж по гърба ѝ полазиха студени тръпки и тя се огледа. Не изглеждаше някой да им обръща внимание, но тя имаше странното чувство, че някой ги наблюдава. Помисли си, че трябва да е игра на въображението ѝ, подсилена от тревогите ѝ за Тристан.

— Предполагам, че вече сте купили билетите. Всъщност сега ще трябва да се обръщаме един към друг на малко име, за да не правим впечатление.

Това беше като нов удар за херцога, но той отговори:

— Разбира се. А вие... Ти взе ли паспорта си?

— Разбира се.

— Дай ми го. Ще ми е необходим да купя билети за пощенския кораб.

Тя му го подаде и го загледа как го прибира в джоба на палтото си.

— Къде е чантата ти?

— Вече е натоварена.

— Тогава аз трябва...

— Мис Боно! — извика глас зад нея. — Не мога да повярвам, че сте тук!

Сърцето ѝ се сви, като се обърна и видя мисис Гризли, една от съседките им, да върви към нея със съпруга си по петите. О, не. Най-голямата клюкарка от всичките ѝ съседки да се появи така, толкова далеч от дома си? Какви бяха шансовете?

— Ще пътувате с дилижанса, нали? — продължи мисис Гризли, видяла чантата на Лизет.

„Спокойно, каза си Лизет. Ако пита кой те придружава, трябва само да кажеш, че Дом закъснява.“ От странноприемницата

„Златният кръст“ тръгваха много дилижанси, а съседката ѝ можеше да не е тук, за да пътува.

— Добър ден, мисис Гризли — отговори спокойно. — Не очаквах да ви видя тук.

— Отиваме до Брайтън, на гости на дъщеря си — каза весело мисис Гризли. — Предполагам, че вие също ще пътувате до Брайтън?

Лизет замръзна. Това не можеше да се случва. Как щеше да се представя за мис Кейл, ако семейство Гризли бяха в каретата с тях по целия път чак до Брайтън?

— Аз... аз...

Но мисис Гризли не искаше отговор, а продължи:

— Говорих с кочияша и той ми каза, че две от местата вътре в дилижанса са заети от джентълмен и дама, но не знаех, че това сте вие и брат ви. — Огледа се. — А къде е мистър Мантън, между другото? Кочияшът каза, че ще тръгнем скоро.

Обзе я паника. Не можеше да се представя за мис Кейл, а мисис Гризли знаеше, че няма други братя, затова не можеше да представи херцога за друг мистър Мантън или друг мистър Боно или...

— Страхувам се, че дамата си глътна езика — каза спокойно Лайънс, застанал до нея. — Ще трябва да ѝ простите... Седмицата бе дълга и натоварена. — Поклони се на мисис Гризли. — Дамата отива в Брайтън с мен.

— С вас! — В гласа на мисис Гризли се преплитаха учудване и възмущение.

— Да. Позволете да ви се представя. Макс Кейл на вашите услуги. — Паниката на Лизет се бе засилила и тя едва ли не бе обзета от треска. Той взе ръката ѝ и я сложи твърдо под лакътя си. — Аз съм съпругът на мис Боно.

ГЛАВА 4

Максимилиан усещаше пръстите на мис Боно да се забиват в ръката му, но не ѝ обръщаше никакво внимание. Вината, че са в такава смешна ситуация, бе нейна. Тя беше измислила този идиотски план и ето че се бе предала и превърнала в заекваща глупачка при първата пречка.

„Но моите съседни няма да са в дилижанса до Брайтън.“

Наивна жена. Той знаеше, че няма да се получи, още от самото начало, но тя не му бе оставила избор с отказа си да му каже къде е Боно.

А сега той трябваше да спасява и двамата. Както винаги.

— О, Господи! — ахна пълничката мисис Гризли, после се обърна към мис Боно с очевидно недоверие.

— Съпруг? *Омъжили сте се?*

Той не смееше да диша, надявайки се, че мис Боно няма да признае всичко на мига. След срещата им, докато се приготвяше за пътуването, беше изпратил слугата си до „*Боу Стрийт*“, за да разпита за нея и Боно. Всичко, което му бе казала, отговаряше на истината. Боно не се бе появявал в градската къща на Мантън, а тя наистина беше секретарка на брат си.

Ако се съдеше от всички доклади, тя беше точно това, за което се представяше. Което вероятно обясняваше защо появата на съседите ѝ я бе хвърлило в паника. Той се приготви да посрещне реакцията ѝ.

Но тя отвърна на предизвикателството и вдигна лице към него с престорено обожание.

— Да. Сега съм мисис Кейл.

Мисис Гризли просто не можеше да повярва.

— Но... но... Миналата седмица видях брат ви и той не каза нищо затова! Господи, дори не знаех, че имате ухажори!

Мис Боно замръзна при тази явна обида, а Максимилиан изведнъж бе обзет от желание да удуши нахалната съседка.

— Не знаехте ли? — каза. — Тя беше красавицата на всички балове във Франция. Там се срещнахме. Беше ми много трудно да я убедя да ме избере сред многото други.

— Други? — изписка мисис Гризли.

Той демонстративно погали ръката на мис Боно.

— Тя дойде в Англия, за да избяга от ухажорите си във Франция. За щастие, аз съм англичанин, така че просто я последвах в Лондон, след като свърших работата си на континента. И започнах да я ухажвам безмилостно, докато не се съгласи да се омъжи за мен.

Жената все още не изглеждаше убедена.

— Но никой не знаеше нищо за това. Брактът ви не беше разгласен.

— Оженихме се със специално разрешение — отговори той спокойно. — На мистър Мантън се наложи спешно да замине на север, затова помоли архиепископа за специално разрешение. Така успя да присъства на сватбата ни. Сигурен съм, знаете, че мистър Мантън има приятели на най-високопоставени места.

Това със сигурност трябваше да затвори устата на нахалната мисис Гризли.

— Специално разрешение — каза тя с очевидно благоговение. — Как казахте, че се казвате?

— Кейл — побърза да отговори мис Боно. — Съпругът ми е...

— Управител на имение — прекъсна я Максимилиан. Нямаше да приеме тези глупости за търговеца на памук, или за какъвто и да било търговец, всъщност. — Работя за джентълмен в... Били ли сте някога в Девъншир, мисис Гризли?

Тя го гледаше с ококорени очи.

— Страхувам се, че не.

— А, жалко. Точно там съм управител. Голямо имение. Много овце. — Това не бе пълна лъжа. Сред имененията му беше и това голямо имение в Девъншир, по-голямата част от доходите на което бяха от вълна.

— О, Господи, управител на имение — каза мисис Гризли, очевидно впечатлена. — Затова говорите толкова добре.

— Да, наистина говори добре, нали? — каза мис Боно с фалшива любезност. — Съпругът ми непрекъснато се старее да се усъвършенства. Много е амбициозен.

— Вижда се. — Мисис Гризли побутна съпруга си, който не правеше нищо друго, освен да стои като глупак. — Щеше да бъде добре да имаше поне малко от амбицията на мистър Кейл.

— Да — отговори бедният мъж. — Но така у дома вечер нямаше да има кой да изслушва вечните ти натяквания, нали?

— Мистър Гризли! — възрази тя.

Максимилиан внимаваше лицето му да не издава нищо, макар че вътрешно се смееше. Мистър Гризли очевидно си имаше свой начин да се справя с нахалната си съпруга.

Отвън долетя ревът на рога.

— Това е предупреждението, че остават още десет минути — каза мисис Гризли. — По-добре да побързаме.

— И ние идваме — каза мис Боно. — Имам нужда да остана за миг насаме със съпруга си.

— Добре, но ще ви оставят, ако не се качите навреме — предупреди ги мисис Гризли и побутна съпруга си към вратата.

Веднага след като двамата се отдалечиха на разстояние, откъдето не можеха да ги чуят, мис Боно се обърна рязко към него.

— Мой *съпруг*? Да не си си изгубил ума?

— Не ми остави никакъв избор. Стоеше тук, мълчалива като риба, а някой от нас трябваше да направи нещо. Осъзнах, че не можеш да се представиш с друго име, тъй като тя вече знаеше твоето, и че не можеш да си измислиш друг брат, затова импровизирах. Предполагам, че познава и двамата ти братя?

— Познава Дом. — Удари се по челото. — О, Господи, трябваше да й кажа, че си Тристан! Него никога не го е виждала.

— Съмнявам се, че щеше да повярва, че съм брат ти, французинът — каза той. — Освен това, като съпрузи няма да привличаме вниманието, защото не се налага да си приличаме по външност и говор, нито да се преструваме, че имаме един и същ произход и семейни връзки. А и от съпруг е много по-лесно да се отървеш, отколкото от брат.

— Какво искаш да кажеш?

Той сви рамене.

— Като се върнем от Франция, ще трябва само да кажеш, че съм претърпял злополучен инцидент в чужбина. Че съм се удавил или съм паднал от скала. — Усмихна се. — Или пък съм се дуелирал с някой от

многобройните ти ухажори и съм загинал трагично в прегръдките ти, наранен от любовта.

— Не е смешно — измърмори тя. — Ако твърдя, че си умрял, ще съм вдовица. Ще трябва да нося траур цяла година, няма да мога да се омъжа през това време... — Очите ѝ блеснаха. — Чакай малко, каква прекрасна идея! Ти си истинско чудо!

— И аз винаги съм мислил така — каза той провлечено.

— Ако съм вдовица, ще бъда свободна! — Вдигна светналото си лице към него. — И братята ми ще прекратят безплодните си опити да ми намерят съпруг. Вдовиците могат да правят каквото си пожелаят... е, не съвсем, но могат да си позволят много повече неща от една стара мома. Ще мога да пътувам... Ще мога да работя за Дом! Той няма така да се противи да ме обучи и ще мога да стана една от хората му!

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Съмнявам се, че ако си вдовица, полът ти ще се промени по магически начин.

— Ти не разбираш. Двамата с Шоу винаги казваме, че Дом и хората му ще решат случая, макар да знаем, че Дом не може да си позволи да наеме когото и да било. — Усмихна се и го погледна. — Но няма да се налага да наема другико, ако аз работя за него. Ще стана една от хората на Дом!

Идеята да се разхожда из града и да задава въпроси на непознати изведнъж предизвика студени тръпки по гърба ѝ.

— Защо искаш да вършиш това? — запита я той остро.

Шум в двора на странноприемницата я накара да погледне през прозореца.

— Трябва да вървим. Дилижансът се кани да тръгва. — Грабна чантата си.

— Аз ще я взема — каза той и я изтръгна от ръката ѝ. — Имаш съпруг, забрави ли?

Очите ѝ блеснаха.

— Не задълго. — После забърза към дилижанса.

Той смръщи вежди и тръгна бързо след нея.

— Не трябва да си толкова щастлива от идеята за вдовството, мис Боно. Нито толкова нетърпелива да загина.

— Престани да ме наричаш мис Боно — напомни му тя. — Аз съм ти съпруга. Лизет е добре.

— Точно така. Лизет. — Беше забравил името ѝ. Подхождаше ѝ.

Подаде чантата ѝ на слугата, после ѝ помогна да се качи. О, да, името наистина ѝ подхождаше. Френската ѝ кръв се проявяваше в нежните китки и деликатните движения, с които свали пелерината си, седна и оправи полите на роклята си, в това, че не побърза да скрие глезените си... И дори в несъзнателно предизвикателната усмивка, с която удостои мистър Гризли, когато той отдръпна обутите си в ботуши крака, за да не ги докосне тя.

Максимилиан бе виждал в Париж и други жени да се движат и усмихват така. За тях това бе нещо естествено, беше част от самоличността им. Лизет притежаваше онзи френски женски инстинкт, макар че той, за щастие, бе примесен с голяма доза от английската практичност и здрав разум.

Тези ѝ качества му харесваха. Но ако се съдеше по думите ѝ, другите мъже не оценяваха тази приятна смесица. „Трябва да са глупаци“, помисли си той.

Очевидно жените долавяха сексуалното ѝ излъчване и я смятаха за заплаха или мисис Гризли нямаше да се държи така с нея. Съпругът ѝ вероятно нямаше нищо против тази дива френска роза да цъфти в квартала им.

Облегна се назад. Ако беше така, мисис Гризли щеше да получи инфаркт, преди да са стигнали в Брайтън. Защото каретата бе дяволски малка и те бяха много близо един до друг.

Като се имаше предвид височината му, той беше като кон в кутия за шапки. Едва можеше да опъне краката си, а главата му опираше в тавана при всяка неравност. О, Господи, хората наистина ли пътуваха така? Как въобще издържаха?

Не можеше да си представи как той ще издържи. Никога не бе пътувал с дилижанс. Дори когато ходеше на училище, някой от слугите винаги идваше да го вземе с един от семейните екипажи.

Лизет му бе казала да гледа на това като на приключение, но нейната идея за приключение очевидно се различаваше от неговата, която никога не би включила ударите на чадъра на седящата до него дама всеки път, когато каретата спира.

А спряха няколко пъти още преди да са излезли от града — за да вземат млада жена от дома ѝ, да се разминат с насрещна карета, за да

заобиколят препятствие на пътя. Не можеше да повярва колко много неща ги забавяха.

При четвъртото спиране, той вече беше готов да кипне. Погледна Лизет, чудейки се дали тя се чувства по същия начин, но тя гледаше през прозореца с истински възторг. Минаваха покрай Кенингтън Комън, където някакъв оратор отегчаваше тълпата с мненията си, а от близката църква „Сейнт Марк“ излизаха рояк хора. После дойде „Брикстън Роуд“ и дълги редици от сравнително красиви къщи, но гледката, общо взето, беше скучна.

Но нея като че ли всичко я очароваше, защото или протягаше шия да види нещо, или притискаше носа си в стъклото. Наистина ли беше пътувала толкова малко? Беше прекарала част от живота си във Франция, все пак. Но пък, от друга страна, ако през цялото време бе живяла с брат си, а после бе дошла направо в Лондон при другия си брат, вероятно не бе имала много възможности да пътува.

Ентусиазмът ѝ го караше да ѝ завивда. Когато пътуваше със собствената си карета, той никога не забелязваше света навън. Беше прекалено зает да подрежда кореспонденцията си или да чете вестниците. Но сега, виждайки света през очите ѝ, забеляза красивата дърворезба по фасадата на една от къщите и проблясването на слънчевите лъчи по повърхността на река Ефра.

Приключение? Може би.

Тъкмо бяха стигнали до по-черен път, когато мистър Гризли се наведе, за да извади от торбата си нещо, което приличаше на суров лук, а и миришеше така. Той го ухапа и като видя Максимилиан да го гледа втренчено, обясни:

— Добре е за организма, нали знаете. Изяждам по един лук всеки ден. — Потупа се по гърдите. — Помага ми да бъда силен и здрав.

— Махни това нещо — каза съпругата му. — Ще замирише в цялата карета!

— Твоят пай с овнешко мирише из цялата карета — отговори Гризли.

— Нашият ангел обича пая ми с овнешко, наистина. Обещах да ѝ занеса. — Мисис Гризли се обърна и се усмихна, сякаш флиртуваше, на Максимилиан. — А вие обичате ли пай с овнешко, мистър Кейл?

— Аз не ям овнешко — побърза да каже той. „Освен ако не е приготвен от френския ми готвач, а не от жена, която мисли, че

става все по-добър, като престои.“

— Това означава само, че не е приготвен както трябва — каза жената. — Гарантирам ви, че когато опитате моя, ще го оцените.

Съпругът ѝ започна да кашля неудържимо, а Максимилиан положи всички усилия да запази спокойствие. Очевидно мистър Гризли знаеше онова, което съпругата му не знаеше — а именно че пай с овнешко е вулгарен заместител на нещо друго. И макар че Максимилиан се съмняваше някой, дори съпругът ѝ, да е опитвал някога пая ѝ с овнешко, той не искаше да изрази мнение. Надяваше се, че ще може да изхвърли от главата си натрапилите се образи.

За него бе истинско щастие, че Лизет избра този момент да се включи в разговора.

— Колко дълго ще останете при дъщеря си в Брайтън, мисис Гризли?

Смръщила вежди заради продължаващата кашлица на съпруга си, мисис Гризли позволи на Лизет да смени темата.

— Поне седмица, надявам се. Току-що се роди първото ни внуче и затова отиваме. Синът ни Дани ще се грижи за магазина, докато се върнем. — Стрелна съпруга си с мрачен и неодобрителен поглед. — Осмелявам се да кажа, че той може да изкара дори повече от баща си.

— Друг път — измърмори съпругът ѝ, най-последно престанал да кашля. — Няма никакъв ум нашето момче. Ще имаме късмет, ако магазинът е още там, когато се върнем.

— Не го слушайте мистър Гризли — отговори жената и изсумтя презрително. — Умен е моят Дани, така е. А по-малката ми дъщеря Сали... — Изглежда преценяващо Лизет. — Не е ли време мистър Мантън да започне да си търси съпруга?

Лизет изсумтя.

— Дом едва издържа мен, а още по-малко...

— Съпругата ми все забравя, че вече е омъжена. — Максимилиан взе ръката ѝ в своята и я стисна предупредително. — Не се налага вече брат ѝ да я издържа.

Ръката ѝ замръзна в неговата.

— Разбира се. Аз... все още не съм свикнала да имам съпруг.

— Сигурен съм, че мисис Гризли разбира — каза той, опитвайки се да оправи положението. Удостои по-възрастната жена с усмивка. —

Предполагам, че и вие сте имали същия проблем веднага след сватбата, мадам?

— Ни най-малко — отговори сковано мисис Гризли. — Ухажвахме се почти година, преди да се оженим. Бях така нетърпелива да се омъжа, че от месеци мислех за него като за мой съпруг. Но по мое време младите хора не прибързваха с женитбата.

Лизет до него пак се скова и той отново стисна ръката ѝ.

— Без съмнение, е било мъдро да бъдете предпазливи. И ние с Лизет трябваше вероятно да изчакаме. — Това бе слабо казано. — Но какво можехме да направим, когато сърцата ни искаха да бъдат заедно? Трябваше да ги следваме.

Вероятно това бе цитат от някоя книга, но беше очевидно, че мисис Гризли не я беше чела, защото му се усмихна весело.

— О, Господи, любовта е прекрасно чувство, мистър Кейл. Нали, скъпи?

Съпругът ѝ изсумтя, но не каза нищо и не възрази, когато тя го потупа нежно по ръката.

Лизет се отпусна, но Максимилиан продължи да държи ръката ѝ. В началото, защото се страхуваше, че тя може да каже нещо, което да ги издаде. А после просто защото не можеше да я пусне. Харесваше му да прокара палец по извивките на пръстите ѝ, да гали кокалчетата и дланта ѝ.

И за негова изненада, тя му позволи. Дишането ѝ се учести, а тялото ѝ се напрегна. Той се зарадва. Тя имаше прекрасни ръце, с тънки пръсти и деликатни кости, нехарактерни за жена с нейния ръст.

Неочаквано му хрумна, че ако премести ръката си само на сантиметър, тя ще легне върху бедрото ѝ. Желанието му да го направи бе толкова силно, че едва не се поддаде. Но от мисълта за ръката му върху бедрото ѝ устата му пресъхна и някои от мускулите му — които не биваше — се напрегнаха. Това не беше добре.

Пусна рязко ръката ѝ. Страхуваше се, че ако я задържи минутка по-дълго, може наистина да поиска брачна нощ. А като се имаше предвид, че вероятно щяха да споделят една и съща стая в странноприемницата в Брайтън, за да продължават с измислената история, това можеше да подрони самоконтрола му.

Потрепери толкова леко, че никой не забеляза, но движението накара кръвта му да закипи. Сега ясно усещаше бедрото ѝ до своето и

гърдите ѝ, които бяха само на сантиметри. Това се оказа по-голямо мъчение и от лука на мистър Гризли.

Като че ли прочела сладните му мисли, Лизет каза весело:

— Мислите ли, че ще спрем някъде за обяд? Или ще продължим и ще спрем едва в Брайтън? Признавам, че умирам от глад... Нямах време да закуся тази сутрин с приготовленията за пътуването.

— Представям си — каза мистър Гризли и намигна на Максимилиан. — Като се има предвид, че сте се оженили едва вчера, сигурно не сте станали много рано и сте имали време само да тичате към дилижанса.

Сега в главата на Максимилиан имаше нови образи, които да го тормозят. Лизет като булка с поруменели страни в първата си брачна нощ. Лизет, която разпуска косата си. Лизет, само по нощница, изкачва стълбите пред него и дупето ѝ е достатъчно близо да...

— Като говорим за бракове — намеси се мисис Гризли, — брат ви не е прехвърлил вече трийсетте, нали мисис Кейл?

— Да — отговори тихо Лизет и Максимилиан се запита дали усеща вълнението му.

— Значи е на възраст да си търси съпруга — каза мисис Гризли. — Осмелявам се да кажа, че мистър Мантън изкарва достатъчно пари с бизнеса си. И щом вие вече не поддържате къщата му, той ще има нужда от някой, който да се грижи за него. Имате само другия си брат във Франция, нали?

— Точно така — каза Лизет и продължи припряно: — Но, наистина, няма ли да спрем някъде, за да обядваме или вечеряме?

— Дилижансът спира за малко в Кроли и ако нямате нищо против мястото, можете да хапнете там — предложи мистър Гризли, обаче умът на Максимилиан беше другаде. Изглеждаше, че семейство Гризли знаят много за семейството на Лизет — неща, които тя очевидно не искаше той да чуе.

Може би имаше друг начин да разбере къде се крие Боно. Някъде по пътя можеше да дръпне мистър Гризли настрани и да открие какво знае.

Ако се съдеше по думите на Лизет, че брат ѝ работи за правителството, работодателят му най-вероятно беше в Париж. Но беше възможно още Боно да е назначен в някой град. Тя не му беше

казала къде във Франция е живяла, така че всичко беше възможно. Беше употребила думите „*игла в купа сено*“.

Е, можеше да направи купа малко по-малък. Обичаше да знае накъде е тръгнал и какво му предстои. И ако успееше да научи къде е Боно, пък било то и в някое малко село, можеше да остави създаващата проблеми Лизет в Брайтън и да сложи край на този нелеп фарс.

„*Което няма да бъде особено джентълменско от твоя страна, момче.*“

Смръщи вежди. Пътуването не бе негово идея. Освен това, тя можеше да се върне в Лондон със следващия дилижанс и да бъде в леглото си до полунощ. Максимилиан щеше да се погрижи кочияшът да получи компенсация за това да я остави точно пред вратата ѝ.

По един или друг начин обаче, щеше да разпита мистър Гризли при първа възможност. Заслужаваше някаква награда за понасянето на тясното пространство, делено с този задник и съпругата му.

Получи своя шанс при следващото спиране за смяна на конете. Лизет и мисис Гризли побързаха да слязат от каретата, очевидно нетърпеливи да облекчат естествените си нужди, и така Максимилиан остана сам с мистър Гризли, който вече бе запалил пура.

— И така — каза Максимилиан с възможно най-нехаен тон веднага след като жените се скриха в странноприемницата, — срещали ли сте някога брата на Лизет във Франция?

Гризли пое от пурата.

— Не мога да кажа, че съм. Но Мантън е добър човек. Отнася се добре със съседите и не вдига много шум като толкова други млади джентълмени. Вероятно защото мис Боно беше наоколо. Макар че трябва да започна да я наричам мисис Кейл, нали?

— Да. — Максимилиан нямаше намерение да му позволи да смени темата. Опипвайки почвата в тъмното, каза: — Аз съм срещал мистър Боно в Париж. Стори ми се добър човек.

— В Париж? — Гризли изтръска пепелта от пурата си на пода. — Мислех, че двамата живеят в Руен.

Максимилиан успя да потисне самодоволната усмивка, която напираше на устните му.

— Е, не съм сигурен — каза, поздравявайки се, че толкова лесно изтръгна исканата информация. — Знам само къде ни представиха един на друг.

Гризли погледна през прозореца.

— А, ето я госпожата. Ще я попитам. Тя трябва да знае.

— Няма защо, всичко е наред. — Максимилиан потисна ругатнята, погледна през прозореца и видя мисис Гризли да приближава към каретата. Лизет не можеше да е далеч. — Ще попитам съпругата си.

Но Гризли вече крещеше през прозореца:

— Къде във Франция живееха мистър и мис Боно? — Скочи на земята, за да помогне на съпругата си да се качи. — В Руен, нали?

— Не, стари глупако. Бъркаш се с наименованието на улицата.

Мистър Гризли също се качи и се настани до нея, а Максимилиан се наведе напред и сниши глас:

— Казах ти, че съм го срещал в Париж, Гризли.

— Но не мисля, че живее в Париж — каза мисис Гризли. — Бих могла да се закълна, че беше Тулон. Не, чакай. Може и да е споменавала Париж. — Изведнъж го изгледа подозрително. — Не знаете ли къде са живели? След като сте женени?

— Срещал съм брат й само веднъж, в Париж. И предположих, че живеят там. Тя не обича много да говори за живота си във Франция. — Като видя Лизет да приближава, подхвана: — Няма нужда да я тревожите. Не искам да...

— Къде живеете с брат си във Франция, мис Кейл? — запита мисис Гризли, щом Лизет стигна до каретата. — Помня, че ми казахте, но забравих.

Максимилиан стисна зъби и слезе, за да помогне на Лизет да се качи. Тя му хвърли кос поглед и зае мястото си.

— Той живее във вила. Много хубава и в близост до реката.

Максимилиан също се качи.

— Да, но в кой град? — настоя той. Котката вече бе изтървана от торбата и сега можеше да използва семейство Гризли да научи, каквото искаше. Те щяха да решат, че е странно, ако тя откажеше да отговори на такъв прост въпрос.

— Гризли казва Руен, а мисис Гризли — Тулон, докато аз предполагам, че е Париж. Защото двамата с теб се срещнахме там.

Наблюдаваше я внимателно за реакция при изреждането на градовете, но бе удостоен само със стоманен поглед. После лицето й се сгърчи, каретата потегли, а тя заплака.

— Не мога да повярвам, че не помниш къде се срещнахме за първи път. Въобще не беше в Париж. Да, танцувахме в Париж, но не там се срещнахме.

За негов ужас, по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи, истински сълзи. Затърси носна кърпичка из джобовете на пелерината си, а раменете ѝ се тресяха неудържимо.

— Как си могъл да забравиш? Аз помня всяка минута от всеки ден!

Мили Боже! Можеше само да я гледа с увиснала челюст и да се пита как ще свърши всичко това.

— Р-разби с-сърцето ми — хлипаше тя, и то много убедително. — Т-ти н-не даваш и п-пет пари з-за мен, н-нали? Б-брат ми беше прав. Не т-трябваше да се о-омъжвам за теб!

Господи! Изглеждаше наистина разстроена. Как бе възможно това? Трябваше ли да направи нещо?

— Стана тя, каквато стана — измърмори Гризли. — Дори да не помните някои неща, трябва да се преструвате, че ги помните. На жените им харесва, когато мъжете помнят важните неща.

Мисис Гризли го изгледа гневно.

— Така е и имаме право. Нима казваш, че ти се *преструваш*, че помниш разни неща за мен? В какво точно се преструваш, мистър Гризли? Забравил ли си къде се срещнахме?

— Не, не, разбира се, че не, ангел мой! — възрази той и стрелна Максимилиан с остър поглед. — Не говорех за теб и мен. Аз не съм млад глупак като мистър Кейл. Помня всичко. Срещнахме се на събиране в Мидълтън Хол, да.

По лицето на мисис Гризли се изписа истински гняв.

— Нищо подобно не сме направили! Срещнахме се на вечеря у твоя братовчед!

Лицето на Гризли изразяваше страха на хваната в капан лисица.

— Не мисля — каза той несигурно. — Това беше по-късно. Нали?

— Не! — заяви съпругата му, после и тя избухна в сълзи. — Мъжете винаги забравят най-важните неща. Толкова малко ли означавам за теб? И всичките години, които сме споделили, толкова малко ли означават?

— Не, ангел мой, не! — успокояваше я мистър Гризли, хвърляйки в паника поглед на Максимилиан.

По дяволите. Като че ли Максимилиан можеше да направи нещо. И двете дами в каретата бяха истински разстроени. Как се бе стигнало до това? Жените със сигурност не плачеха за толкова маловажни неща. Или плачеха?

Макар да знаеше, че тя само се преструва, той започваше да се тревожи. Сълзите му напомняха за несправедливите обвинения на баща му към бедната му майка, а и общо взето, женските сълзи винаги го разстройваха.

А не му харесваше да е разстроен. И как бе възможно Лизет наистина да плаче?

„Майка ми беше актриса.“

Трябваше да обърне по-голямо внимание на думите ѝ. Очевидно тя също имаше актьорска дарба.

И ето че сега го бе притиснала в ъгъла и той не можеше да направи нищо, без да разкрие маскарада им пред очите на семейство Гризли.

Изкушаваше се да го направи. Тя не играеше честно и заслужаваше да понесе последиците. И той със сигурност можеше да я накара. Все пак, беше казала, че не я интересува какво мислят хората за нея. И дори беше предложила да играе ролята на негова любовница.

Но се бе отдръпнала от вратата, за да не я видят съседите ѝ по нощница. И се беше изчервила.

Въпреки всичките си смели думи, тя не беше така имунизирана срещу хорското мнение, както твърдеше. И джентълменът в него не можеше да позволи да бъде засрамена пред лицето на семейство Гризли.

Мистър Гризли продължи да изразява огромната си любов към своята половинка, а Максимилиан се наведе и прошепна в ухото на Лизет:

— Много добре, печелиш. Засега. Няма да им задавам повече въпроси за брат ти.

Тя подсмръкна за последен път, попи сълзите от очите си, които наистина бяха зачервени, и му се усмихна победоносно.

После усмивката ѝ изчезна и тя го гледаше със зачервените си очи, с които майка ѝ, актрисата, би се гордяла.

— О, мили мой Макс, това е най-сладкото извинение на света. Прощавам ти.

Той направи усилие да не издаде нито звук, а тя пхна ръка под неговата и облегна глава на рамото му.

— Трябва да призная, че съм много уморена. Ще подремна малко.

И наистина заспа. Или се престори. Вече не беше сигурен. Гризли най-последно успя да успокои жена си и в каретата започна да се чува само интимен шепот, а Максимилиан осъзна, че сериозно бе подценил решимостта на мис Боно да защити брат си.

Да не споменаваме актьорските ѝ способности.

Присви очи. Наистина бе доста по-талантлива актриса, отколкото бе мислил. Дали не беше прибързал с доверието? Дали тя също не беше част от плана на Боно?

Не, слугата, който бе изпратил до „*Боу Стрийт*“, със сигурност щеше да открие връзката между нея и брат ѝ, ако имаше такава. А и не беше възможно някой от тях двамата да бе предвидил появяването му в къщата на Мантън сутринта.

В ума му изникна нещо, което тя бе казала по-рано. „*Ще мога да бъда една от хората на Дом.*“

А, да. Може би сега се подготвяше за въпросната роля. И с доста голям успех.

Е, този път го беше надхитрила, но това нямаше да се повтори отново — не и ако можеше да го предотврати. Не обичаше да го правят на глупак и със сигурност не му харесваше да не знае какво е намислила.

Отсега нататък двамата трябваше да се разбират. Тя можеше да играе номерата си на някой друг или на хората, които трябваше да заблудят. Но не и на него. Между тях трябваше да се настани истината.

На лицето му се появи усмивка. И той щеше да се погрижи за това. Мис Боно щеше да открие, че и двамата могат да играят играта ѝ.

ГЛАВА 5

Лизет имаше сериозни проблеми да се преструва на заспала, когато мисис Гризли отново заговори:

— Простете ми, мистър Кейл, но с какво точно се занимава управителят на имение? — запита тя.

Лизет не смееше да диша в очакване да види как щеше да се справи херцогът. Той не се беше съгласил с *нейния* избор на професия и сега тя дори не можеше да му помогне, без да се издаде, че се преструва на заспала.

— Събира наемите — отговори спокойно Лайънс, за нейна изненада. — Прави описание на стоките. Наглежда фермите, подготвя счетоводните баланси...

Той продължи да изрежда задълженията на управителя — а списъкът бе впечатляващ — и Лизет се дивеше на познанията му. Защото тя със сигурност не би могла да му помогне. Баща ѝ винаги беше казвал, че управителят просто управлява именията, без да се впуска в подробности какво означава това всъщност. А и баща ѝ беше само виконт. Предполагаше, че богат херцог с много имения дори още по-малко има нужда от такива знания и ще знае по-малко.

В случая с Лайънс грешеше. Мистър Гризли зададе още въпроси и херцогът отговори спокойно и лесно на всички. Удивително.

Двамата мъже заговориха за отдаване на земя под аренда, пасбища и неща, за които тя не знаеше абсолютно нищо, а люлеенето на каретата и гласът на Лайънс започнаха наистина да я приспиват. Беше легнала много късно и стана много рано. А и нямаше да стигнат Брайтън толкова скоро...

След известно време се събуди и откри, че в каретата е тъмно и херцогът я е прегърнал през раменете. Главата ѝ се бе отпуснала до средата на гърдите му, а ръката ѝ беше на кръста му.

Ужасена, бързо се изправи, а смущението накара бузите и да поруменят. Той издърпа ръката си.

— Къде сме? — запита тя, опитвайки се да прикрие смущението си.

— В покрайнините на Брайтън — отговори той с онзи дълбок глас, който имаше странен ефект върху корема ѝ.

Не можеше да го погледне. На практика беше спала в скута му! Колко уничително. Сигурно я мислеше за най-вулгарната жена на света.

— Спяхте много дълбоко — каза мисис Гризли. — Наистина трябва да сте били уморена, мила.

Това бе казано толкова мило, че Лизет трепна. Чувстваше се малко виновна, че въображаемата ѝ кавга със „съруга“ ѝ бе довела до истинска кавга между съпрузите Гризли. Но те, изглежда, се бяха помирили. Мисис Гризли се бе облегнала с обич на рамото му, а той нямаше нищо против, или поне така изглеждаше.

Лизет обърна глава към прозореца. Слава Богу, че тази част от пътуването почти бе свършила. Инцидентът със семейство Гризли бе доказал само колко несвършен бе планът ѝ и че не може да пътува безнаказано.

Херцогът също го знаеше и бе опитал да се възползва от това. Не можеше да се заблуждава, че беше победила с изпълнението си. Беше получила само отсрочка. Той можеше да сложи край на играта, ако бе изтръгнал нужната информация от семейство Гризли. Можеше да разкрие, че не е омъжена за него и така да изтръгне онова, което искаше. И само с една дума щеше да съсипе нея, а може би и бизнеса на Дом.

Защо не го беше направил? Защото беше джентълмен?

Може би, което бе по-вероятно, защото бе сметнал, че двамата Гризли не знаят достатъчно, за да му помогнат. Слава Богу, че двамата бяха споменали Тулон и Париж, а двата града бяха в различни части на Франция. Ако не бе така, беше сигурна, че надменният Лайънс щеше да я изостави в Брайтън и да тръгне сам да преследва Тристан.

Едва се беше отървала. За щастие, вероятността оттук нататък да срещнат нейни съседи бе съвсем нищожна. Щом се отървяха от семейство Гризли, можеше да е спокойна поне докато не се отправят към Париж.

Лайънс вероятно не би я изоставил във Франция.

Това би било проява на абсолютна липса на благородство, а той бе джентълмен.

През повечето време.

При спомена за ръката му, обгърнала раменете ѝ, по гръбнака ѝ полазиха тръпки. А и по-рано му беше позволила да държи ръката ѝ... Защо не я беше издърпала? Защо?

Защото жестът бе така... интимен. Никой не бе галил ръката ѝ по този начин — смело, но и нежно. Това я бе смутило повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Дори сега, когато го бе хванала под лакътя, а бедрата им се допираха, усещаше онова неспокойствие в корема.

Замръзна. Скримшоу беше прав. Беше по-добре да внимава. Херцогът бе казал, че е неин съпруг, и това бе променило всичко. Сега нямаше причина да се държи с нея като със сестра, нямаше причина да вземат отделни стаи...

При тази мисъл пулсът ѝ препусна — нима наистина щеше да ѝ се наложи да прекара няколко ноци с този мъж в една стая?

Господ да ѝ е на помощ! Да, по-добре беше да внимава.

Хвърли му кос поглед. Не можеше да познае нищо по изражението му, то бе неразгадаемо. Очакваше да е ядосан от представлението ѝ. Но той бе признал поражението и се държеше така, сякаш нищо не се беше случило. Дали не криеше нещо в ръкава си? И какво би могло да бъде то?

Малко след това стигнаха до странноприемницата. Двамата Гризли се сбогуваха с тях, а мисис Гризли я изненада, като ѝ прошепна:

— Не оставяй съпруга си да си играе с теб, скъпа. Ако не заявиш правата си в началото на брака, няма да видиш нищо друго, освен мъка.

Мъдър съвет, идващ от жена, която очевидно бе поставила съпруга си под чехъл. Това я развесели и озадачи едновременно. Дали мисис Гризли бе забелязала нещо повече във връзката им, отколкото те демонстрираха? Или тя даваше този съвет на всички току-що омъжили се жени?

Нямаше значение — Лизет щеше да бъде в компанията на херцога само дотогава, докато спаси Тристан от бедата. А и не беше проблем да отбива опитите на Лайънс да я изнуди да му даде

информацията. Можеше да се справи с това. Той беше най-опасен, когато беше мил.

През следващия час беше заета с мисли за това, каква е играта му, а той бе зает с уреждането на стаята и пътуването им до Диеп, да изпрати чантите им горе и да помоли да им занесат храна. Толкова по въпроса за пътуването като обикновен човек. Очевидно нямаше представа, как пътуват обикновените хора.

Но пък, от друга страна, той бе променил малко нещата, когато беше заявил, че е управител на имение. Подобен род хора имаха пари и можеха да си позволят прилична стая в странноприемниците, както и да дават заповеди.

Трябваше да признае, че бе доста умно от негова страна да играе тази роля. Тя го поставяше в положение между това на благородника и търговеца. Работеше, за да си изкарва прехраната, но положението му изискваше добри обноски и определени умения. Означаваше, че акцентът му не е *прекалена* странност, и можеха да му повярват, че знае някои неща. Очевидно бе осъзнал, че има достатъчно познания, за да изиграе тази роля.

Искаше й се да познава поне наполовина толкова добре ролята на съпругата. Щеше ли една истинска съпруга да го остави да уреди всичко, без да изкаже мнение? Очакваше ли се да възрази, че отредената им стая е прекалено малка?

Слава Богу, че им дадоха две стаи — дневна и спалня. Това някак си облекчи страха й да остане насаме с него. Един от тях можеше да спи на дивана, а другият — на леглото. Нямаше да са толкова близо, колкото тя се страхуваше.

Вероятно го бе планирал така, за което му беше благодарна.

Веднага след като съдържателят ги остави, забързан да уреди вечерята им, Негово благородие съблече връхната си дреха, напълни вода в легена, нави ръкавите си и започна да мие ръцете си.

Тишината се проточи и започна да лази по нервите и на двамата.

— Предполагам, че намери обществените карета за много мръсни — каза тя, докато събличаше пелерината си и я закачаше на куката, копнеейки също да измие ръцете си.

— Намирам пътуванията за мръсни, независимо от каретата. — Подсуши ръцете си и се обърна с лице към нея. Подпря се на бюрото и скръсти ръце на гърди.

Втренченият му неразгадаем поглед предизвика у нея лека тревога. Не ѝ обърна внимание.

— Вярно е. — Тя отиде до чантата си и я отвори, твърдо решена да се покаже така спокойна като него.

— Впечатлен съм от представлението, което изнесе в каретата — каза той. — Добре е да знам колко добра актриса си.

Тя предположи, че „*благодаря*“ не е добър отговор.

— Ти ме натика в ъгъла — каза, за да се защити. — Нямах избор. Съгласихме се, че ще ти помогна да намериш Тристан, ако ме вземеш със себе си. Не мислиш, че ще застраша безопасността му, като ти кажа предварително къде е, нали?

Гласът ѝ ставаше все по-силен с всяка сричка, но това не промени нито стойката му, нито изражението му. Продължаваше да я гледа втренчено. Погледът му бе странно приковаващ. И обезпокоителен.

— Защото знаеш много добре — продължи тя, — че в минутата, в която го направя, ще ме изоставиш и ще продължиш сам.

— Вярно е.

Тя го гледаше със зяпнала уста. Дори не се бе опитал да отрече.

— Е, не мога да допусна това. Трябва да защитя брат си.

— Така ли? — Изправи се. — Започнах да мисля, че имаш потъмна цел.

Това я изненада. Беше съвсем неподготвена.

— По-тъмна цел? — запита и кръвта ѝ замръзна във вените.

— В началото помислих, че си част от дяволския му план. Но майсторското ти изпълнение днес доказва, че се преструваш много добре. Откъде да знам, че разговорът ни тази сутрин отговаря на реалната ситуация? Че не ме отдалечи от Лондон заради някаква дяволска цел?

Дяволска цел? Майсторско изпълнение? Мислеше я за измамница!

— Това е несправедливо обвинение! Никога не бих направила подобно нещо!

— А защо да ти вярвам? — Приблужи се към нея, лицето му бе потъмняло и станало заплашително. — Оказа се добра актриса. Може би двамата с брат ти сте замислили този план?

— Н-но... защо? Защо да го правим?

— И аз това искам да знам. — Извиси се над нея. — Ще трябва да те хвърля в затвора, докато не ми кажеш истината.

— Защото плача прекалено добре? — изписка тя.

— Защото се опита да ме измамиш — каза той заплашително.

Щеше да я хвърли в затвора само защото бе направила малко представление?! О, Господи, с „Мантън Инвестигейшънс“ беше свършено! Дом никога нямаше да ѝ прости!

— Кълна се, че не те мамя — поде със свито гърло. — Знаеш защо настоях да ме вземеш със себе си. Знаеш! Не знам откъде ти е дошла тази глупава идея, че съм... някаква си измамница. Нищо не би могло да бъде по-далеч от...

Необяснимо защо, той започна да се смее. Тя го гледаше с увиснала челюст, неразбираща, но това само го накара да се смее още по-силно. Спря само за да каже:

— Не си единствената, която е добра актриса.

И тя разбра. Това бе отмъщение за представлението, дадено от нея през следобеда.

Тя постави ръце на хълбоци и го изгледа гневно:

— Ти си ужасен човек! Как се осмеляваш да ме ужасяваш така? Защо...

Той се отпусна на дивана. Смееше се толкова силно, че едва можеше да говори.

— Ако... Ако можеше да видиш лицето си... когато споменах затвора...

Тя отиде до него и го удари по ръката.

— Не е никак забавно!

Той продължи да се смее и дори по-силно.

— Аз... не съм съгласен... — каза задавено, хванал се за стомаха и продължаващ гръмко да се смее.

Тя го изгледа гневно, отиде, взе каната и изля съдържанието ѝ върху главата му. Той подскочи.

— За какво беше това, по дяволите?

— Заради ужаса, който ме накара да изпитам, ти... ти, глупако!

— *Глупак?* — запита той, извади носна кърпичка от джоба си и започна да подсушава лицето си. — Тази ли е най-голямата обида, която можеш да измислиш?

Тя го изгледа с присвити очи.

— Кретен. Дявол. Задник.

Той я гледаше подигравателно.

— Е, хайде сега, не се ли предполага, че си възпитана омъжена дама?

— Едва не получих инфаркт!

— Заслужаваше си го след всичките онези глупости в каретата.

— Имитираше я. — *Б-брат ми беше прав. Н-не трябваше да се омъжвам за т-теб!*

Тя хвърли каната върху дивана и скръсти ръце на гърди.

— Думите може и да бяха измислица, но чувствата ми бяха истински.

— Не беше моя идеята за това — напомни ѝ той.

— Идеята да се представим за женени *не беше* моя. Слава Богу, че поне *това* не е истина. — Тръгна към другата стая, надявайки се да намери друга кана с вода, за да измие ръцете си.

— О, да — каза той, следвайки я отблизо. — Не би ти харесало да си омъжена за богат херцог, който може да ти купи всичко, което поискаш, и дати покаже света, който очевидно копнееш да видиш.

Това, че бе научил толкова много за нея по време на пътуването, я ядоса повече, отколкото искаше да признае. Обърна се рязко към него.

— Не бих искала да бъда омъжена за мъж, който смята, че ме притежава, независимо какво е положението му в обществото. Който ще иска да ми казва какво да правя, кога да го правя и с кого. Не, благодаря.

Той приглади назад мократа си коса.

— Наистина ли виждаш брака така?

— Затвор за жените? Да.

— И не виждаш никакви предимства в него? — запита той, изравнил се с нея.

— Нито едно.

— А какво ще кажеш за децата?

— Майка ми имаше две. Не беше омъжена. — Макар че Лизет никога нямаше да последва примера ѝ, нямаше да го признае на надменния херцог.

Той повдигна едната си вежда.

— И в резултат ти се оказа в бедност.

— Както и братята ми, единият от които е *законен*. Истината е, че в тази страна, освен ако не си първородният, наследяваш само онова, което капризният родител би решил да ти остави. Бракът не е защита срещу това.

— Не е вярно. Семействата на жените могат да настояват бащата да се погрижи за всяко дете още преди двойката да е сключила брак.

— Само ако жените имат зестра. — *Вирна брадичка*. — Майката на Дом не е била с такова положение като това на баща му, не е внесла нищо в съюза. И следователно не е можела да иска нищо от съпруга си дори след като майка ми му стана любовница. Бедните жени нямат никакви права.

— Добре, предполагам, че си права — каза той. — Забрави за финансовите аспекти, в такъв случай. А приятелството?

— Имам двама братя, които никога няма да ме изоставят. Това приятелство е достатъчно за мен.

— А любовта? — запита той тихо. — Какво ще кажеш за любовта?

Тя извърна поглед, защото не искаше той да види колебанието ѝ по този въпрос.

— Любовта е веригата, която мъжете използват, за да държат жените затворнички. Предлагат любов в замяна на тяхната преданост, но не отговарят с такава. Научила съм това от живота на майка ми. — Застави се да се усмихне лъчезарно и срещна погледа му. — Така че, виждаш ли, не намирам никакви предимства в брака.

— Забравяш нещо — каза той, без да откъсва поглед от нейния.

— О, и какво ли е то?

— Желанието.

Тя потрепери — толкова чувствено го изрече той. Не беше забравила за желанието. Просто го игнорира. Имаше голяма разлика.

— Желанието е предимство само за мъжете. — Повтаряше си това от години, но думите прозвучаха някак празни, когато ги произнесе пред него.

— Не може да си толкова наивна. — Гласът му бе нисък и дълбок. — Майка ти със сигурност се е наслаждавала на нощите в прегръдките на баща ти.

— Няма как да знам. Тя не говореше за тези неща. — Мама настояваше хората да се държат с достойнство извън спалнята,

вероятно мислейки, че така ще убеди татко да се ожени за нея. Очевидно не се бе получило.

— А ти? Нито един мъж ли не е изкушил желанието ти?

— Целували са ме един-два пъти. Но не съм се изкушила да направя повече. Знам, че желанието не носи нищо, освен беда.

Изражението му се промени за кратко. На лицето му се изписа... Предизвикателство, може би? Или нещо по-тъмно, по-плътско.

— В такъв случай, не са те целунали както трябва.

И преди да е успяла да реагира и дори да помисли, той обхвана лицето ѝ в дланите си и наведе своето към нея.

Тя замръзна.

— Какво мислиш, че правиш?

— Изкушавам те — прошепна той и покри устата ѝ със своята.

„О, Господи, помогни ми!“ Устните му се съединиха с нейните, горещи, твърди и изискващи, и онова неспокойствие отново се появи в корема ѝ. Целият свят сякаш се наклони и тя се понесе в спирала към място, където топлината, копнежът и нуждата изглеждаха нещо съвсем редно.

По някое време сигурно бе разтворила устни, защото езикът му се гмурна вътре, изненадвайки я. Тя започна да се топи. Той се гмурна по-надълбоко и това бе много по-интимно от галенето на ръката ѝ.

Не трябваше да му позволява да прави това, да се държи като привлекателния авантюрист, който бе видяла тази сутрин, но като че ли не можеше нищо да направи. Той я целуваше толкова... добре. Всяка ласка на езика му я караше да го усеща все повече като мъж и то такъв, който кара кръвта ѝ да кипи и сърцето ѝ да препуска лудо. Миришеше на най-скъпия одеколон и ароматът му се примесваше с чувствената мъгла, която я обгръщаше.

Макар че разумът ѝ протестираше срещу собственическото му завладяване на устата ѝ, тялото ѝ искаше да се потопи в целувката. Силата на внезапното желание я разтревожи.

Откъсна устните си от неговите и прошепна:

— Моля те...

Той обаче като че ли не я чу, защото обсипа с целувки бузата ѝ, после ухото ѝ, което подръпна със зъби. Наистина ли искаше да я погълне?

— Моля те... — каза тя отново, а когато той не отговори, добави:
— Макс, не трябва.

Това най-последно привлече вниманието му. Престана да гали ухото ѝ с устните си.

— Защо? — запита тихо като дъх.

— Защото не искам.

Той се отдръпна и я погледна втренчено с очите под натезжалите клепачи. Дишаше бързо.

— Сигурна ли си? — запита с дрезгав глас.

Не беше. И колебанието ѝ да го излъже го накара отново да завладее устата ѝ. Само че този път ръцете му се плъзнаха надолу и обхванаха кръста ѝ и той я притисна към себе си толкова силно, че тя усети твърдата му топла плът през влажната риза и жилетка, както и твърдината по-надолу. Беше тревожно.

Беше божествено. Целувките му бяха горещи и умели, тя искаше още. Скоро стенеше и стискаше с всичка сила раменете му, потъваща в чувствено забвение, където можеше единствено да усеща и да мисли, че никой не я е дарявал с толкова божествени целувки.

Значи това е желанието — опияняващо, подлудяващо и, да, огромно изкушение. Това го правеше опасно. О, толкова опасно.

Сега той преплиташе езика си с нейния, подканвайки я да се включи в играта, и това бе по-силно изкушение от всичко друго. Целувките на нито един друг мъж не ѝ бяха въздействали така. Вдигна ръце и ги обви около врата му, притисна тялото си в неговото. Целувките му станаха опустошителни.

На вратата се почука.

Тя замръзна, после го отблъсна. Стояха и се гледаха втренчено. И двамата дишаха тежко, и двамата бяха напрегнати.

— Мистър Кейл, донесох вечерята — каза глас от коридора. Макс направи гримаса и погледна към вратата.

— Да, разбира се — извика. — Влез.

Слугата влезе забързано с огромен поднос. Като че ли не забеляза напрежението в стаята, остави го, поклони се и забързано излезе, защото трябваше да се погрижи и за другите гости.

Веднага щом вратата се затвори, Лизет прошепна:

— Трябва да обещаеш никога повече да не правиш това.

Макс я погледна с блеснали очи.

— Защо?

Тя извърна глава, неспособна да издържи на горещия му поглед.

— Защото нямам намерение да ставам любовница на херцог. Достатъчно лошо бе да виждам как мама пропилява живота си за мъж, който вероятно не я обичаше. Няма да вървя по нейните стъпки.

— А! Тази причина мога да разбера. Страхувах се, че ще вземеш да твърдиш, че не си изпитала желанието, което пламна между нас. — Очите му не я изпускаха и очевидно виждаха прекалено голяма част от онова, което се опитваше да скрие. — И двамата знаем, че това би било лъжа.

Искаше ѝ се да отрече. Искаше да оспори думите му, арогантното му изказване.

Обаче този път той не бе проявил арогантност. А и тя нямаше навика да отрича очевидната истина.

— Значи си съгласен да постъпиш, както те помолих? Никога да не ме целуваш?

— Ако и ти се согласиш на нещо в замяна. — Погледът му я изгаряше.

— Какво?

— Никога да не ме лъжеш.

Тя го гледаше втренчено, объркана.

— Доколкото знам, никога не съм те лъгала. — Беше пропуснала да спомене част от истината, но това бе различно от преднамерените лъжи.

— Днес следобед, когато избухна в сълзи, за момент аз... — Изруга. — Не можех да кажа дали са истински или престорени. Знаех, че трябва да са престорени, но ми изглеждаха истински. Чувствах се ужасно. Когато ставаше въпрос за баща ми, никога не бях сигурен...

Поколеба се, после доби нехаен вид.

— Разбирам, че докато играеш тази роля, ще трябва да казваш неща, които не са истина. Но когато сме сами, искам да съм сигурен, че ми казваш истината. Искам да си абсолютно искрена в отношенията си с мен. Можеш ли да обещаеш?

— Да, разбира се. — Колко ли лъжи беше понесъл в живота си, щом молеше за честност? Защо се бе обезпокоил толкова от сълзите ѝ? Защо никога не е бил сигурен, когато е ставало въпрос за баща му?

Много искаше да знае, но беше очевидно, че той няма да ѝ каже.

— Благодаря ти — каза. — Вярвам, че сключихме сделка.

— Аз също.

Слава Богу. Нямахме нужда да оказва върху нея сексуално въздействие само за да се забавлява. Защото каква друга причина можеше да има? Никога не би и помислил да се ожени за нея.

Седнаха да вечерят, а въздухът около тях все още бе напоен с желание и тя осъзна, че някаква малка част от нея не дава и пет пари дали той би помислил за брак с нея.

Тази нейна част искаше той да я целуне отново.

ГЛАВА 6

Вечерята бе напрегната. Максимилиан не беше изненадан. Нали той току-що бе целунал опустошително Лизет. Едва ли бе възможно някой от тях да го забрави.

А устните ѝ бяха толкова меки и сладки. Беше очаквал повече съпротивление и гняв. И със сигурност не беше очаквал огъня, разгорял се между тях в секундата, когато устните им се докоснаха. Сега поне знаеше, че не само той изпитва привличане. Тя определено бе отговорила на целувката му.

Дори само мисълта за нея го възбуди отново, копнееше да я докосне, да я погали. Кожата ѝ беше нежна като цветчетата на розата, така копринена. Искаше, о, колко силно искаше да я положи върху дивана и да ѝ покаже какво е истинско желание.

Желанието бе все още в тялото му, все още усещаше нуждата, накарала го да я целуне с такава жар, сила и...

Страст. Никога не се беше смятал за страстен мъж. Имаше прекалено много страст в живота на родителите му — прекалено много емоции и хаос въобще — затова и той упражняваше железен контрол върху тялото и ума си, затваряйки чувствата си в сърцето си като в затвор.

О, задоволяваше нуждите си, но само когато беше необходимо. Не обичаше да посещава бордеите, защото баща му бе прихванал сифилис там. Винаги му се беше струвало странно, защото баща му не правеше впечатление на човек, който би тръгнал след курвите. Но може би той не бе така дискретен в ранните си години.

Баща му бе имал късмет — болестта не беше дала траен физически ефект — но Максимилиан не искаше да рискува. Особено след като не бе намерил за задоволителен този начин за облекчаване на нуждите. Това освобождаване бе чисто физическо, като да се почешеш, когато те сърби или да задоволиш жаждата си.

Да целуне Лизет, бе нещо много за него. Проклетата жена бе влязла под кожата му като никоя друга.

Ето защо не беше особено разочарован, че тя иска да сложи край, преди това чувство да е разцъфтяло в нещо друго. Не му харесваше да губи контрол. Защото това му напомняше, че някой ден може да стане като баща си и напълно да си изгуби ума.

Мисълта не беше приятна.

Започна да пълни третата си чаша вино, после размисли. Не биваше да удавя страховете си във вино.

Лизет си играеше със своята чаша.

— Да разбирам ли, че имаш опит с хора, които са те лъгали?

По дяволите. Трябваше да се досети, че е достатъчно умна да проумее защо искаше това от нея.

— Да, имам.

Не каза нищо повече и тя продължи:

— Кой би се осмелил да излъже херцог?

Той се изсмя цинично.

— Почти всеки. Слугите, които са готови да кажат всичко, за да бъда щастлив. Търговците, които са готови да кажат всичко, за да ми продадат нещо. Майките сватовници, също готови да кажат всичко, за да ме уловят за съпруг. И семейството ми...

Спря се навреме. Не искаше да казва *това*. Но с неподправеността си тя някак си измъкваше все повече информация от него.

— Семейството ти? — запита.

Той затърси обяснение.

— Имам няколко братовчедки стари моми, които непрекъснато се оплакват от бедност с надеждата, че ще платя дълговете им на хазарт. За да спася честта на фамилията, разбира се.

— А ти правиш ли го?

— Понякога. Зависи за коя братовчедка става въпрос. И от размера на дълга.

— Разбира се. — Изправи рамене. — Реших, че имаш предвид родителите си.

Така беше, но нямаше да го разкрие. Защото тогава щеше да се наложи да обясни за какво лъжеха и защо.

Дългите ѝ тънки пръсти въртяха чашата.

— Моите родители много лъжеха.

Смелото ѝ изявление го изненада.

— За какво...

— О, татко лъжеше, че някой ден ще се ожени за мама, а така и не го направи. А мама ни лъжеше, че татко много ни обича.

— Може би е било вярно.

— В такъв случай трябваше да се погрижи за нас — каза тя твърдо. — Не трябваше да допуска да се случи така, че да напуснем дома си в деня след смъртта му.

Мили Боже!

— Как въобще е било възможно това? Знам, че най-големият ти брат ви е лишил от наследство, но баща ви сигурно е имал някакво споразумение с майка ви, което да ви осигури поне дом.

— Тъжно, но не. Мама била млада и наивна, когато се запознали във Франция. Имала един бляскав сезон в театъра и ето че красивият виконт се появил с желанието да я заведе в Англия, далеч от войната и бедното ѝ семейство. Подозирам, че е била готова на всичко да се измъкне от Франция в онзи момент, дори да избяга с женен мъж. И така не подписала никакви документи.

Извърна глава и гласът ѝ прозвуча глухо:

— Когато съпругата му почина, мама отдавна имаше положението на негова любовница. Мисля, наистина вярваше, че ще се оженият след това, особено след раждането на Тристан. Вярвала е на обещанията му през цялата война, дори след като той казал, че не може да рискува да се ожени за францужойка. А след войната започна да казва, че ще вдигнат голяма сватба веднага щом Дом се заеме с адвокатската си практика или Джордж се задоми. Винаги имаше някаква причина.

В гласа ѝ се долавяше все повече горчивина.

— После той внезапно, и много неудобно, умря и това бе краят. — Въздъхна. — Винаги се тревожеше за евентуален скандал или че ще направи нещата по-трудни за законните си деца. И подозирам, решил е, че достатъчно се е забавлявал. Беше само на петдесет и три, когато умря. — На петдесет и три не е бил точно млад, нещо, което тя със сигурност разбираше.

— За мъж на неговата възраст, да бъде толкова лекомислен по отношение на децата си, независимо законни или не...

— О, но той беше лекомислен. — Въздъхна. — Много го обичах, но той бе човек, който предпочиташе да броди по света в търсене на

приключения. Виждахме го само когато се отегчеше от пътуване. Затрупваше ни с подаръци и забавни истории, а след няколко седмици тръгваше отново.

Максимилиан познаваше мъже като него, чиито собствени нужди и желания вземаха превес над дълга им. Той не бе един от тях и изпита необяснимата нужда да ѝ го каже.

— Затова ли не вярваш на мъже с положение? Защото на тях не може да се разчита?

— И защото имат склонност да лъжат.

— Аз нямам.

Тя му хвърли кос поглед.

— Никога ли не лъжеш?

— Никога. Няма нужда. — Усмихна ѝ се самодоволно. — Аз съм херцог. Казвам каквото поискам и всички трябва да се съобразяват с това.

Думите му я накараха да се разсмее, каквото бе и намерението му.

— Да, видях как успя да влезеш в дома ми.

— А, но ти все пак победи.

Тя се усмихна.

— Вярно е. — Усмивката ѝ изчезна. — Но не задълго. Щеше да ме изоставиш днес, ако някой от двамата Гризли ти беше казал къде е Тристан. Вече го призна.

— Да, но нямаше да те оставя без средства. Щях да се погрижа да се качиш на дилижанса за Лондон и щях да платя на кочияша допълнително, за да те остави пред дома ти.

Тя дълго го гледа изпод невероятно гъстите си черни мигли.

— Защо не каза на семейство Гризли истината за нас? Защото разбра, че не знаят нищо, което да е от интерес за теб? Или... — Сведе очи. — Няма значение.

— Наистина ли мислиш, че толкова лесно ще те съсипя? — каза той раздражено. — Че ще те изложи пред съседите ти и ще направя невъзможен живота ти?

Тя си играеше с вилицата и не вдигаше поглед.

— Не, предполагам, че не. Но не беше съгласен с плана ми и можеше да се възползваш от възможността да се измъкнеш.

— Не и по този начин. Не всички сме като баща ти. Или като най-големия ти брат.

— Поне това ми е ясно. — Усмихна се. — Знаеш повече за измисленото си имение, отколкото татко знаеше за истинското си.

— Защото не беше измислено. Наистина имам имение в Девъншир. И там наистина има много овце. Виждаш ли? Казах ти — никога не лъжа.

— Добре — изръмжа тя, — но не можеш да ме обвиниш за онази лъжа. Ти ме принуди. Казах ти от самото начало, че съм запозната с актьорската игра.

— Така е — съгласи се той.

— Разбрах, че има по-голям смисъл да играеш ролята на управител на имение, отколкото тази на търговец на памучни платове. Но предполагам, че няма да знаеш повече за управлението на именията от баща ми. И от Джордж.

— Ратмур не се е грижил добре за именията си?

Тя изсумтя.

— След като наследи имението, брат ми уволни всички компетентни хора, които работеха за татко, включително и управителя, мистър Фаулър. След това Джордж вдигна наемите и принуди няколко от арендаторите да напуснат земята, която обработваха от години. Сега имението вероятно не струва нищо.

Това предизвика любопитството му.

— Откъде знаеш всичко това? Мислех, че вие тримата не сте посещавали имението от години.

— Дом се информира. — Издаде напред малката си брадичка. — Ако на света въобще има справедливост и Джордж умре преждевременно, Дом ще трябва да събира отломъците. Затова има шпионин, който го информира какво става в Йоркшир.

— А. Много мъдро от негова страна. — Облегна се назад. — Много си близка с Мантън и Боно, нали?

На устните ѝ заигра лека усмивка.

— Разликата между Дом и Тристан е само две години, отраснаха заедно. Когато майката на Дом умря по време на раждане, майка ми се грижеше за него. Момчетата играеха заедно и аз... обожавам ги и двамата, затова понякога ми позволяваха да играя с тях. Татко не ни

криеше. Всъщност ни окуражаваше да бъдем едно голямо задружно семейство. Може би не беше правилно, но...

— Херцог Кларънс, сегашният наследник на трона, не крие нито едно от десетте си незаконни деца, които има от една актриса, затова не виждам причина баща ви да крие своите. — Пресметна бързо наум. — Ако си спомням правилно, Боно е две години по-голям от теб.

— Три.

— И обича да създава хаос в живота на братята и сестрите си, нали?

— Знам, че изглежда по този начин — каза тя, — но не е такъв, какъвто мислиш.

— Ще трябва да получа доказателства, за да се убедя.

Тя доби войнствен вид.

— Когато бях на четири, се страхувах от кучета и Тристан ме вземаше на гръб всеки път, когато някое от тях се навърташе наблизо. Когато бях на седем, Тристан се сби с три момчета от селото, защото бяха нарисували подигравателна картинка на най-хубавата ми пелерина. Когато бях на осем, Тристан ме научи да чета и пиша.

— Защо майка ти не те е научила?

— Тя можеше да чете само на френски. Татко също говореше добре френски, затова... Предполагам, че не е виждала причина да научи английски. А татко все повтаряше, че ще ме изпрати на училище. — Гласът ѝ стана по-твърд. — Щом войната свърши и се оженят. Което никога не стана.

Той знаеше какво е да те лъжат родителите, на които вярваш, но не можеше да си представи толкова лекомислен родител, който дори да не се погрижи детето му да може да чете.

— Не можеше ли да те изпрати в местното училище?

— Тристан ходеше, но наблизо нямаше училище за момичета. — Сnižи глас. — Освен това, мама не искаше да ходя в селото, защото там ме наричаха дъщерята на френската курва. Тристан понасяше по-лесно обидите на селяните.

Максимилиан преглътна ругатнята, която напираше на устните му при мисълта за малкото момиченце, обиждано заради положение, за което не е виновно.

— Английските селяни са много ограничени — каза.

Тя сви рамене.

— Особено когато страната е във война с Франция. — Очите ѝ бяха тъжни. — Освен това, след като съпругата на татко умря, всяка свободна жена в радиус от двайсет мили се надяваше да го хване за съпруг. Фактът, че остана верен на френската курва, ги раздражни.

— Разбирам.

— Мястото ни не беше сред тях, това е всичко.

— А вярваш ли, че мястото ти е във Франция?

Тя отмести чашата си, стана и започна да разтребва масата.

— Не. Тук съм наполовина французойка, а там съм наполовина англичанка. Мястото ми не е никъде.

Той със сигурност разбираше. Беше вторият син до смъртта на Питър, а после внезапно стана наследникът. После баща му полудя и той стана наследник на ужасно наследство, което му тежеше все повече с всяка година. Но поне хората го признаваха и почитаха като херцог Лайънс.

А сега?

Сега отново не знаеше кой е. Точно затова цялата тази работа с Боно му лазеше толкова по нервите.

— Значи си от Девъншир, така ли? — осмели се да запита тя.

— Не точно. Не живея в имението си в Девъншир, макар често да го посещавам. Живея в Ийсткот, в Марсбъри Хаус.

Тя повдигна вежди и го погледна.

— Когато не си в градската си къща в Лондон или в някоя друга от многото си собствениности, искаш да кажеш. Предполагам, че са много. Трябват поне пет имения за титлата херцог.

Помисли дали да не ѝ каже, че повечето хора смятат за грубо и вулгарно богатството да се обсъжда така открито. Но тя вероятно го знаеше и очевидно не даваше и пет пари. Кое го заинтригува.

— Херцог Уелингтън има само едно — отбеляза.

— Херцог Девъншир има осем, без да се брои това в Лондон. — Гледаше го студено. — Така че, колко имаш ти? Десет? Единайсет?

— Седем, без да броим къщата имение в Лондон — отговори той раздражено.

Всеки друг би се впечатлил от богатството му. А тя се държеше така, сякаш то бе недостатък на характера. Но какво можеше да се очаква от французойка, чиято майка е израснала в бедност по време на революцията?

— Колко зле беше във Франция след края на войната? — запита с огромното желание да смени темата. — Успяхте ли тримата да се справяте в Руен?

Тя му хвърли мрачен поглед.

— Никога не съм живяла в Руен — отбеляза.

— Париж, тогава — каза той.

Скръстила ръце на гърди, тя го гледаше гневно.

— Току-що ме помоли да не те лъжа. Затова престани да се опитваш да откриеш откъде съм, или няма да ми оставиш избор.

— А, но тогава ще получа още една целувка — не можа да устои да не ѝ напомни.

— Само ако *разбереш*, че съм те излъгала — отговори тя с блеснали очи.

— Отлично — засмя се той. Тя беше единствената жена, която караше кръвта му да кипи.

А тя кипеше и сега. Да я гледа така, заета с домашни задължения, само му напомняше, че тя е жена, а той — мъж. И че между двамата има привличане. И че са сами в стаята и само те могат да диктуват поведението си.

Като че ли усетила мислите му, тя се изчерви и продължи работата си.

— Можеш да оставиш това на слугите, нали знаеш — каза той.

— Ако предположим, че някой от тях ще се появи преди утре сутринта — каза тя не особено мило. — Странноприемницата е пълна, а персоналът като че ли не бърза много-много да угоди на гостите. Не обичам да е така неподредено.

Той се изправи.

— Да, наистина не изглежда да си вършат добре работата. Досега трябваше да са дошли, за да запитат дали имаме нужда от нещо друго. Ще трябва да им напомня кой плаща за всичко това.

Тя избухна в смях.

— Какво е толкова смешно? — запита той.

— Ти си управител, помниш ли? — отбеляза тя доста весело. — Не вярвам да приемат мистър Кейл така сериозно, както един херцог.

По дяволите. Беше забравил за маскарада.

— Ще ме приемат, стига да им дам достатъчно злато.

— А това ще привлече дори още по-голямо внимание към нас от това, което предизвика, като нае две стаи.

Той изсумтя.

— Това едва ли се брой за две стаи?

— Така ли? Когато преди шест месеца двамата с Дом пътувахме до Лондон, деях стая и легло с по-възрастна жена, която никога не бях виждала, а той делеше легло със сина й.

— Мили Боже! — прошепна той. — Хората правят това?

— Непрекъснато. — В очите й блестеше дяволито пламъче. — Освен, очевидно, богатите управители като мистър Кейл, който може да си позволи две стаи за себе си и съпругата си, макар да твърди, че не иска да привлича вниманието.

Той я изгледа с присвити очи.

— Забавляваш се, нали?

— Много — каза тя с широка усмивка. — Макар че не би трябвало да се шегувам. Харесва ми да имам собствена стая и собствено легло. — После лицето й помръкна и тя отново се разтревожи. — Искам да кажа, мое място за спане, защото, ако искаш леглото и тъй като определено няма да го споделим...

— О, за Бога, за какъв ме вземаш? Няма да те карам да делиш легло с мен и със сигурност няма да ти позволя да спиш на дивана. Ще спя в тази стая, а ти в спалнята.

Тя го изгледа скептично.

— Сигурен ли си? Диванът не изглежда особено удобен. — Заговори по-твърдо: — А ако допълзиш посред нощ в леглото ми...

— Нищо такова няма да направя. Заклучи вратата на спалнята, ако не ми вярваш. — Изправи се. — Мога и да не спя в легло една нощ.

— Щом казваш... — Обърна се с лице към спалнята, но се спря. — Има обаче един проблем. Ще имам нужда от помощ, за да... хм... да развържа роклята и корсета си.

— Господи! — промълви той под нос, защото мисълта за това, как я разсъблича, отново запали страстта у него.

Тя се обърна към него, бузите й бяха яркочервени.

— Какво?

— Ще извикам някой слуга. — И забърза към вратата.

— Много мило, благодаря — каза тя с очевидно облекчение. — Макар че може да се зачудят защо самият ти не помагаш на съпругата

си.

— Ще ги оставим да се чудят.

С тези думи, излезе от стаята. Но долу завари сцена на истински хаос. Очевидно някакъв богат баронет беше пристигнал с тълпа приятели да се наслаждава на Брайтън и персоналът на странноприемницата бе зает да ги настани удобно. Бързо стана ясно, че той и съпругата му нямат никакво значение, сравнени със сър Някой си. Иронията не му убягна.

След като се опита да привлече нечие внимание, се примири с мъчението, което щеше да представлява събличането на Лизет. Докато се изкачваше по стълбите, мислеше затова, колко често е хвърлял в смут персонала на странноприемници. Вярно, често оставаше с приятели в някой от домовете си, но понякога трябваше да се задоволява и със странноприемници.

Онова преживяване бе съвсем различно. Слугите му обикновено бързаха напред, за да подготвят всичко, той наемаше цял апартамент, вече приготвен за пристигането му, храната му се носеше почти веднага и единственото неудобство беше, че сменяше леглото си.

Като влезе в стаите им, той се огледа и потисна гримасата си. Е, да, добре де, може би беше разглезен в миналото. Защото проклетият диван му се струваше все по-неудобен с всяка минута.

Лизет не се виждаше никъде — вероятно вече бе отишла в спалнята, уморила се да чака завръщането му. Почука на затворената врата. Не последва отговор. Опита бравата и изпита задоволство, когато вратата се оказа отключена. Имаше му поне толкова доверие. Отвори вратата и каза високо:

— Идвам, Лизет. — И влезе, за да я завари дълбоко заспала и напълно облечена.

Лежеше на една страна с гръб към него. Като наближи, забеляза, че дланите ѝ са под главата като на малко момиченце. В гърдите му се зароди непозната нежност. Изглеждаше съвсем спокойна и дори имаше ангелски вид, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха ритмично, а косата ѝ се бе разпиляла по възглавницата. Беше я разпуснала, преди да си легне.

Обзе го непреодолимо желание да я погали и той потисна ругатнята си. Не можеше. Така само щеше да засили обезпокоителното

влечение към нея. Поради същата причина не трябваше да стои там и да я гледа като някой глупак. Трябваше да излезе.

Но на нея вероятно не ѝ беше удобно в дрехите. Трябваше да ѝ помогне да се съблече. Макар да изглеждаше истински срам да я събуди, след като спеше толкова спокойно.

Чудесно, тогава просто нямаше да я събуди.

Като взе решение, отиде до леглото и събу обувките ѝ. Стъпалата ѝ бяха по-малки, отколкото можеше да се очаква за жена с такъв ръст. Имаше тънки глезени и стройни прасци или поне доколкото той можеше да види. Чорапите ѝ бяха закърпени на няколко места и той смръщи вежди, като ги видя. Не беше правилно толкова интелигентна и красива жена да не може да си купи нещо толкова дребно като чорапи. Ако беше негова...

Но не беше и не *искаше* да бъде. Всяка жена, която се омъжеше за него, щеше да се изправи пред нещастен живот, а Лизет и бездруго виждаше брака като затвор. Също така бе дала ясно да се разбере, че няма намерение да бъде нечия любовница.

Така че за тях нямаше бъдеще. Ето защо не трябваше да стои там, да я гледа как спи и да се пита какво ли ще е да се плъзне в леглото до нея и да я целува до безпаметност.

Отново му се прииска да изругае, но не го направи. Приблужи леглото откъм гърба ѝ. Трябваше да свърши с това и да си тръгне, преди да е направил нещо, за което ще съжалява.

Отмести косата ѝ и коленичи, за да може да развърже роклята ѝ. Дишането ѝ смени ритъма си за миг, после го поднови. Развърза връзките, роклята се разтвори и разкри омачкана ленена долна риза — гледка, която накара дъха му да заседне в гърлото. Под тази риза сигурно бе гола. Щеше да бъде толкова лесно да пъхне ръцете си под корсета и да усети извивката на гърба ѝ. Да обхване хълбоците ѝ, само на сантиметри от...

Изстена, изправи се и твърдо затвори вратата след себе си.

Прокара длан по лицето си. Очевидно го обхващаше семейната лудост, макар и да бе рано. Ако не беше така, защото мислеше за това, как ще я погали, докато спи?

Защо щеше да стои тук така възбуден, без да използва възможността да задоволи страстта си?

Проклинайки импулса, накарал го да развърже връзките на роклята ѝ, той изгледа дивана със смръщени вежди. Щеше да има нужда да се подкрепи, за да може да заспи на тази неудобна мебел.

Отвори вратата и тръгна към кръчмата.

ГЛАВА 7

Лизет лежеше в леглото, напрегната и в очакване, докато не чу херцога да излиза от стаята. После въздъхна дълбоко.

Беше дълбоко заспала, но се събуди, когато той започна да развързва роклята ѝ. Отначало бе помислила, че влезият е слуга, но после, доловила аромата на одеколона му, бе разбрала, че е той. Устоя на изкушението да покаже, че е будна, и зачака да види докъде ще стигне. А и го *беше* помолила да ѝ помогне, нали? Той само правеше това, за което беше помолила. Просто беше учтив.

Само дето нямаше и капка учтивост в ласката по гърба ѝ, нито в дългото съзерцаване на тялото ѝ, след като бе развързал връзките.

Нямаше нищо учтиво и в тежкото биене на сърцето ѝ. Дяволите да го вземат.

Е, сега поне можеше да се съблече. За миг се замисли дали да не заключи вратата, но се съмняваше той да се върне скоро. Освен това, щом не беше направил нищо, когато имаше възможност, не беше вероятно да го направи по-късно.

Бързо облече нощницата си, после отново се пъкна под завивките. Но ѝ беше необходимо известно време да заспи. Не можеше да спре да мисли за надменния херцог, който бе предположил, че е любовница на Дом, който имаше седем имения, и толкова внимателно, почти нежно, бе развързал роклята и корсета ѝ.

Кой беше Макс? И защо се интересуваше толкова от нея? Щом веднъж намереха Тристан и уредяха въпроса с носната кърпичка, двамата с херцога вече нямаше да имат нищо общо.

Ако предположим, че нещата ще се развият добре. Но ако не...

Не, нямаше да мисли за това, което арогантният Лайънс можеше да причини на семейството ѝ, ако Тристан се бе опитал да го измами. Тристан *не* бе направил опит за измама. Не беше възможно. Така че нямаше да има последици.

Тези нерадостни мисли дълго не ѝ излизаха от главата, докато умората не победи и тя заспа неспокоен сън.

Не знаеше колко дълго е спала, когато се събуди рязко от някакъв шум. Лежеше със свито сърце, дръпнала завивките до брадичката си. После отново чу шума. Пеене. Мъжки глас.

Какво, по дяволите...?

Стана от леглото, откряна вратата и чу в другата стая да пада стол.

— Тихо — каза глас, леко завалено. — Тихо, не трябва да я събудиш.

Мили Боже! Беше херцогът. И беше пиян. Е, това бе нещо, което не беше очаквала. Дръпна се навътре в стаята в мига, в който той се препъна в съборения от него стол.

— Престани да се движиш! — изръмжа той на стола. — Искам да не... да не... — Направи пауза, като че ли думите му убягваха. — Забравих. Но каквото и да е, престани веднага.

— Съмнявам се, че столът ще те послуша — каза сухо тя, отново застанала на прага. — Столовете не изпълняват команди, пък било то дадени и от херцог.

Той се обърна рязко с лице към нея и едва не падна.

— Будна си?

Тя побърза да го хване и да му послужи за опора.

— Трудно ми е да спя при целия този шум.

Той праметна ръка през раменете ѝ и каза поверително:

— Пиян съм.

— Виждам. — Ако поведението му не го беше вече издало, щеше да го разбере по дъха му.

Поведе го към дивана.

— Не мога да разбера защо си се довел до това състояние в нощта, преди да прекосим Ламанша. Но когато става въпрос за пиене, логиката на мъжете се изпарява.

Той се отпусна тежко на дивана, а тя седна до него и започна да развързва кърпата около врата му. Той ѝ се усмихна с почти момчешка усмивка.

— Съблякла си роклята си.

Тя се изчерви силно и продължи да развързва кърпата.

— Обикновено не спя облечена. — Беше се втурнала в стаята толкова бързо, че не се бе сетила да наметне нещо върху нощницата си.

— Добре е, че си се съблякла. — Погледът му я обхождаше, горещ и сладен, и я караше болезнено да осъзнава колко тънка е нощницата ѝ. — Харесвам те най-много по нощница.

Опитвайки се да потисне топлината, която заливаше тялото ѝ, тя коленичи пред него да събуе ботушите му — нещо, което бе правила и за братята си.

Само че този път беше различно. Той беше различен. Когато Дом или Тристан се напиеха, те ставаха кисели и се превръщаха в зверове. Но Макс, който до този момент беше скован като средновековен рицар в броня, се беше превърнал в съблазнителен дявол.

— Толкова си красива — прошепна той, докато тя се бореше с ботушите му. Прокара длан по къдриците ѝ, зарови пръсти в тях. — Косата ти е като... като... Не знам. Нещо черно и бляскаво.

Тя потисна усмивката си. Очевидно, когато беше пиян, херцогът имаше трудности с изразяването.

— Като бръмбари може би? — пошегува се тя. — Те са черни и лъскави.

Той премигна, после смръщи вежди.

— Не бръмбари. Не ставай глупава. — Беше напълнил и двете си шепи с косата ѝ и я галеше. — Като... Нещо по-красиво.

Нескопосаният му комплимент бе странно приятен, което беше смешно. Как можеше да приема на сериозно думите му, когато беше толкова пиян?

Захвърли встрани ботуша, който беше събула, и продължи със следващия.

— Е, не очаквай по-мил комплимент от мен. Прекалено съм уморен.

— Аз също. Трябва да си легнеш. Хайде, нека ти помогна.

Той се наведе напред, за да я хване под мишниците и да ѝ помогне да се изправи. После застина и преди тя да е осъзнала какво става, дланите му обхванаха гърдите ѝ.

За миг бе толкова шокирана, че само стоеше и го гледаше с увиснала челюст. После той започна да ги гали и прошепна:

— Те също са красиви. — Което я принуди да действа.

— Престани! — Отблъсна ръцете му. — Имаме сделка!

Той кимна сериозно.

— Без целувки. — В очите му се появи пламъче и той отново протегна ръце към гърдите ѝ. — Не сме се споразумели нищо затова.

Тя скочи на крака и каза рязко:

— Не можа дори да се погрижиш за ботушите си, Макс.

Понечи да се отдалечи, но преди да е успяла, той я хвана и я дръпна в скута си. Тя се опита да се освободи, но той притисна устни до ухото ѝ и прошепна:

— Искаш ли да знаеш една тайна?

— Не! — извика тя и отново се опита да се освободи.

— Харесвам те.

Тя обърна глава и му хвърли пълен с недоверие поглед.

— Така ли? Или брeндитo е замъглило мозъка ти?

— Не — каза той и очите му потъмняха. — Наистина те харесвам.

Тя го изгледа със смръщени вежди. Точно когато ѝ се искаше да го удари с някой от ботушите му по главата, надменният Лайънс казваше по някоя мила дума.

Макар че в момента въобще не изглеждаше надменен. Изглеждаше като всеки мъж след дълъг ден: златистокестенявата му коса бе разрошена, брадичката му бе потъмняла от наболата брада, кърпата висеше развързана на врата му. Поне веднъж изглеждаше най-обикновен човек и беше неустойимо привлекателен.

Имаше нещо толкова интимно в това да седи в скута му по нощница. Накара я за първи път да се запита какво ли би било да седи в скута на съпруга си, а той да я гледа така, както Макс я гледаше в момента... С интерес, копнеж и страст.

Господ да ѝ е на помощ!

Погледът му се спусна по тялото ѝ.

— Харесвам те. Наистина. — После отново обхвана гърдите ѝ. — И тях харесвам.

Тя го отблъсна, скочи на крака и се отдалечи от него, за да проясни главата си. Но сега той се смееше, сякаш някой от двамата бе казал изключително смешна шега. Тя го гледаше с присвити очи, а той изхълца и се килна на една страна върху дивана.

Тя го гледаше гневно и го чакаше отново да започне да се смее. Но той остана притихнал, необичайно неподвижен и тя започна да се

тревожи. Побутна коляното му с крак. За нейно облекчение, той помръдна, но само за да легне върху дивана и да захърка.

Мили Боже! Беше заспал дълбоко.

Мъже!

Тя тръгна към банята, отвратена, но се спря на прага и се поколеба. Той се беше погрижил да ѝ е удобно, докато тя спеше, и трябваше да направи същото за него, пък макар заспиването му да се дължи на брендите.

Каза си, че е глупава, но се върна до дивана. Той лежеше съвсем неподвижно, без да усеща нищо, или поне така изглеждаше. Тя издърпа и втория му ботуш. Той измърмори нещо в съня си. Тя изви очи към тавана, сложи възглавница под главата му и успя да разкопчее жилетката му, без да го събуди.

Това нямаше да помогне особено за удобството му. Беше прекалено едър за дивана и лакът или крак току се подаваха от него. Сутринта всичките му стави щяха да са схванати от неудобното положение през нощта.

Изпитвайки може би безпричинно чувство за вина, тя го зави с връхната му дреха. Не по нейна вина, той беше решил да ѝ отстъпи леглото. И със сигурност не беше нейна вината, че се беше напил достатъчно, та да се направи на глупак, да започне да преобръща столовете и да казва такива смешни неща като „харесвам те“.

Изсумтя. Вероятно не вярваше и дума от казаното, просто искаше тя да омекне, за да може да гали гърдите ѝ.

И все пак...

Беше казал, че наистина я харесва. После, ядосана на себе си, че се е отдала на тези мисли, тя каза на глас:

— Но ако дланите ти отново обхванат гърдите ми, кълна се, ще те ударя силно по ушите.

После се завъртя рязко на пети и отиде да си легне.

На следващата сутрин Максимилиан стоеше до перилата на пощенския кораб и гледаше морските води, борейки се с непоносимото главоболие. Слава Богу, че двамата с Лизет бяха пристигнали на пристанището навреме. Защото той спеше непробудно и ако беше сам, щеше да изтърве кораба.

За щастие, тя се беше събудила навреме и двамата бяха успели да се приготвят с невероятна бързина. Нахвърлиха нещата си в чантите, платиха сметката и се втурнаха към пристанището. Успяха да се качат ведно с другите шейсет и няколко пътника за Диеп.

Но едва не изтърваха кораба, а той не обичаше да закъснява. Нито му се нравеше да бърза, когато главата го болеше така, сякаш всеки момент щеше да се сцепи на две, а стомахът му се бунтуваше.

Макар да предполагаше, че си го е заслужил, след като е изпил толкова много бренди само за няколко часа. Не беше сигурен колко точно е изпил, защото по-голямата част от вечерта му се губеше. Дори не беше сигурен как се е прибрал в стаята. Очевидно бе стигнал някак си до нея, защото се бе събудил на дивана след нощ на странни сънища. Обаче това, че не помнеше как е стигнал до стаята и си е легнал, го тревожеше.

Лизет застана до него. Днес беше облечена в син пътнически костюм. Бухналите ръкави, плътно прилепната по тялото горна част и широките, веещи се свободно поли, подчертаваха тънката ѝ талия и големите гърди, макар той да ги виждаше само когато бръснещият вятър разтваряше пелерината ѝ. Харесваше я много повече по нощница.

Чакай, кога я беше видял по нощница? Сигурно мислеше за онази сутрин в дома на брат ѝ. Но не, тогава тя беше наметнала халат.

— Капитанът каза, че пътуването ще продължи девет часа — каза тя весело.

Прекалено весело за цепещата му се глава.

— Прекрасно — изръмжа той. — Значи ще трябва цял ден да слушам този невъобразим шум.

— Какъв шум? О, имаш предвид парния двигател.

Усещаше преценяващия ѝ поглед върху себе си. После тя се огледа, за да види дали някой не ги слуша, но останалите пътници се бяха запътили към трапезарията, за да закусят веднага след като се бяха качили на борда. Двамата бяха сами.

Корабът се наклони рязко и тя стисна с всички сили перилата.

— Никога ли не си прекосявал Ламанша с пощенски кораб? — запита тя.

— Не съм — отговори той. — Имам яхта за тази цел.

— О, разбира се.

Острият ѝ тон го накара да настръхне.

— Пътувах много — каза раздразнено, — така че имаше смисъл да използвам собствен плавателен съд.

— Да не забравя да посъветвам Дом и ние да си купим, когато успеем да заделим малко пари — каза тя сухо. Когато той не захапа уловката, тя му хвърли любопитен поглед. — Защо пътуваш толкова много? За удоволствие? Или по работа?

Той се запита какво да ѝ отговори, но избра да каже истината.

— В последните си години баща ми беше... болен. Пътувахме в търсене на лекарство. — Каквото, разбира се, не откриха. — След като умря, трябваше да се погрижа за делата му. Баща ми имаше много интереси в чужди държави и ми трябваша няколко години, докато продам всичко. Предпочитам да се концентрирам върху именията си.

— Това означава ли, че вече не пътуваш?

— Само за удоволствие, за което, за съжаление, имам много по-малко време, отколкото ми се иска.

— Значи обичаш да пътуваш, да наблюдаваш света.

Той се усмихна леко.

— Когато бях млад, исках да постъпя във флота. Непрекъснато молах баща си да ми купи място като флотски курсант.

По този начин щеше да може да задоволи желанието си да види света и в същото време да избяга от отчайващата мъка, която родителите му изпитваха по загубения си син — единствения, който имаше значение.

В гласа му се прокрадна горчивина.

— Но той не го направи. А после навърших шестнайсет, Питър бе отвлечен и аз станах наследникът. Така се сложи край на мечтата ми да постъпя във флота. — Видя изпитано съчувствие на лицето ѝ и се застави да се усмихне и да продължи по-весело: — Затова сега се задоволявам да гледам как вятърът издува платната на яхтата ми. И в този момент ми се иска да правя това.

За негово огромно облекчение, тя му отговори също толкова весело:

— Сигурно разбираш, че не бихме могли да стигнем толкова бързо до Диеп с яхта.

— Но пътуването щеше да бъде много по-приятно. Нямахте да го има този шум, който да засилва главоболието ми. — Тя отвори уста да

каже нещо, но той я прекъсна: — И преди да си го казала, да, знам, че сам съм си виновен. Повярвай ми, дълбоко съжалявам за последните две чашки бренди.

В очите ѝ се появи дяволито пламъче.

— Човек би помислил, че понасяш алкохола по-добре. Колко изпи, между другото?

Господи, това бе смуцаващо. Той отмести поглед към морските вълни.

— Прекалено много. Особено за човек, който рядко пие алкохол.

— О? И защо е това? — запита тя с искрено любопитство в гласа.

— Защото пиенето не е от любимите ми занимания. Не обичам да изпускам нещата от контрол.

Но предната нощ бе твърдо решен да прогони сладните мисли и плътското желание, което изпитваше към Лизет. Но вместо това я бе сънувал в неприлични сънища цяла нощ. В един от тях тя бе коленичила пред него само по нощница, косата бе разпиляна по раменете ѝ и гърдите ѝ изпълваха ръцете му.

„Ако още веднъж хванеш гърдите ми, ще те ударя по ушите.“

Думите, така подобни на нещо, което тя би казала, зазвучаха в главата му. Беше сънувал всичко това, нали?

Трябва да е сънувал. Лизет никога не би коленичила в краката му. Нито пък би се появила по нощница пред него. И сигурно, макар и пиян, не би бил толкова глупав да сграбчи гърдите ѝ.

Нали?

Фактът, че тя бе странно смълчана, прекъсна мислите му.

— Лизет... аз... хм... направих ли снощи нещо, за което трябва да се извиня?

— Искаш да кажеш, като да сграбчиш гърдите ми? — запита тя и се загърна по-плътено в пелерината, за да се защити от пръските.

От устните му излезе стон.

— О, Господи, не съм го сънувал.

— Страхувам се, че не. — Звучеше прекалено спокойно за жена, която бе нападнал.

Хвърли ѝ предпазлив поглед.

— Съжалявам, нямам никакъв спомен. Мислех, че съм сънувал онова, което си спомням. Моля те, приеми извиненията ми за... онова,

което съм направил.

Тя го изгледа изпод гъстите мигли, които скриваха очите ѝ.

— Извинението е прието.

— Изненадан съм, че не си ме ударила по главата. — Усмихна ѝ се с горчивина. — Или може би си го направила и затова имам това ужасно главоболие.

— Не съм — каза тя. — Макар че се замислих дали да не го направя. За нещастие, ти заспа, преди да съм имала възможност.

— А. — Започна да се пита каква част от онова, което помнеше, се е случило и коя е сънувал. — В такъв случай, доста бързо съм заспал. — Избягваше погледа ѝ.

— Да.

— И това, че те помня коленичила в краката ми...

— Мислех, че не помниш — каза тя дяволито.

— Помня някои неща, а други започват да изплуват в съзнанието ми — каза той провлечено. — Хубаво е да знам, че това не съм го сънувал.

— Събувах ботушите ти, — каза тя сякаш да се защити. — Правя същото за братята си, когато са пийнали повечко.

— Само по нощница? — прошепна той, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Наслаждаваше се на реакцията ѝ. Не му харесваше да е единственият, който се е държал глупаво предната вечер.

Вятърът брулеше пламналите ѝ бузи и тя побърза да погледне към хората, които излизаха от трапезарията на палубата.

— Просто не очаквах... В началото не осъзнавах, че си се върнал, и... — Погледна го гневно. — Не е много джентълменско от твоя страна да го споменавах.

Той се засмя тихо.

— Не е, но край теб се превръщам в негодник или поне така изглежда.

— Забелязала съм — каза тя. — Понякога негодник, понякога ставаш нечувствителен, арогантен, надменен...

— Достатъчно — прекъсна я той. Дивата му френска роза отново показваше бодлите си, което можеше да означава само едно. — Да приема ли, че снощи съм се държал дори по-лошо, отколкото казваш? Какво друго направих? Не мога да се разкая, ако не ми дадеш пълен отчет на извършените от мен глупости.

— Няма нужда да се разкайваш — каза тя. — Не си направил нищо преднамерено. Беше много пиян.

Той се канеше да ѝ зададе още въпроси, но тя се загърна поплътно в пелерината и добави:

— Сега, когато тълпата е напуснала трапезарията, ще отида да видя дали е останала някаква храна, тъй като не закусихме в странноприемницата заради това, че господинът не се събуди при почукването на вратата...

Тя вдигна високо глава и тръгна с толкова ситни крачки, че той трябваше да се засмее. Неговата *съпруга* беше горда като истинска херцогиня. Тръгна след нея. Нямахте да ѝ позволи да плати храната, тъй като бе напълно способен да купи всичко, от което тя имаше нужда. А тя нека си останеше горда, щом трябваше, но нямахте да ѝ позволи да го накара да изглежда като някой глупав и нечувствителен съпруг, който не се грижи за съпругата си.

Освен това, не трябваше да продължава да прави впечатление на мъж без обноски... както през изминалата нощ.

На устните му се появи усмивка. Сигурен беше, че въпреки всичките думи Лизет не го намира за нечувствителен, арогантен и надменен, както твърдеше. Сети се, че тя му беше казала, че също го харесва. Или го беше сънувал? Господи, какво ли ѝ беше казал вчера в онова състояние на почти несвяст?

По-добре щеше да бъде да открие и бързо да сложи край на това. Последното, от което имаше нужда, беше тя да започне да си мисли, че има някаква надежда за сериозна и почтена връзка между тях.

Беше гледал как сърцето на майка му бавно се разкъсва, докато лудостта на баща му се засилва. Накрая тя не можеше да се грижи за себе си, а още по-малко — за сина и съпруга си. Майка му беше предана на баща му и за това бе възнаградена единствено с мъка и сърдечна болка.

Нямахте да подложи съпругата си на подобно унижение. Когато — ако — се оженеше, бракът му щеше да бъде пресметнатата сделка с жена, която напълно разбира какво ѝ предстои. Която ще се съгласи други да се грижат за него в късните му години. Тя трябваше да е готова да се лиши от любов заради възможността да бъде херцогиня. Защото той нямахте намерение да гледа как светлината бавно гасне в очите на жена, която истински го обича.

И на жена, която той истински обича.

Никога не би подложил на това жена, която обича. А знаеше, че с Лизет би искал единствено любов.

ГЛАВА 8

Смръщила вежди, Лизет бързаше към трапезарията. Сутринта беше изненадана, че Макс не се извини за поведението си от предната вечер, но го бе отдала на необходимостта да бързат и на арогантността му. Когато каза, че не помни нищо, тя се укори, че е споменала станалото, защото предпочиташе той да не помни нищо.

Но той, разбира се, помнеше. Трябваше само да поговорят няколко минути, за да започне отново да оглежда тялото ѝ с усмивка и да си спомня как изглежда то само по нощница.

Започваше да си спомня и в същото време да се наслаждава на тялото ѝ. А тя не искаше това. Не *искаше*. Не искаше погледът му да обхожда тялото ѝ и дрезгавият му глас да ѝ напомня за станалото снощи.

Очевидно беше решил, че и на нея ѝ е харесало, този дявол. И как се осмеляваше да накара станалото да звучи като нещо срамно, докато тя само беше събувала ботушите му? Трябваше да го остави да се препъва из стаята, а не да му помага.

Стигна до трапезарията и се изправи пред бюфета. Жената, която продаваше храните и напитките, запита:

— Какво ще искате, мила?

Тя се застави да се усмихне и запита:

— Остана ли някаква закуска?

— Да. Пълна закуска — сварени яйца, студена шунка, препечен хляб и чай или кафе. Два шилинга. Само препечен хляб и чай е половин шилинг.

Тя отвори чантата си, отбеляза колко оскъдни са средствата ѝ, и въздъхна.

— Хляб и чай, в такъв случай.

— Мога да ви купя пълна закуска, ако искате — каза мъжки глас зад нея.

Не беше на Макс. Тя продължи да държи погледа си сведен към чантата си, свикнала с това нежелано внимание.

— Благодаря, но предпочитам хляб и чай.

— Глупости, мис, виждам, че искате повече. — Възползва се от тълпата в помещението, за да се приближи до нея и сниши глас: — Красиво момиче като вас не трябва да минава без закуска, нали?

— И не ѝ се налага — каза рязко друг мъжки глас. — Тя има съпруг, който е щастлив да ѝ купи каквото поиска.

Херцогът избута мъжа и застана до нея. Поне веднъж бе особено доволна от арогантността и уверените му маниери.

Но другият мъж се оказа изненадващо упорит.

— Погледнете тук, не носи брачна халка. И не каза, че е омъжена.

— Това е само защото току-що избягахме. — Макс я прегърна собственически през кръста. — Ще купя пръстена, когато стигнем във Франция. Нали знаеш какво казват — златото е с по-добро качество там. Не е ли така, скъпа?

Тя едва не се разсмя гръмко при мисълта, че френското злато е по-добро от английското.

— Абсолютно. — Усмихна се на мъжа. — Мъжът ми е много умен, що се отнася до тези неща.

Той пребледня, като осъзна, че наистина не е схванал правилно ситуацията.

— Моля за извинение, сър. Не знаех, че е ваша — прошепна и понечи да се отдалечи от тях.

— Е, моя е — каза Макс доста собственически и съвсем убедително. — И не молете мен за извинение, а нея.

— Няма значение, Макс — прошепна тя.

— За мен има.

— Да, сър, прав сте. — Беше го огледал от главата до петите и беше разбрал, че няма никакъв шанс срещу по-високия и по-здрав мъж. Подръпна периферията на шапката си. — Моля за извинение, мадам — измърмори. И после едва ли не побягна.

— Добре се отървахме от него — изръмжа Макс, докато следеше бягството на мъжа с убийствен поглед. — Проклет негодник!

Тя се засмя, благодарна за твърдата решимост на Макс да я защити.

— Но беше малко нелепо, знаеш ли. Той нямаше да ми навреди. Погледът на Макс се премести върху нея, все така гневен.

— О, напротив.

— Добре, предполагам, че си прав — предаде се тя. — Държа се, както обикновено се държат мъжете, когато видят неомъжена жена.

Той я изгледа с присвити очи.

— Говориш така, сякаш всеки ден срещаш такива идиоти.

— Така е — каза тя простичко. — Но обикновено нямам трудности да ги отблъсна. Мога да се грижа сама за себе си.

— Работата е там, че вече не се налага.

Тя се въздържа да му напомни, че неговата закрила е само временна. Жената, сервираща храната, слушаше разговора им с жив интерес, а наоколо имаше и други хора.

— И се радвам за това, мили мой.

Обърна се към жената.

— А сега за поръчката...

— Ще вземе пълната закуска — каза Макс.

Жената кимна и постави чинията на подноса. Лизет хвърли дълъг поглед на Макс.

— Благодаря. А ти?

— Не мога да хапна нищо в момента, дори животът ми да зависи от това.

Изглеждаше преbledнял. Не искаше да изпитва съчувствие към него, но ѝ беше трудно, защото наистина изглеждаше нещастен. Но пак беше привлекателен с прилепналите по краката му бричове и разрошената от вятъра коса.

— Малко препечен хляб няма да ти навреди — каза нежно. — А и, във всеки случай, трябва да пиеш нещо. — Обърна се към жената: — Препечен хляб и чай за Негово благородие, ако обичате.

— Негово благородие? — изписка жената.

Мили Боже, какво я беше прихванало...?

— Това е шега между нас — намеси се Макс. — Съпругата ми ме намира малко... прекалено арогантен.

Жената изглеждаше смутена, затова Лизет каза:

— Да, високомерен и арогантен. Като истински херцог.

Лицето на жената се проясни.

— Точно така. Мъжете често са такива веднага след сватбата. — Сложи чая и добави чашата и чиния препечен хляб към подноса. — Трябва им известно време да разберат, че жените са по-силни

отколкото мислят. Нито една жена, независимо от теглото ѝ, не е слаба и беззащитна.

— Наистина — каза той. — И жена ми далеч не е слаба и беззащитна. — Усмихна се на Лизет. — И слава Богу.

Неочакваният комплимент я накара да се изчерви.

Той взе подноса и кимна към маса в ъгъла, която бе по-далеч от тълпата. След като седнаха, наля чая, после отблъсна чашата си настрани.

— По дяволите, не мога да пия.

Тя отпи от своя и направи гримаса.

— Не е добър, но човек може да очаква само толкова на пощенски кораб. Няма да ти дадат качествен чай за половин шилинг. — Побутна чашата чай обратно към него. — Но е по-добре от нищо. Макар и да няма добър аромат, ще успокои и стомаха, и главоболието ти, обещавам. Така че го изпий.

— Кой командва сега? — изръмжа той, но отпи.

Тя не се усмихна, макар много да ѝ се искаше. Вероятно не можеше да замести стотиците му слуги, но за момента се наслаждаваше да играе ролята на съпруга. И не искаше да се пита защо.

Сега той я гледаше доста странно. Тя вирна глава.

— Какво?

— Може и да ти харесва да играеш тази роля, но невинаги си еднакво добра в актьорската игра, нали?

Мили Боже, мислите ли ѝ четеше? И какво искаше да каже?

— *Опитвам се* да играя ролята на твоя съпруга и не знам...

— Говоря за това, че се изтърва и ме нарече Негово благородие. Доста се отклони от плана.

Тя трепна.

— О, да. — Зае се със закуската си, но усещаше осезателно втренчения му поглед.

Той прокарваше разсеяно пръст по ръба на чашата.

— Наистина ли искаш да станеш една от хората на брат си?

Рязката смяна на темата я свари неподготвена.

— Да. Защо?

— Просто не е живот, който една жена би искала.

— А ти какво знаеш за това, какъв живот искат жените? Дори не си се женил, вероятно защото не си намерил жена, която да е равна на високите ти стандарти.

— Не говорим за мен — каза той, очевидно неподдаващ се да бъде въввлечен в разговор, който не му харесва, и да ѝ каже онова, което умираше да научи — защо не се беше оженил. — Говорим за теб. И така, кажи ми какъв живот искат жените. И какъв живот искаш ти?

Въпросът попадна в целта. Беше мислила много за това, но никой никога не я беше молил да изкаже на глас желанията си. Сведе поглед към чашата чай, която въртеше в ръцете си, и се замисли какво да му каже.

— Искам да разчитам сама на себе си и никога да не завися от мъж за пари. — Това бе първото и най-важното. Но имаше и още. — Искам да видя света.

Вдигна поглед към него.

— Искам да използвам мозъка си и да не се налага да се преструвам, че нямам такъв, само за да удовлетворявам гордостта на някой мъж. Искам да помагам на Дом да успее в бизнеса, за да покажем на Джордж, че успяваме, независимо от него.

Той не се засмя, нито по някакъв начин омаловажи казаното. Просто продължаваше да я гледа втренчено.

— И мислиш, че единственият начин да постигнеш това е, като работиш за брат си като една от хората му?

Тя вирна брадичка.

— Да.

— А той какво мисли?

— Не се противопоставя на идеята — отбягна прекия отговор тя. — Просто иска първо да науча административната страна на работата.

— Аха.

Това възклицание беше многозначително. Тя го изгледа гневно.

— Мислиш, че ме заблуждава, защото не мога да се справя с работата, и че ще постъпи глупаво, ако ме наеме като агент.

— Всъщност мисля, че ще постъпи много мъдро и че ще се справиш много добре, ако се постараш и вложиш целия си ум. Но предполагам, че работата няма да ти донесе такова удоволствие, каквото очакваш.

— Защо?

Той сви рамене.

— Заради изчезването на брат ми, имам голям опит с агентите и съм забелязал няколко неща. Добрите агенти са любопитни и предпазливи. Изслушват всеки, без да съдят, и не спират, докато не съберат всички факти. — Наведе се към нея, като продължаваше да я гледа все така втренчено. — Докато ти, мила моя, обичаш да изразяваш мнението си и не чакаш непременно да узнаеш всички факти, преди да го направиш.

— Мога да бъда предпазлива, когато ситуацията го изисква — възрази тя.

Той повдигна вежда.

— Дори когато на вратата ти чука херцог и изисква действия? Брат ти никога няма да се опита да ме изхвърли, признавам. Щеше да бъде по-внимателен с мъж, който може да го съсипе само с една дума.

Тя настръхна.

— Ти ме обиди и заплаши слугата ми! Нима очакваше просто да... да стоя там и да гледам?

— Разбира се, че не — каза той. — Но има и среда, не само крайности.

— Искаш да кажеш, че трябваше да успокоя гнева ти?

— Не. Искам да кажа... — Изруга тихо. — Искам да кажа, че винаги имаш мнение и чувствата ти са много силни. А в живота на агента няма място за силни чувства.

— Това не е вярно! — възрази тя, ядосана, че я е прозрял така лесно и бързо. Когато той посочи с глава другите хора, тя стисна зъби и сниши глас. — Не е. Дом също има силни чувства.

— И показва ли ги? — прошепна Макс. — Знаеш ли какво мисли, когато разпитва някого? Знаеш ли какво мисли за даден случай, докато не останете насаме?

Тя го гледаше със смръщени вежди, опитвайки се да потисне спомените как Дом разследваше някой случай, защото Макс беше описал това почти съвсем точно. Което не означаваше, че тя не може да прави същото.

— Мога да държа чувствата си затворени, когато се налага. Мога.

— Въпросът не е дали можеш, а дали ще го направиш. И дали това ще ти достави удоволствие. Ще ти хареса ли наистина да си винаги предпазлива, винаги да криеш мнението си? — Гледаше я с

блеснали очи и тя имаше чувството, че ѝ се присмива. — Винаги, по всеки въпрос, да криеш чувствата си, за да можеш да стигнеш до истината за нещата?

Дяволите да го вземат. Какво знаеше той за това? Тя се наведе към него през масата и изсъска:

— Това, че вече два дни се преструваш на мой съпруг, не означава, че ме познаваш. Ти не ме разбираш и никога няма да ме разбереш. — Стана. — А сега мисля да изляза на чист въздух, ако нямаш нищо против. Надявам се, че това е проява на достатъчно предпазливост.

Загърна се в пелерината и тръгна към вратата.

— Бягаш, което доказва, че съм прав, мила моя! — извика той след нея.

Тя се обърна и му хвърли съкрушителен поглед.

— Върви по дяволите.

Това само го накара да се засмее. Тя стигна до вратата. Мислеше, че знае всичко, този арогантен дявол, с неговия опит с агентите. Но никога не е бил агент, нали?

„*Ти също*“, напомни ѝ съвестта ѝ.

Добре, беше вярно, но не това беше въпросът. Той не можеше да знае как ще се държи тя. Беше напълно способна да сдържа чувствата и мислите си и да изслушва хората.

Гласът прокълтя в главата ѝ: *„Въпросът не е дали можеш, а дали ще го направиш. И дали това ще ти достави удоволствие.“*

Дяволите да го вземат. Е, можеше да ѝ се налага да се примирява с високомерния Лайънс, когато са в каретата или в стаята на странноприемницата, но не и на кораба.

През следващите няколко часа го избягва. Присъедини се към група дами, които обсъждаха модата и ухажорите си, както и колко зле се отразяват на кожата им соленият въздух и слънцето. Беше възможно най-празното бърбрене, но тя кимаше, усмихваше се и се преструваше, че се забавлява.

Той не направи опит да се приближи към малката групичка, което доста я изненада. Вместо това отиде в каютата, където се играеха карти. От време на време излизаше и тя усещаше присъствието му наблизо. Наблюдаваше я и вероятно мислеше, че е спечелил спора, но тя не даваше и пет нари. В момента ѝ бе дошло до гуша от херцога.

Часове по-късно, когато съобщиха, че вечерята е сервирана, тя все още беше достатъчно ядосана и се замисли дали да не вечеря в компанията на новите си приятелки. Но бе достатъчно практична да признае, че не може да си го позволи. Освен това, те я изоставиха, за да отидат при съпрузите и братята си, което не ѝ оставяше избор.

И така, Макс отиде при нея, подаде ѝ ръката си и запита:

— Ще вечеряме ли, миля моя?

Тя бе достатъчно любезна да отговори:

— Благодаря ти, да.

Но ѝ беше неловко и не знаеше как да продължи разговора, докато вървяха към трапезарията. За нещастие, не се чувстваше достатъчно удобно да остави Макс да го поднови.

След малко той каза:

— Беше права за чая. Макар и да не е с добро качество, започнах да се чувствам значително по-добре след третата чаша. Заклевам се, сега мога да изям цялата вечеря и да искам още.

— Е, аз не бих го направила. Стомахът ти най-вероятно ще се възпротиви. Но малко говеждо и картофи няма да навредят.

Той ѝ хвърли развеселен поглед.

— Така би говорила една добра съпруга.

— Просто се опитвам да бъда по-убедителна в ролята си.

— Мога да се сетя за някои по-приятни начини да бъдеш убедителна в ролята. — Тя му хвърли кос поглед, а той се засмя. — Прости ми, но не мога да изтрия от главата си спомена за това, как си коленичила пред мен само по нощница.

Прихвана я някакъв дяволски импулс.

— А това как седя в скута ти?

Веселите пламъчета в очите му веднага се стопиха.

— Била си в скута ми?

— О, нямаш представа какво правихме снощи — каза тя весело. — Не ми казвай, че не помниш.

— Не помня, по дяволите! — Изглежда я с недоверие. — Чакай малко! Измисляш ли си?

— Ни най-малко. — Наведе се към него и прошепна: — Как, мислиш, се развърза кърпата ти и се разкопча жилетката ти?

Той я гледаше втренчено.

— Ти си голям дявол, мис Боно.

— А, а, забравяш ролята си — пошегува се тя. — Не трябва.

— Голям дявол и в същото време умееш майсторски да пълзиш по нервите — продължи той.

— В момента съм много гладна — каза тя, пусна ръката му и отиде до мястото, където раздаваха чиниите.

Той вървеше плътно зад нея.

— Аз също. Но не за храна, благодарение на теб.

По гърба ѝ полазиха сладостни тръпки, въпреки твърдото ѝ решение да не му позволява да ѝ оказва въздействие.

— Помни — предупреди го тя, — имаме сделка.

— Да, и започвам да съжалявам, че сключих такава глупава сделка.

Тя се засмя. Беше хубаво, че намери как да противодейства на забележките му за характера ѝ.

Но докато си пробиваха път към една маса с чиниите и чашите бира в ръце, тя откри, че си задава въпроси за неговия характер. Кой беше този херцог, който можеше да бъде съвършен джентълмен в един момент и съблазнителен негодник в следващия? Наистина ли е искал да служи във флота като дете? Просто не изглеждаше характерно за него.

В минутата, в която седнаха, тя започна да му задава въпроси.

— Всъщност — каза той, като се зае с нетърпение с вечерята си, — от страната на баща ми има доста млади хора, които са служили във флота, обикновено втори и трети синове — двама мои чичовци, един братовчед... — Направи пауза, като че ли нещо го безпокоеше, после продължи с пресилена усмивка: — Някои от тях ми изпращаха сувенири от плаванията си. Така че, както можеш да си представиш, на крехката възраст от седем години обожавах моряците и се надявах някой ден също да плавам.

— Наистина ли? — запита тя отново и се опита да си го представи.

— Това беше точно след битката в Трафалгар, в която взе участие адмирал Нелсън, и вестниците бяха пълни с истории за действията му и славната му смърт. Сънувах как се бия, и мечтаех бързо да се издигна по ранг като моя герой и да стана най-великият капитан, браздил някога моретата. — Горчива усмивка повдигна крайчетата на устните

му. — Разбира се, имах някакви момчешки представи и смятах, че войната ще продължи вечно.

— Но тя продължи дълго. Беше ли разочарован, когато свърши?

Лицето му помръкна.

— Не, защото по онова време вече всяка възможност да последвам мечтата си се беше стопила.

Отново стана сериозен. Тя го наблюдаваше със свито от съчувствие сърце как се заема с храната си. Опитвайки се да го развесели, каза:

— Прости ми, но ми е трудно да си те представя като момче, мечтаещо за морски приключения. Изглеждаш толкова... Като истински херцог, искам да кажа.

— Като истински херцог? — запита той с повдигнати вежди. — Какво трябва да означава това?

Тя се усмихна дяволито.

— Внушителен и надменен.

За нейно огромно удоволствие, това извика усмивка на устните му.

— Разбираш, че всъщност можеше и да не съм херцог. Ако Питър беше жив...

— Каза, че това е невъзможно.

— Така е. — Отпи от бирата си. — Е, не е вероятно, във всеки случай.

Тя бе обзета от любопитство.

— Намерили са тялото му, така ли?

Той въздъхна.

— Намериха тялото на момче на същата възраст. Но докато научим и успеем да отидем до континента, той вече беше погребан.

— В такъв случай, защо сте сигурни, че е бил Питър?

На лицето му се изписа мъка.

— Беше намерен с похитителя си, който също загина в пожара. А той бе идентифициран по пръстена, който носеше.

— Открили сте кой е похитителят? Кой беше?

Той трепна и отново отпи от бирата си.

— Някакъв мерзавец, това е всичко — прошепна и се застави да се усмихне. — А ти няма ли да ми кажеш какво точно се случи, докато бях пиян?

Рязката смяна на темата я накара да въздъхне. Той не искаше да ѝ се довери. Вероятно ѝ нямаше особено доверие.

— Не — каза, опитвайки се да говори весело. — Жената трябва да има свои тайни.

— Предполагам. — Отблъсна чинията. — Детската ти мечта да станеш агент ли беше?

— Със сигурност не. Мечтите ми не бяха много различни от твоите. Искях да бъда изследовател.

Той се засмя и в очите му блеснаха весели пламъчета. Следващите няколко часа изминаха бързо. Изядоха вечерята си, после излязоха на палубата да поговорят. Морето бе изненадващо спокойно, което правеше пътуването особено приятно. Докато избягваха темата за брат му и отвличането, разговорът бе приятен.

Херцогът можеше да бъде забавен, когато пожелаеше.

Развеселяваше я с разкази за приятеля си Габриел Шарп, който се оженил за мис Уейвърли.

Но сега тя също така усещаше колко внимателно Макс избягваше да говори за отвличането и дори за времето, когато вероятно е бил убит брат му. В ума ѝ изскачаха и други въпроси, като например от какво е бил болен баща му и защо е било необходимо самите те да търсят лекарство. Колкото повече научаваше за него, толкова по-любопитна ставаше.

Когато пощенският кораб наближи Диеп, тя откри, че ѝ се искаше да има кураж да зададе въпросите. Но пък херцога много умело избягваше темите, които не му се нравеха. Тя се съмняваше, че два дни с нея ще го накарат да ѝ издаде тайните си.

Осъзнавайки, че ще трябва да прекарат известно време във формалности като митницата и други, тя се извини, че трябва да посети тоалетната. Когато се върна на палубата и тръгна към Макс, едва не се сблъска с джентълмен в сив сюртук, който се появи иззад ъгъла.

Той подръпна периферията на шапката си и прошепна:

— Моля за извинение, мадам — и забърза към тоалетната. Но не и преди тя да е доловила познатия мирис на испански пури.

Сърцето ѝ спря. Хъкър.

Веднага се смъмри. Това бе просто абсурдно. Защо Хъкър щеше да бъде на този кораб за Франция?

Защо ще ги следва по целия път от Лондон до тук?

После си спомни, че онзи ден го бе видяла от другата страна на улицата. Или поне така й се бе сторило. Но в каретата бе почти сигурна, че някой я наблюдава...

Кръвта й замръзна във вените. Изглеждаше невероятно, но...

Поколеба се, изкушаваше се да изчака мъжа да излезе от тоалетната, за да може да го огледа добре и да се увери дали е Хъкър. Но ако наистина беше той и разбереше, че тя знае, че я следи, можеше да е много по-трудно да му избяга.

После се сети защо я следи — за да открие Тристан. Господи, възможно ли бе Хъкър наистина да преследва брат й?

Забърза по коридора и излезе на палубата, като бършеше ръцете си в пелерината. Може би прибързваше. Вероятно много мъже пушеха испански пури. И след всичките тези години защо Джордж ще изпраща човек да търси Тристан сега?

След като напуснаха Йоркшир, Джордж като че ли се отказа от търсенето вероятно защото да ги търси на континента щеше да му струва цяло състояние, тъй като нямаше никаква представа, къде са отишли. Ако се съдеше по това, което Дом успя да открие по онова време, Джордж не разполагаше със състояние. Нито с време да преследва Тристан. Беше зает да се справя с имението.

С минаването на годините във Франция, започнаха да се чувстват в безопасност. Изглеждаше, че жаждата за кръв на Джордж е секнала със заминаването им. Точно защото Джордж вече не им се струваше заплаха, Дом и Тристан се чувстваха сигурни да я изпратят да живее в Англия.

Изстена. Мили Боже, *това* обясняваше защо Хъкър се бе появил така изневиделица. Новината, че тя живее с Дом, беше стигнала до Джордж. Сигурно се е ядосал да научи, че едно от двете деца, от които мислеше, че се е отървал завинаги, живее отново в Англия. Като познаваше Джордж, той просто очакваше Тристан да се появи.

Но дали бе толкова ядосан, че да изпрати Хъкър? Не беше сигурна.

Трябваше да разбере, без да обезпокои по никакъв начин мъжа, защото после нямаше да е лесно да му се изплъзнат. А трябваше да му се изплъзнат, защото нямаше да му позволи да довлече Тристан обратно в Англия, за да бъде обесен.

Влезе в трапезарията и загледа през един от прозорците, в очакване на мъжа в сивия сюртук. Когато той мина покрай прозореца, явно търсеше с поглед някого по палубата. За нещастие, бе нахлупил шапката си толкова ниско, че тя не може да види ясно лицето му.

По дяволите. Трябваше да помоли херцога за помощ. Той и бездруго ѝ нямаше особено доверие, а това щеше съвсем да го съсипе. В мига, в който споменеше, че ги следят, щеше да узнае, че има нещо повече около Тристан, отколкото му е известно.

И дори по-лошо — след като бе скрила истината от него, той никога нямаше да се съгласи да ѝ помогне. Освен ако тя не се съгласеше да му разкрие всичко.

Добре, щеше да направи, каквото е необходимо. Трябваше само да се моли, че може да му довери семейните си тайни.

ГЛАВА 9

С приближаването към Диеп, Максимилиан се облегна на перилата. Не можеше да повярва колко много се забавлява. Денят бе слънчев, по небето бавно плаваха пухкави бели облаци, морето бе гладко като стъкло — нещо необичайно при пресичането на Ламанша. Яхтата му нямаше да помръдне и на сантиметър в това спокойствие, но корабът напредваше с огромен ентузиазъм, порейки вълните.

Странно, шумът от парния двигател не го безпокоеше повече. Стомахът му беше пълен, главата бе престанала да го боли и скоро щяха да бъдат във Франция, любимото му място за пътуване.

Освен това, никой не го безпокоеше. Кой би предположил, че да бъдеш обикновен човек ще се окаже толкова приятно? За първи път в живота си беше анонимен. Никой не го заговаряше заради положението или парите му, никой не следеше всяко негово действие, за да го обсъжда на някое събиране, и никой, абсолютно никой, не го наблюдаваше за признаци на лудост.

И най-малко прекрасната му спътница.

Усмихна се. Тя не преставаше да го изненадва. В един миг изразяваше твърдата си решимост да стане една от хората на брат си, а в следващия започваше да говори за бонета с разни жени.

Тя едновременно го интригуваше и предизвикваше, показваше интерес към миналото му, но никога не проявяваше нахалство. И го караше да гори. Това не беше се случвало, откакто болестта и лудостта на баща му го бяха накарали да премисли възможността за женитба. Не беше *позволил* на никоя жена да му въздейства така.

Независимо колко си повтаряше, че желанието му за нея няма да го доведе доникъде, не можеше да престане да я желае.

Като че ли прочела мислите му, тя застана до него и всеки негов мускул се напрегна. Мили Боже, какъв глупак беше.

— Беше права за пощенските кораби — каза той. — Стигнахме много по-бързо, отколкото с яхтата.

Тя не каза нищо в отговор, което го изненада. На Лизет никога не ѝ липсваха думи. Погледна я и видя, че е втренчила поглед в морските води, а лицето ѝ е сериозно.

Дори това не помрачи настроението му.

— Няма ли да се зарадваш на това, че се оказа права? — заяде се той.

— Имам нужда от помощта ти — каза тя тихо. — Искам да ми направиш услуга, без да ми задаваш въпроси. Времето е много важен фактор.

— Това звучи зловещо — каза Максимилиан, развеселен от драматичния начин, по който му поднесе нещата.

Тя не се усмихна.

— Предполагам, че на борда има мъж, който ни следи още от Лондон. Ако е този, за когото си мисля, трябва да се отървем от него.

— Какво си намислила? — Максимилиан продължаваше да говори весело, макар тревогата вече да се прокрадаваше в него. — Да го промушим? Да го удушим? Или просто да го хвърлим през борда?

Тя го погледна сериозно.

— Не ставай смешен. Трябва да му попречим да ни проследи до... където отиваме.

Веселостта му се стопи.

— Сериозна си.

— Много.

Бавно го полазиха студени тръпки. Защо някой ще ги преследва? Сигурно позволяваше на въображението да играе шега. Обърна се към нея и тайно огледа палубата зад гърба ѝ.

— Как изглежда този човек?

— Висок е горе-долу колкото мен, носи сив сюртук и ниско нахлупена над лицето шапка.

— Виждам го. — И което бе дори повече, въпросният мъж се опитваше да се скрие от погледа му.

Това накара Максимилиан да застане нащрек. Тя определено не си въобразяваше. Мисълта, че някой го преследва, беше нова за него, но изведнъж започна да не му дава покой. Защото означаваше, че има неща, които не му бе казала. Други неща, различни от местонахождението на брат ѝ.

Неща, за които подозираше, че няма да му харесат. Гледаше я втренчено.

— Кажи ми кой е. Или кой се страхуваш, че е.

— Един от хората на Джордж. Негодник на име Хъкър. — Говореше забързано. — Онзи ден ми се стори, че го видях пред дома ни, но предположих, че съм сгрешила, тъй като не поддържа контакт с Джордж от години. Дори сега не мога да съм сигурна, че е той, докато не видя лицето му. Трябва да ми помогнеш.

Все още отказваше да го погледне, което накара кръвта му да се смръзне във вените.

— Няма да ти помогна с това проклето нещо, докато не получа някои отговори. Защо един от хората на Ратмур ще те следи? Какво или кого търси?

Тя пребледня.

— Тристан.

Разбира се. Кого другиго.

— Защо?

— Нямаме време за това! — прошепна тя и най-после обърна лице. На него беше изписана паника и това накара стомаха му да се свие въпреки гнева. — Трябва да имаме план, преди да сме стигнали Диеп, за да можем да се отървем от него. Кълна се, ще ти кажа всичко, щом веднъж сме на път към... към...

Това, че тя продължаваше да крие целта на пътуването им, подсили гнева му.

— За къде, по дяволите? — запита рязко.

Тя се поколеба, но очевидно съзнаваше, че сега той държи всички карти.

— Париж — каза накрая. — А сега ще ми помогнеш ли да разберем дали това е Хъкър? И ако е, ще ми помогнеш ли да се отървем от него? — На лицето ѝ сега бе изписана молба.

Каква ли тайна криеше? Трябваше да крие нещо, щом Ратмур изпращаше хора да я следят.

— Добре. — На лицето ѝ се изписа видимо облекчение и той добави натъртено: — Но щом сме в безопасност, ще ми кажеш съвсем точно за какво е всичко това. Няма да избягваш повече отговорите, нито ще пропускаш нещо важно. Искам цялата истина. Разбра ли?

Тя преглътна, после кимна. Погледна, но безполезно, по посока на мъжа и сниши глас.

— Ето какво предлагам да направим — да разберем дали това е Хъкър.

Продължи да описва много сложния си план, според който Максимилиан трябваше да го препъне, така че шапката да падне от главата му и тя да може да види лицето му.

— Имам по-проста идея — каза той.

Обърна се и тръгна към кабината на щурвала. Лизет го последва, като тихо, но настоятелно, шепнеше нещо, на което той не обръщаше внимание. С крайчеца на окото си забеляза, че заподозреният полага огромни усилия да не се срещне с тях лице в лице.

Смръщи вежди. Ако още от самото начало беше казала, че може би ги следят, щеше да внимава повече. Но не, трябваше да мълчи заради собствените си пъклени цели. Знаеше, че не трябва да ѝ вярва, когато му каза, че никога няма да го лъже. Но се беше изкушил да помисли, че е различна от всички жени, които познава.

Да, беше различна, но само защото играеше роля. Как не го беше разбрал след убедителното ѝ представление в каретата? Това беше показало съвсем ясно, че не може да ѝ се има доверие.

Но беше позволил да го заблуди. Да го отвлече от целта — намирането на брат ѝ — и сега щеше да си плати за това. Трябваше да се довери на инстинкта си. В тази ситуация винаги бе имало нещо повече, отколкото тя признаваше. И той щеше да стигне до дъното, преди денят да е свършил.

След като се отървяха от лакея на Ратмур.

Като влезе в кабината на щурвала, помоли капитана да му покаже списъка на пътниците. Това изискваше малко пари, но, за щастие, той беше взел достатъчно. Капитанът се зае да приготвя кораба за акостиране, а Максимилиан започна да преглежда списъка.

Лизет се суетеше около него.

— Хъкър не би използвал истинското си име.

— Налага му се, освен ако не разполага с фалшив паспорт. — Хвърли ѝ кос поглед. — Възможно ли е това?

Тя се изчерви.

— Не мисля. Дори съм изненадана, че въобще има паспорт.

Максимилиан отново посвети вниманието си на списъка.

— Митниците използват този списък, за да разберат кой е на борда още преди пътниците да са слезли. Затова трябва да каже истинското си име, в противен случай няма да може да премине.

— А аз дори не помислих за това — каза тя, грабна ръката му и изсъска тихо: — О, Господи, а нашите паспорти? Имената няма да съвпадат.

— Разбира се, че всичко ще е наред. Моето име наистина е Максимилиан Кейл, все пак. Колкото до теб, вече казах на капитана, че не сме имали време да сменим паспорта ти, защото сме бързали да отидем при роднините ти във Франция.

— Ти... помислил си за въпроса с паспортите?

— Разбира се. Нали аз купих билетите. — Продължи да преглежда списъка. — Капитанът не мисли, че ще бъде проблем да преминеш през митницата с моминското си име. Ако не друго, поне е френско. А ако ни създадат някакви проблеми, просто ще им предложи достатъчно пари.

— Имаш намерение да ги подкупиш?

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Това притеснява ли те?

Тя въздъхна.

— Не. Искаше ми се само да съм обмислила всички проблеми, които могат да възникнат от малкия ни маскарад.

— Прекалено много бързаше да спасиш проклетия си брат от мен, за да помислиш за каквото и да било — каза той, с което я накара да смръщи вежди, обаче него не го интересуваше как ще приеме думите му. Беше открил името, което търсеше.

— Джон Хъкър? Това ли е той?

— Да. — Тя отново стисна ръката му. — Трябва да му попречим да ни последва, когато напуснем Диеп!

— Точно така — каза той. — За да не открие Боно, както вече разбрах. Какво е направил брат ти? Откраднал е семейното съкровище?

— Не! Е, не точно. — Шумът от парния двигател заглъхна и на лицето ѝ се изписа тревога. — Ще слезем на брега всеки момент. Обещавам, че по-късно ще ти кажа всичко.

— И ще го направиш, по дяволите! — Върна списъка на капитана, хвана я за ръката и я изведе — не много нежно — на

палубата. — А сега, ако искаш да избягаш на преследвача си, ще правиш точно каквото ти кажа. Без да възразяваш и да се оплакваш. Ясно ли е?

Тя замръзна, но здравият разум ѝ нашепна да кимне в съгласие.

— Добре. В такъв случай, да избягаме от мистър Хъкър.

Лизет се възхищаваше на Макс. Беше помислил за всичко — паспорти, как ще влязат във Франция, възможните проблеми с митницата. И тя трябваше да помисли за това, но беше пътувала до Франция само веднъж в живота си и тогава беше с мама, която се беше погрижила за всичко. Радваше се, че поне бе взела паспорта си.

Да, ама че пътешественик беше тя.

Въпреки факта, че Макс бе помислил за всичко, с напредването на деня тя започна да се тревожи и се съмняваше, че ще успеят да избягат на Хъкър. Той ги избягваше през цялото време, докато преминаваха през митниците, като стоеше на известно разстояние.

Макс като че ли не забелязваше, или това не го интересуваше. Той си бърбореше мило с митничарите на отличен френски, което доста я изненада.

А не трябваше, защото той бе много добре образован. И беше казал, че много често е пътувал до континента. Но кой знае защо, тя очакваше да чуе ужасния английски на майка си и беше повече от доволна да открие, че той владее прекрасно френски.

Когато най-после влязоха в хотел „*Де ла Рус*“ в Диеп, беше късно вечерта. Макс като че ли го познаваше добре, което я накара да се запита колко често наистина беше посещавал Франция. Хъкър също бе в хотела, както и други от пътниците, и дори не се опитваше да се скрие, вероятно предполагайки, че не го е познала.

Междувременно, започваше да изпитва раздразнение, че Макс не бе направил опит да избегне Хъкър. Какъв бе смисълът, тогава, да го моли за помощ?

— Със съпругата ми бихме искали стая, в която да прекараме нощта — каза Макс на английски на собственика на хотела, успял някак си да влезе първи. Извади торбичка с монети от чантата си и му я подаде. — Разбрах също така, че тук можем да си купим билети за дилижанса до Тур.

Тур? Това бе в съвсем различна посока от Париж. Със сигурност не възнамеряваше да пътува из цялата страна в опити да се отърве от

Хъкър. Или не? А и дилижансът, макар и във френска версия, бе обществено и много бавно превозно средство. Щеше да е лесно да бъдат преследвани дори от ездач с добър кон.

Собственикът на хотела развърза торбичката и очите му се ококориха, като видя колко пари има вътре.

— О, да, сър — отговори на колеблив английски. — Дилижансът тръгва много рано сутринта. Ще се погрижа двамата с мадам да сте настанени в купето.

— Благодаря, това би било чудесно — каза Макс. Купето беше най-доброто място, но тя не можеше да бъде доволна от това уреждане на въпроса. Нима мислеше, за Бога, че ако седят в купето, ще попречат на Хъкър да ги преследва?

— Отгук, мосю — каза собственикът на хотела и се насочи към стълбите. — Сам ще ви заведе до стаята ви. — Нареди рязко нещо на един от слугите, който взе чантите им и ги последва.

Когато четиримата започнаха да се изкачват, Лизет прошепна:

— Не съм сигурна как това ще ни помогне.

— Обеща да следваш заповедите ми, без да възразяваш и да се оплакваш — отговори той. — Нима вече си забравила?

— Не, но...

Той повдигна вежди.

— Понякога си много труден — каза тя. Започваше вече да получава главоболие от него.

— Тази черта е характерна за херцозите — каза рязко той. — Бих се извинил, но в момента не съм в настроение за извинения. Особено след като нарушаваш обещанията си.

Това я накара да замълчи. Какво друго обещание беше нарушила?

О, да. Обещанието да не го лъже. Не беше го нарушила, макар че той вероятно не виждаше нещата така. А щеше да бъде още по-ядосан, когато му кажеше, че Тристан е търсен в Англия за кражбата на кон.

Собственикът спря пред врата, която водеше към луксозно обзаведена спалня.

— Тази е най-добрата ми стая, мосю Кейл. Надявам се да ви хареса.

— Хубава е наистина — каза Макс, като огледа набързо стаята, преди да вземе чантите им от слугата и да влезе, оставяйки Лизет да го

последва.

— Да ви изпратя ли вечеря, мосю? — запита собственикът.

— Със съпругата ми вечеряхме на кораба — каза Макс. — Няма да имаме нужда от нищо, благодаря.

— Но, мосю...

— Споменах ли, че с прекрасната ми съпруга сме женени само от няколко дни? — Макс прегърна Лизет и я притисна към себе си. — Няма да имаме нужда от нищо тази вечер, уверявам ви. Всъщност ще се радвам, ако предупредите персонала си да не ни безпокоят.

Лизет се опита да реагира на изказването му и да се усмихне.

По лицето на собственика се изписа многозначително изражение.

— О, да, разбира се, мосю. Няма да ви безпокоят.

Подаде на Макс ключа за стаята и намигна на Лизет, която успя да не хвърли нещо по него. Веднага щом той си тръгна, тя се освободи от прегръдките на Макс и го изгледа със смръщени вежди.

— Ако си мислиш, че ще...

— Мълчи, за Бога — изсъска той, отвори вратата и надникна в коридора. — Нямаме много време. Бих изчакал всички да си легнат, но колкото по-дълго изчакаме, толкова по-подозрително ще бъде, когато напуснем Диеп.

— За какво говориш? — прошепна тя. — Мислех, че ще се качим на...

— Искаш ли да се отървем от Хъкър или не? — Без да изчака отговора ѝ, отвори вратата, пхна ключа в ключалката от външната страна и взе двете чанти. — Бързо сега, докато собственикът е зает с другите гости. — Изнесе чантите в коридора и добави: — Заклучи вратата, после пхни ключа под вратата. И побързай.

Тя направи, както ѝ каза. Той вървеше в посока, обратна на стълбите, по които бяха дошли. Като стигна края на коридора, спря пред една врата и кимна с глава към нея, което означаваше, че тя трябва да я отвори.

Лизет задържа вратата отворена, за да мине той, после го последва по слугинското стълбище.

— Откъде знаеше за него? — прошепна тя, като стигнаха безпрепятствено до приземния етаж.

— Отседнахме тук със семейството си, когато бях на шестнайсет. Отивахме в Париж, за да се консултираме с адвоката на чичо ми... —

Гласът му стана някак далечен. — Както и да е, една нощ се прокраднах по това стълбище.

— О, значи съвсем млад си развил навика да слизаш в кръчмите на странноприемниците.

Единственият му отговор бе недотам мил поглед, защото вече бяха стигнали приземния етаж. Имаше две врати, разположени една срещу друга. Зад едната се чуваха гласове.

— Бързо, оттук — прошепна той и тръгна към другата.

Тя го последва и се изненада, когато се озоваха в градина. Но Макс не ѝ остави никакво време да се поспре, а я поведе зад някакъв заслон... И точно навреме, защото някой излезе да полее храстите.

Слугата остана навън да изпуши една пура, а те стояха, притаили дъх, зад заслона, притиснати един в друг в тясното пространство. Макс я погледна и дъхът ѝ заседна в гърлото.

В тъмното той никак не изглеждаше като милия джентълмен, който я бе забавлявал на кораба. Тук, зад заслона, той бе привлекателният херцог, чиито очи блестяха на слабата лунна светлина. Те извикваха странно усещане ниско в корема ѝ, за което тя просто не искаше да признае, че е желание.

Желание? Глупости. Тя *не желаше* херцога, който бе надменен и арогантен. Ни най-малко.

Въпреки тези мисли, докато димът от пурата бавно достигаше до тях, тя потрепери, когато Макс не отмести поглед.

Той остави чантите и я загърна по-плътнo в пелерината ѝ. При докосването, дъхът заседна в гърлото ѝ. Ръцете му не бързаха да пуснат пелерината, погледът му се спря на устните ѝ и тя си помисли, че може би ще я целуне.

После той пусна пелерината, сякаш бе изгорила пръстите му. Отиде до края на заслона и се огледа, после ѝ махна да мине напред. Върна се, взе чантите и прошепна:

— Има порта, през която се излиза на алеята. Аз съм зад теб.

Излязоха от градината, прокрадвайки се тихо, но в мига, в който стъпиха на алеята, Макс тръгна по-бързо, принуждавайки я буквално да тича след него.

— Не се отделяй от мен — прошепна той. — Няма причина да мислим, че Хъкър ще бъде извън хотела, но не знам откъде трябва да минем, а в този час кръчмата ще е пълна с хора. По улиците също ще

има хора, които отиват или се връщат от кръчмите. Не искам някой да ти създаде проблеми.

— Добре — каза тя, макар и трудно, защото в гърлото ѝ бе заседнала буца. Той се тревожеше за нея. Това я накара да омекне и да му прости надменността.

Вървяха из Диеп мълчаливо, криейки се в сенките, избирайки по задните улички, когато можеха. За щастие, градът не беше много голям. Бяха изминали по-малко от миля, когато стигнаха до друг хотел. Като влязоха, той каза:

— Ако искаш да отидеш до тоалетната, сега е моментът.

И с тази загадъчна забележка, отиде да търси собственика. Тя умираше да разбере какво беше намислил, но предположи, че е по-добре да направи така, както ѝ казваше той. Когато се върна, Макс бързо я поведе навън, където ги очакваше набързо приготвена карета.

Той подаде чантите им на един от слугите, който ги завърза отзад за каретата, после ѝ отвори вратата.

— Качете се, мила.

Тя се качи в старото, но удобно превозно средство. Той също се качи и се настани на седалката.

— Предполагам, че отиваме в Париж? — запита тя, когато каретата потегли.

Той кимна.

— Собственикът на хотела ме увери, че ще бъдем там утре следобед, ако не срещнем никакви проблеми, особено ако минем по по-краткия път и избегнем Руен.

— Да избегнем Руен, е добра идея. Той е на пътя както за Париж, така и за Тур.

Той свали шапката си и я хвърли на седалката до себе си.

— Отдавна ще сме минали Руен, когато Хъкър потегли за Тур, но за всеки случай...

— Погрижил си се, ако случайно открие, че сме заминали тази вечер, да не може да ни настигне в Руен?

— Такъв е планът.

Тя гледаше към улиците, слабо осветени от газените лампи.

— Но когато на сутринта се качи на дилижанса за Тур, със сигурност ще се досети, че сме заминали през нощта. Ще провери във всички хотели и така ще разбере, че сме заминали за Париж.

— Не, няма. Платих на собственика, за да си мълчи. А и дотогава следата ще е изстинала. — Гласът му стана по-остър. — И сериозно се съмнявам, че същински англичанин като Хъкър ще се отдалечи много от крайбрежието на Франция, без да знае къде отива.

Беше помислил за всичко, нали? И слава Богу, защото главата вече наистина я болеше. Беше се уморила да пътува и много искаше да се сгуши в меко легло.

Това очевидно нямаше да стане скоро. Свали бонето си и го остави на седалката до себе си. После свали и ръкавиците, отвори чантата си и започна да търси парфюма си. Мирисът му облекчи малко главоболието ѝ.

— Вероятно си прав — каза тя, като прибра флакона в чантата си. — Джордж няма да му е платил достатъчно, че да претърсва цяла Франция. Познавам Хъкър, няма да има търпение да се върне в Англия на сутринта.

— Познаваш го добре, предполагам.

Тонът му бе почти груб и тя го погледна. Не можеше да види ясно изражението му на слабата светлина, но онова, което видя, предизвика студени тръпки по гърба ѝ. Беше готов да я изслуша и нямаше да се спре пред нищо, докато не узнае всяка тайна, която семейството ѝ криеше от света.

Остави чантата си настрана. Много добре, ако тази беше цената за помощта му, щеше да я плати. Трябваше само да го накара да разбере, че въпреки всички доказателства за обратното, Тристан не беше крадец.

— Да — каза тихо. — Познавам Хъкър достатъчно добре. Той ни изхвърли от дома ни след смъртта на татко. По нареждане на Джордж.

— Съчувствието ми няма да ти помогне, Лизет — каза Макс. — Искам истината. Сега.

— Знаем. И ще я имаш.

Но студенината му извикваше болка в сърцето ѝ. Това, че отново се бе превърнал в надменния Лайънс, я убиваше.

Но нещата вероятно нямаше да станат по-добри. Трябваше да приключи с това. Изправи рамене и започна да му разказва за деня, в който баща ѝ бе намерил смъртта си.

ГЛАВА 10

През последните няколко часа Максимилиан искаше да закали сърцето си срещу нея, твърдо решен да не позволи дяволското желание да го заблуди. Беше се подготвил за избягване на отговорите, за сълзи и молби. Не беше очаквал Лизет спокойно и без никакви емоции да му предаде историята с такива подробности, които не можеха да не отговарят на истината. Особено след като Боно определено бе описан в недотам ласкава светлина.

Като приключи с разказа за това, как семейството ѝ беше избягало от Англия и бе прекосило Ламанша на контрабанден кораб, той трябваше да стиска зъби, защото го разтърсваха силни чувства.

Тя е била само на четиринайсет, за Бога. Четиринайсет! Едва ли не дете. Безразсъдният ѝ баща не се беше погрижил за децата си и в резултат тя е трябвало да се лиши от половината си семейство и да изпадне в бедност.

В гърдите му се бе събрала буца, той изруга тихо. Не би трябвало да го интересува, защото веднъж вече го бе заблудила. Може би го заблуждаваше и сега.

— Значи брат ти не е светецът, който се опитваше да го изкараш — каза той, докато каретата пътуваше в нощта. — Той е конекрадец.

— Той беше на седемнайсет! А ти какво щеше да направиш, ако баща ти бе обещал нещо на смъртния си одър, а брат ти те бе лишил от него от чиста злоба?

Той се замисли за смъртта на баща си. За майка си, която стоеше над трупа му уплашена, с празно шишенце от лауданум в ръка.

„Не исках, шепнеше тя. Той бе толкова нещастен и... непрекъснато повтаряше тези ужасни неща... и аз исках само да заспи...“

О, да, Максимилиан знаеше доста за думите, казани на смъртния одър, и значението им.

Решително зарови мрачните спомени. Сега не ставаше въпрос за смъртни одъри. А за Боно, чиито престъпления бяха започнали рано.

Боно, който все още му убягваше, благодарение на сестра си.

Лизет гледаше през прозореца, лицето ѝ беше бледо на лунната светлина.

— Тристан чувстваше, че трябва да се грижи за нас, и направи единственото, за което се е сетил. И не го смяташе за кражба, тъй като татко му беше оставил коня.

Съчувствието на Максимилиан беше събудено, но той каза рязко:

— Все едно, било е глупаво да вземе и продаде онзи кон.

— Така каза и Дом. — Стрелна Максимилиан с поглед. — Но без тези пари нямаше да стигнем до Франция. А дори и да стигнем, щяхме да умрем от глад през месеците, които бяха необходими на мама и Тристан да намерят работа. — Гласът ѝ стана по-твърд. — Без тези пари, с които плащаме за храната и подслона на „любящите си роднини“, щяхме да се озовем на улицата. Семейството винаги е мразело мама за това, че му навлече срам, като стана любовница на английски благородник. И че дори след като се върна в Тулон, имаше смелостта да се качи отново на сцената.

— Тулон? — Гневът му отново започна да се събира. — Мислех, че отиваме в Париж.

— Така е. Казах ти, сега Тристан работи за правителството.

— Казах: без лъжи, Лизет. В кой клон на правителството? Къде? Как мога да го намеря?

Тя премигна, после вирна брадичка.

— Ще стигна и до това. Като се има предвид, че ще бъдем в Париж след часове, проявяваш ужасно нетърпение.

— И имам причина за това — изръмжа той. — Доколкото знам, ти измисли този лов на диви гъски, за да ме отдалечиш от Лондон, за да може брат ти...

— Да направи какво? Да помогне на измамника да заеме мястото ти? — Изгледа го със студена ирония. — Да, през цялото време измислям планове как да те унищожа. Затова и те нарекох „Негово благородие“, макар че трябваше да крия самоличността ти. Защото трябваше да зависиш от теб да платиш пътуването, да плащаш храната и да даваш подкупи? — Говореше задавено. — Защото трябваше да получа помощта ти, за да избягам от Хъкър. Защото съм толкова добра в съставянето на дяволски планове и в това да се преструвам на някой друг, в това да пазя тайни и...

— Достатъчно — прекъсна я той. — Разбрах.

Тази Лизет започваше да опознава — Лизет, която искаше да стане агент във фирмата на брат си, а после се ядоса, когато ѝ посочи, че не знае нищо за работата на агента. С недоволство призна, че е права. Ако беше манипулатор, нямаше да допусне никакви грешки, но беше ясно, че не е много добра в манипулирането.

Известно време в каретата не се чуваше нищо друго, освен чаткането на конските копита и проскърцването на пружините.

После тя сведе поглед към ръцете си.

— Така е, както ти казах от самото начало — не знам къде е Тристан. Когато го видях последния път, което беше преди шест месеца, преди да напусна Париж, той работеше за Националната сигурност.

Това го свари неподготвен.

— Полицията? Брат ти, конекрадецът, работи за полицията?

Тя му хвърли предизвикателен поглед.

— Защо, мислиш, не исках да се втурнеш към работодателя му? Знаех, че ще направиш всичко възможно да уволнят Тристан.

— Дяволски си права! — Като видя силно смръщените ѝ вежди, той обузда нрава си. До този момент гневът не му беше помогнал да постигне нещо с Лизет. Застави гласа си да звучи спокойно. — Предполагам, работодателят му не знае, че е престъпник.

— Не и ако разбере... — Не довърши, но в гласа ѝ прозвуча нотка, която отекна дълбоко в сърцето му.

Дяволите да го вземат. Беше го поставила в неудобно положение. Отново. Не знаеше кое го разгневява повече — че брат ѝ наистина се беше оказал тъмна личност или че все още се опитваше да го изкара светец.

— С такова минало, как въобще са наели Боно?

— Е... Във Франция не знаят какво е станало в Англия. Джордж е прекалено зает с управлението на имението, така че не го преследва извън Англия. А и не знае къде е отишъл. — Сви рамене. — Освен това, когато Тристан започна работа за Национална сигурност, начело беше все още Видок, а той не дава пет пари за такива неща.

— Южен Видок? — прекъсна я Максимилиан.

— Ти го познаваш?

— Не лично, не, но съм чувал за него от агента, който разследваше смъртта на Питър. Не можем да дойдем във Франция, за да разследваме, докато Наполеон не беше изпратен на остров Елба. А агентът вече беше научил, че Питър е загинал в онзи пожар в Белгия.

— По време на същото пътуване ли се консултирахте с адвокатата на чичо ти? — запита тя, очевидно объркана. — Адвокатът знаеше ли нещо за това?

Той се прокле, че бе казал толкова много, та тя да може да свърже двете събития, и избягна отговора.

— Знам, че Видок е известен в някои среди, но човекът, когото ние наехме, не можеше да каже нищо добро за него. Твърдеше, че той има репутацията на човек, който наема престъпници. Което обяснява защо брат ти е бил нает от него.

Тя му хвърли поредния любопитен поглед и кимна.

— Видок наема престъпници, защото самият той някога е бил такъв. Точно това му е помогнало да изучи методите им. После обесили негов приятел и той започнал да осъзнава, че престъпниците обикновено свършват зле. И започнал да работи за противоположната страна. Тъй като познаваше отвътре престъпния свят, се справяше изключително добре с работата си.

Той не искаше да го признае, но в това имаше смисъл. Освен това, не беше особено впечатлен от агента, който баща му беше наел да издири Питър.

— Осмелявам се да кажа, че ако Видок беше разследвал смъртта на брат ти — продължи тя, — щеше да знаеш много повече от сега.

Нямаше значение, че неговите мисли бяха сякаш ехо на нейните, очевидното ѝ възхищение от известния шеф на полицията не му се нравеше.

— Ти, изглежда, го познаваш много добре.

— Така е. Аз също работех за него, преди да се оттегли.

Изведнъж някои неща за нея, които дотогава го озадачаваха, му станаха ясни.

— Видок също така е известен с това, че наемаше жени за агенти. А аз исках да бъда агент и той искаше да ме наеме, но Тристан не позволяваше.

Максимилиан се усмихна мрачно.

— Току-що започнах да уважавам брат ти малко повече.

— Можех да бъда много добър агент! — извика тя, а той повдигна вежди. — Добре — изръмжа тя, — може би не толкова добра, колкото винаги съм искала и смятала, но само защото ми липсва обучение. Ако Видок беше имал време да ме обучи, можеше да успея.

— Това няма никакво значение — каза Максимилиан. — Едно е да помагаш на Мантън да разпитва хора. Но да бъдеш агент на Видок, щеше да е рисковано. Брат ти щеше да бъде глупак, ако ти беше позволил да се изложиш на такава опасност.

Тя погледна през прозореца.

— Ти си като него.

— Като Видок? — запита той в недоумение.

— Като Тристан. И двамата мислите, че знаете всичко. И двамата сте горди и сомнителни, и двамата...

— Се интересуваме от теб — довърши той вместо нея. Тя го стрелна с поглед и той прокле бързия си език. — Интересуваме се достатъчно, за да не искаме да те видим наранена.

Мълчанието между тях се проточи. И двамата бяха уловени в мрежата на неосъщественото желание. Той се опитваше да игнорира факта, че са сами в нощта, че тя седи само на сантиметри от него — красива, уязвима и самотна. Толкова самотна, колкото се чувстваше и той в момента.

Не, нямаше да си позволи да се поддаде на чара ѝ, дяволите да го вземат!

— Щом не си работила като агент за Видок, какво прави?

— Същото, което правя за Дом. Предимно. Видок пазеше записките за всеки престъпник, когото бе заловил. Разполагаше с чертите на лицето им, с псевдонимите им, с престъпните им навици, със свърталищата им — с всичко — записано на картони. Когато започнах да работя за него, имаше шейсет хиляди досиета и всички те трябваше да бъдат организирани. Бяха необходими четири усилено работещи секретарки, за да се пази всичко в ред.

— Ето, в това си била много добра, сигурен съм.

На устните ѝ заигра лека усмивка.

— Да, бях. Може би си забелязал, че обичам всичко да е чисто и подредено. — Засмя се горчиво. — А Видок няма никаква представа, какво означава подредено. Офисът му щеше да бъде истински кошмар

от кутии, кашони и Господ знае още какво. Брилянтен е като детектив, но не може да се грижи за себе си.

Привързаността и обичта, които показваше към бившия си работодател, го жегнаха. Доколкото си спомняше, Видок също така бе известен с това, че се харесваше на жените.

— Значи не си се грижила само за офиса му — каза глухо. — Грижила си се и за него.

— Може да се каже. Особено след като съпругата му умря.

— Не е бил женен, когато си работила за него?

— През последните няколко години, да. Защо?

— Предполагам, че доброволно си предложила да се грижиш за бедния човек. — Той долавяше ревнивите нотки в гласа си, но не можеше нищо да направи. — И какво точно включваше това? Да му приготвяш чая? Да му кърпиш чорапите? Да топлиш леглото му?

За негово най-голямо раздражение, тя избухна в смях.

— Ти луд ли си? Видок е достатъчно възрастен да ми бъде баща, за Бога!

— Но не ти е баща, нали? — каза Максимилиан, все още завладян от необяснима ревност. — А и той има репутация с жените, както знам.

Тя като че ли осъзна силата на неговата обсебеност, защото вдигна глава и го погледна внимателно.

— Наистина има. — Очите ѝ блестяха в мрака. — Доста е привлекателен за възрастта си. И може да бъде очарователен, когато пожелае.

— О, убеден съм, че може — изръмжа той. Не беше сигурен дали тя преднамерено го измъчва, или просто е искрена.

— Предполагам, че само това има значение за теб. Няма значение, че някога е бил престъпник, че познава половината обитатели на подземния свят. Той е привлекателен и очарователен и това е достатъчно за теб.

— По-добре е, отколкото да бъде зъл и раздражителен — каза тя в отговор. — Видок поне знае как да се отнася с една жена.

— Това пък какво трябва да означава?

— Той не мисли през цялото време, че някой крои планове да го унищожи.

Максимилиан стисна зъби.

— Можеш ли да ме обвиниш за това, че съм подозрителен? Брат ти е крадец, а ти дори не ми каза.

— Ако бях, щяхме ли да бъдем тук? Или щеше да направиш така, че да ме арестуват и да бъда принудена да разкрия къде е? Щеше ли да съсипеш бизнеса на Дом в опитите си да откриеш Питър? — Скръсти ръце на гърди. — Защиствах семейството си. Би трябвало да го разбереш.

Разбираше, по дяволите. Разбираше и изпитваше съчувствие. Това бе проблемът с дивите рози — промъкваша се под кожата, ако не внимаваш. Чувствата му бяха предизвикани въпреки твърдата му решимост да не го допусне.

Или може би току-що беше осъзнал онова, което през цялото време бе усещал — че по природа тя е искрена и вярна. От този тип жени, от които беше и майка му, които оставаха до съпруга си до последния му дъх. Жена, която би искал за съпруга.

Прогони мисълта, преди да го е изкушила.

Тя беше права за едно — ако знаеше за миналото на Боно, нямаше да е така нетърпелив да предприеме това пътуване. Искаше му се да мисли, че нямаше да накарат да арестуват Мантън, но беше наистина много ядосан онази сутрин. Не можеше да се каже какво ще направи.

Но сега, когато я познаваше по-добре, му беше трудно да не вижда нещата от нейната гледна точка.

— И какво ще стане сега? Ще говорим с новия шеф на сигурността, за да разберем къде е брат ти?

— Всъщност... хм... мислех първо да говорим с Видок.

Нервността в гласа ѝ го постави на тръни.

— Защо? Щом Тристан работи за Националната сигурност, те най-вероятно ще знаят къде е отишъл за последния си случай.

— Е, да, но новият шеф не харесва Тристан.

Максимилиан смръщи вежди.

— Защо ли не съм изненадан?

Лунната светлина омекотяваше напрегнатите ѝ черти.

— Искам да кажа, че в минутата, когато херцог с твоето положение започне да задава въпроси...

— Страхуваш се, че ще уволнят брат ти заради мен?

— Е, ти каза, че си способен да го направиш.

— Бях ядосан. И говорех за това, какво щях да направя преди.

— Но не и сега? — Той не отговори и тя добави: — И без това е по-вероятно Видок да знае къде е Тристан. Те са добри приятели и Тристан няма да поеме някой голям случай, без да говори с Видок. Французинът има толкова добра интуиция и такива знания за...

— Просто искаш да видиш Видок отново — прекъсна я рязко той. — Признай.

Тя сбърчи чело.

— Не знам какво искаш да кажеш.

— О, напротив, знаеш. Видок е по-очарователен от мен, има повече знания за света, по-умен е. — Подтикван от ревност, която сам той не разбираше, седна на седалката до нея, за да може да я вижда по-добре. — Очевидно нямаш търпение да го видиш отново.

Тя го изгледа с отворена уста.

— Ти наистина си луд.

— Да, луд съм. Ти ме подлудяваш. Всеки път, като отвориш уста и започнеш да възхваляваш проклетия французин.

— О, обвиняваш мен за лошото си настроение... — Той я прекъсна с целувка, родена от ревността и лошото настроение и от необходимостта да изхвърли Видок от мислите си.

Но само след миг целувката се превърна в целувка на силно желание и обсебеност. Господи, толкова бе хубаво да я целува отново. Толкова хубаво.

Сложи едната си ръка зад тила ѝ, държеше я здраво, докато я целуваше, и се радваше, когато тя надаваше стонове и разтваряше устни по-широко. Задълбочи целувката, езикът му се гмурна и той я завладя по единствения начин, по който тя му позволяваше.

Дълго време в каретата не се чуваше нищо, освен блъскането на кръвта в ушите им, докато той се опиваше от устните ѝ отново и отново, наслаждавайки се на вкуса ѝ, на аромата на френския парфюм в косите ѝ, на силата, с която стискаше реверите на палтото му и го дърпаше към себе си.

Изведнъж тя го отблъсна. Загледа го втренчено, а очите ѝ бяха широко отворени и премрежени, дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

— Обеща да няма повече целувки.

— Ти обеща никога да не ме лъжеш — каза той. — Наруши обещанието си.

— Не — прошепна тя. — Не съм те излъгала, нито веднъж, кълна се. Нито веднъж.

Искаше да оспори думите ѝ, но като се замисли за разговора им, не можа да се сети да е казала някоя очевидна лъжа. Но това не променяше нищо.

— Може и да не си излъгала, но ме заблуди за брат си, което е същото.

— Не, не е. Спазих обещанието си.

— Тогава аз също ще се придържам към обещанието си. Взе я в скута си с гръб към него и я прегърна през кръста.

— Какво си мислиш, че правиш? — възрази тя и се опита да се освободи.

Той допря устни до ухото ѝ.

— Съгласихме се да не се целуваме, но не сме казали нищо за докосването. Щом смяташ, че е честно да ме заблуждаваш, аз смятам за честно да те докосвам.

После пхна ръка под пелерината ѝ и обхвана гърдата ѝ. Тя замръзна. Той не изчака възражението ѝ — галеше я безсрамно, игра си със зърното ѝ, докато то не щръкна и не заприлича на малка пъпка. От предната нощ бе измъчван от спомените за това, как я бе държал в ръцете си. Но спомените никак не бяха ясни и той дори не беше сигурен какво е правил. Затова този път щеше да я гали, докато все още помнеше.

Очакваше тя да възрази или да направи опит да се освободи. Но тя само седеше и дишаше тежко. Колкото повече я галеше, толкова по-силно тя забиваше нокти в бедрата му.

— Макс — каза с дрезгав глас, — не трябва... не трябва...

— Напротив — прошепна той в ухото ѝ. — И на теб ти харесва. Признай.

Премести ръката си на другата гърда и подръпна ухото ѝ със зъби. Лекият стон, с който тя отговори, накара кръвта му да закипи.

— Вероятно не помниш — каза тя със задавен глас, — но снощи се заклех... да те ударя силно по ухото, ако отново сграбчиш гърдите ми.

— Помня. Просто пет пари не давам — прошепна той, чувствайки се самонадеян сега, когато тя се топеше в ръцете му. — А и ти не искаш да ме удариш, нали?

Тя обърна глава и го погледна. Дишаше много бързо.

— Искам... искам...

— Кажи ми какво искаш, мила, и аз ще ти го дам. — Издиша дълго, на пресекулки. — Божествено е да те държа в ръцете си. Истински рай. Искях да направя това от мига, в който те видях...

Очите ѝ бяха бляскави на лунната светлина.

— Лъжец — прошепна. — Искаше да ме удушиш.

— Само за да мога да те държа в ръцете си. Толкова силно исках да те докосна, че не можех да мисля трезво. — Плъзна ръка по краката ѝ и повдигна леко полите ѝ. Имаше и други места, които искаше да докосне. — Изминалата нощ бе истинско мъчение... да разкопчея роклята ти... да развържа връзките на корсета ти... Може и да не си осъзнала, но го направих, докато спеше. Аз, не някой слуга.

— Знам — каза тя, с което го изненада.

— Но не знаеш какво преживях. Защо, мислиш, отидох в кръчмата и се напих така глупаво? За да не легна в леглото при теб и да не те взема в ръцете си.

— А аз очаквах да направиш точно това. Искях да... — прошепната.

— Била си будна? — запита той с огромно недоверие.

— Спях, но се събудих. Не смеех да дишам и чаках да видя какво ще направиш... Толкова се страхувах...

Той замръзна точно когато ръката му стигна до коляното ѝ.

— Сигурно си знаела, че няма да ти навредя, мила.

Погледите им се срещнаха.

— Не от това се страхувах. Страхувах се, че ако легнеш в леглото при мен и ръцете ти ме докоснат, може просто... да те оставя да продължиш.

Сърцето му блъскаше в ушите. Тя го желаше. И дори повече — признаваше го.

Само това му бе необходимо, за да я целуне отново. Сега тя се беше отпуснала в ръцете му и той отчаяно искаше, *имаше нужда, да я вкуси*. Така че глупавата им сделка можеше да върви по дяволите. Държеше я в ръцете си и нямаше да я пусне, докато не я вкуси.

ГЛАВА 11

Очевидно силното главоболие пречеше на Лизет да мисли. В противен случай защо позволяваше на Макс да я целува и гали?

Беше я нарекъл „мила“. Два пъти.

Мисълта за абсурдността на това извика смях, който обаче заседна в гърлото ѝ. Целувките му бяха така страстни и изискващи, че смехът ѝ замря. Не трябваше да се разчувства заради такива малки неща като милите думи.

Но омекваше. Макс не беше гневен. Не я държеше насила. Целуваше я така, сякаш тя държеше ключа към смисъла на живота му и щеше да го спечели, ако я накараше да го желае лудо.

Ръката му се плъзна между краката ѝ и проникна под гащичките, което я изненада.

— Макс!

— Остави ме да ти дам удоволствие, мила — каза той с дрезгав глас, задушавайки протестите ѝ с тази една-единствена, сладка дума. — Нека ти покажа какво е желание.

Взе в шепа нежните ѝ части и всеки сантиметър от тялото ѝ се напрегна.

— О, Господи... Макс...

Той започна да я гали, ласките му бяха така умели, че тя започна да надава стонове. Знаеше ли, че я кара да иска още?

— Харесва ти, нали, мила? — запита той самодоволно.

О, да, знаеше.

— Много е... интересно.

— Интересно, хм? — Галеше я безмилостно. — Мога да го правя цяла нощ. Признай, че ти харесва.

— Ти си дявол. — Заби нокти в ръката му. — Добре, да... Харесва ми. Моля те... Макс... моля те.

Не знаеше за какво го моли. Знаеше само, че трябва да има и още нещо. Усещаше го, чувстваше го.

— Ще направя, каквото искаш, мила. Само ми кажи едно. — Започна да я целува по шията. — Наистина ли снощи беше в скута ми? Горещите му ласки ѝ пречеха да мисли. Опита се да прочисти ума си.

— Да... В скута ти... да...

— Като сега?

— Не!

— Слава Богу. Бих искал да запомня това, дяволите да го вземат.

Тя се засмя приглушено. После пръстите му се плъзнаха в нея — там, където изпитваше болезнена нужда и странен глад, и страстното желание я обзе цялата. Той плъзгаше пръсти навън и навътре, играеше си с малката ѝ пъпка, а тя извиваше тяло и се притискаше безсрамно към ръката му в искане на още.

— Е, мила? — запита той с дрезгав глас. — Как ти харесва?

— Подлудяваш ме... Губя разсъдък...

— Добре — прошепна той в ухото ѝ. — Защото ти ме подлудяваш от деня, в който те видях.

Люлеенето на каретата я караше да се люлее в скута му и тя усети нещо твърдо до дупето си. Възбудата му? Сигурно. Поне толкова знаеше за мъжкото тяло. О, Господи, такъв ли беше членът му? Толкова дебел и твърд?

Потърка отново дупето си в него и той изстена.

— Мили Боже, Лизет... недей... направи го отново.

— Мой ред е — каза тя срамежливо и повтори движението. — А на теб как ти харесва да те възбуждат?

— Харесва ми... прекалено много — изръмжа той.

Изведнъж я обърна настрани, което я изненада. После разкопча бричовите си и в следващия миг притискаше ръката ѝ към нещо топло, дълго и твърдо.

О, това бе членът му. Очарователно. Никога не бе мислила, че ще е толкова твърд. И все пак нежен.

— Моля те — каза той гърлено. — Милвай ме, мила.

— Как?

— Така. — Сви ръката ѝ около него, после ѝ показа как да го гали. — Не прекалено силно... да... О, Господи, да, точно така.

Стоновете му извикваха у нея радост. И той бе пленник на желанието също като нея. Харесваше ѝ да е така безпомощен в ръцете

й, зарадва се така, както когато разбра, че ревнува от Видок. Макс беше признал, че се интересува от нея. Надменният и силен херцог бе завладян от нея? Не изглеждаше възможно.

Но той дишаше дори по-тежко от нея, членът му бе твърд и ставаше все по-дълъг и по-твърд с всяка ласка. Наричаше я „мила“ като че ли с истинска привързаност.

После пусна ръката й, за да може да поднови ласките между краката й, и тя започна да стене неудържимо. Беше прекрасно, по-прекрасно, отколкото беше очаквала.

А най-хубавото беше, че го правеше Макс, че Макс целуваше шията и раменете й, че Макс гали онази сладка малка пъпка между краката й, и то толкова умело, че усещаше как нещо се надига дълбоко в корема й — някакво напрежение, което се бореше да се освободи.

— Макс... О, Господи, Макс...

— Да, мила — каза той с невъзможно дрезгав глас. — Вземи, каквото искаш... вземи го...

Кръвта й беше като треска във вените, а сърцето й препускаше така, сякаш тялото й всеки миг щеше да се разпадне на парченца... тръпнеше толкова силно, тръпнеше, тръпнеше... и избухна!

— Господ да ми е на помощ! — извика тя, разлюляна от силно удоволствие.

После той също свърши в ръката й. Извика тихо и нещо мокро се разля по пръстите й и по голите й бедра, изненадвайки я.

Един миг и двамата просто седяха, дишаха тежко, телата им тръпнеха.

После той я целуна по ухото.

— Лизет, моята дива френска роза... ти си истинско чудо — прошепна, обсипвайки с целувки косата и шията й.

Обзе я огромно смущение и тя зарови глава в рамото му, за да скрие пламналите си бузи, което бе абсурдно, защото беше тъмно. Какво беше направила? Беше се заклела да не го допуска толкова близо, а сега...

Той извади носна кърпа от джоба си и започна да бърше ръката й. След като избърса и своята, тя взе кърпата от него, за да избърше бедрото си.

Обзе я униние. Какво й ставаше? Как бе могла да окуражи това и дори да му се наслаждава? Заради подобни удоволствия ли мама бе

така обсебена от татко?

Мъжете бяха дяволи. Удивителни, сладки дяволи, които караха жената да забрави коя е.

— Лизет... — поде той тихо.

В каретата изведнъж нахлу светлина от газова лампа. Тя погледна през прозореца и видя край тях да минават къщи. Бяха в град и каретата бе намалила ход.

— О, не — прошепна тя, — спираме, за да сменим конете! — Толкова ли много време бе изминало вече?

Изреждайки тихо на френски ругатни, които щяха да накарат мама да се гордее, тя слезе от скута му и седна на другата седалка, оправяйки полите си.

Той също ругаеше и бързо закопчаваше бричовете си.

— Трябваше да дръпнем завесите — изръмжа.

— Не. Трябваше... трябваше... Не трябваше въобще да правим това, което направихме. — Дори не знаеше как да го нарече.

Той я гледаше, стиснал здраво челюст.

— Точно така — каза. — Права си.

Сърцето ѝ се сви. Не трябваше така лесно да се съгласява с нея. Нима вече съжаляваше? Не че го обвиняваше. Тя вече съжаляваше.

Нали?

Каретата спря във вътрешния двор на странноприемницата и слугите забързаха да сменят конете. За неин шок, Макс отвори вратата и скочи на земята.

— Вечерята беше преди часове — каза и задържа вратата, за да слезе и тя. — Ще ги накарам да опаковат малко храна. А ти вероятно имаш нужда да се освежиш.

Макар че и двете предложения бяха смислени и изразяваха загриженост, те я изненадаха, защото идваха след току-що стореното. Обаче тя кимна в знак на съгласие, неспособна да говори, взе чантата си и го остави да ѝ помогне да слезе. След няколко мига бяха в странноприемницата и тя можеше да избяга от него, пък макар и временно.

Поглед в огледалото ѝ каза, че изглежда уморена дори на светлината на свещта, без боне, косата ѝ бе разрошена, а устните ѝ бяха яркочервени от безбройните целувки на Макс. Всеки, който я погледнеше, щеше да види в нея безсрамницата, каквато беше.

Но пък се предполагаше, че е омъжена.

Засмя се необуздано. Макс се държеше като съпруг — от галенето и целуването до осигуряването на вечерята. Колко типично за мъжете! Беше получил удоволствие и сега беше готов да напълни стомаха си.

„*Ти също получи своето удоволствие.*“

Преглътна. Да. Беше се държала като уличница, позволявайки му да я докосва навсякъде, да я милва навсякъде, да я целува, докато не бе започнала да изпитва болезнена нужда и...

„*Престани!*“, скара се сама на себе си, защото тялото ѝ започна отново да се топи, защото тя си спомни нещата, които двамата бяха правили. Не трябваше да допуска някакъв арогантен англичанин да я кара да се чувства така, и то само защото ѝ беше дал удоволствие и тя беше направила същото за него.

Гледаше втренчено омърсената си ръка и едва потисна ругатнята, която напираше на устните ѝ. После напълни легена с вода от оставената там кана и започна да сапунисва ръцете си със странно ожесточение. След това вдигна полите си и изми бедрото си.

Странно, тялото ѝ изглеждаше същото като преди, но се чувстваше така различно. Тя се чувстваше различна.

И тогава избликнаха сълзите. Истината беше, че би го направила отново, ако имаше възможност. И то не само заради удоволствието, а защото ѝ го даваше Макс. Някъде по пътя беше започнало да има значение какво мислеше той за нея. Беше започнала да го желае... и да иска и той да я желае. Не, да *има чувства* към нея.

Колко глупаво. Би трябвало да прояви повече разум! Херцог с неговото положение никога не би изпитвал към жена като нея нещо друго, освен желание. А не това искаше тя. Или поне това не беше всичко, което искаше.

Подсуши ръцете си и издуха носа си, после започна да оправя външния си вид доколкото може. Времето минаваше, а трябваше да се отдалечат възможно най-много от Хъкър. Но тя усещаше, че е абсолютно необходимо да приведе в ред външния си вид.

Известно време се гледа втренчено в огледалото. Очите ѝ бяха зачервени, но изглеждаше що-годе прилично. За нещастие, все още миришеше на... онова, което бяха правили — така, както винаги миришеше спалнята на мама след посещенията на татко.

Със стон, извади флакона с парфюма и напръска китките си, а после пръсна малко и зад ушите. Вероятно беше сложила повече, отколкото бе необходимо, но не даваше и пукната пара. Беше по-добре, отколкото да мирише така, че да му напомня какво бяха направили. Защото не можеше да си позволи да падне отново в същия капан, в който мама се бе озовала с татко.

Макс я чакаше до каретата, за да ѝ помогне да се качи. И да беше забелязал тежката миризма на парфюма ѝ, не каза нищо. А когато седнаха в каретата, друга миризма взе превес — божественият мирис на току-що опечен хляб и печено месо. Идваше от кутията, която беше оставил на пода.

— Убедих съпругата на собственика да ни продаде от останалото за вечеря — каза Макс тихо. — Тя дори добави бутилка вино.

Лизет не беше осъзнала колко е гладна, докато не помириша храната. Гладът можеше дори да обясни главоболието ѝ.

Каретата потегли, а Макс извади от кутията франзела, сирене и два печени гълъба, завити в хартия. Тя се нахвърли на месото като изгладняло куче отчасти защото беше гладна и отчасти защото не искаше да разговаря с него.

След малко разбра, че той не се храни със същия апетит. Вместо това я гледаше втренчено и погледът му я изнерви. Обикновено би се радвала на френския хляб и сирене, които ѝ бяха липсвали в Лондон, без да споменаваме гълъбите, които бяха приготвени с много подправки, а не безвкусно, както ги приготвят англичаните.

— За случилото се по-рано, Лизет...

— Не, няма нужда да говорим за това. Разбирам. — Не можеше да понесе да чуе обичайните лъжи. Щеше просто да се преструва, че нищо не се е случило.

Наведе се напред, за да извади ябълка от кутията, но той хвана ръката ѝ.

— *Има* нужда да говорим и не разбираш. Не го бях обмислил предварително. Искях да знаеш, че аз...

— *Знам!* — Издърпа рязко ръката си, облегна се назад и придърпа пелерината около себе си, сякаш бе щит, който щеше да я защити. — Вече знам какво ще кажеш. Че е било грешка. Че не е трябвало да се увличаме. И съм съгласна. — Застави се да говори

небрежно и едва ли не весело, макар да не се чувстваше така. — Забавлявахме се, но не означаваше нищо.

— За мен означаваше нещо — изръмжа той.

— Така ли? И какво по-точно? — Той изруга и погледна встрани, а тя добави: — Не се налага да го казваш. Забавлявахме се... Но ти си херцог и не можеш да се ожениш за жена като мен.

Той я стрелна с поглед.

— Не това щях да кажа. — Пое си дълбоко дъх. — Добре, не мога да се оженя за теб, но не защото си това, което си, заради положението ти и други такива глупости. Не дори защото съм херцог. Просто... не мога.

Ето защо не искаше да говори затова, по дяволите! Вече изпитваше силни чувства към него и не можеше да понесе унижението — и болката — да чуе колко малко означава тя за него.

— Както казах — обади се рязко, — разбирам. Няма нужда да говорим повече. Не можеш да се ожениш за мен, а аз не *искам* да се омъжа за теб, така че...

— Ти наистина нямаш желание да се омъжиш за мен. — Стисна ръце в юмруци, сякаш се бореше да не протегне ръка към нея. Или да я удуши. — Ни най-малко?

Какво искаше? Да го моли да се ожени за нея, за да може да потъпче гордостта ѝ? Нямаше да го направи!

— Не, Ваше благородие, ни най-малко. Харесвам те, но не си търся съпруг. Така че нека просто забравим какво се случи преди малко, а?

— Можеш да забравиш? — каза той и думите му прозвучаха накъсано. — Защото аз не мисля, че мога.

— Ще ти се наложи. Отказвам да бъда въввлечена във връзка, а ти не се интересуваш от нищо друго. И ето че се озоваваме в задънена улица. И не мисля, че има изход от нея.

Той прокара длан през косата си, после кимна някак сковано.

— Може би си права. Може би наистина ще бъде по-добре да се опитаме да забравим какво се случи.

— Да. Мисля, че така ще бъде най-добре — каза тя задавено, после изправи рамене. — А сега, не каза ли, че има вино?

Очите му блестяха в полумрака в каретата и за един дълъг и изкусителен миг тя помисли, че ще прати всичко по дяволите и ще я

вземе в прегръдките си. И отново ще я целуне. А ако го направеше, тя нямаше да има сили да устои.

Но той не го направи. Пое си рязко дъх, обърна се и започна да рови в кутията.

Гледаше наведената му глава и си спомняше колко сладко я бе целувал. Гърлото ѝ бе свито и я болеше от непролетите сълзи, сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне. Да, щеше да е по-добре да забрави как я беше галил и я бе наричал с мили имена. Наистина щеше да бъде по-добре.

Нямаше шанс това да се случи отново.

ГЛАВА 12

Максимилиан седеше там като вкочанен дълго след като Лизет заспа дълбоко. Не беше се справил добре със ситуацията. Първо се беше държал като обсебен от ревност глупак, после едва не бе отнел девствеността ѝ и накрая бе произнесъл онази идиотска реч, твърдейки, че не може да се ожени за нея.

Нищо чудно, че се беше отдръпнала от него и се бе загърнала в гордостта си като в пелерина.

Може би беше изтъкнала истината, като каза, че не иска да се омъжи за него. Беше разбираемо, като се имаше предвид, че е гледала как баща ѝ съсипва живота на майка ѝ.

Но беше отишъл да я вземе и я беше чул да плаче зад затворената врата. Още си спомняше тъжните ѝ ридания, те още звучаха в главата му.

Това само показваше колко е различна от останалите жени. Всяка друга жена би се възползвала от ситуацията, би се опитала да изтръгне обещания за бъдещето и за женитба.

Но не и неговата Лизет. Тя беше прекалено горда. Скри се от него и изплака сърцето си. Трябваше да ѝ каже, че двама от чичовците му и баща му умряха луди, че има вероятност той самият също да полудее и че няма да бъде приятна гледка.

Но след като часовете минаваха и тя се отнасяше с него като с обикновен и нормален човек, той не искаше да се откаже от това. Защото, ако знаеше истината, щеше да го гледа по същия начин като другите жени — сякаш всеки момент щеше да дегенерира и да изпадне в лудост.

Останалите жени поне претегляха предимствата да са женени за богат херцог срещу възможната лудост и по-скоро бяха готови да игнорират второто. Но тя не се интересуваше от богатството му, така че щеше да види само лудостта. Това щеше да го убие. По-добре беше да го мисли за задник.

И не само за задник, но и за негодник.

Какво беше казала? „Отказвам да се ангажирам във връзка, а ти не се интересуваши от нищо друго.“

Мисълта да се ожени за Лизет бе започнала да го опиянява и да го привлича. Знаеше, че щеше да приключи трагично, но не можеше да спре да мисли затова.

Тя щеше да се превърне в клюка. Дамите щяха безкрайно да говорят за нея, а когато разберяха, че не дава и пукната пара, щяха да се отнасят с нея като със знаменитост. Защото съпругата на богат херцог винаги е знаменитост.

Нощите му вече нямаше да са дълги и самотни, щеше да разговаря и да се шегува с нея. Вече нямаше да лежи сам в леглото и да чака лудостта да го обземе. Тя щеше да отвлича мислите му от това.

Но само до деня, в който започнеше да губи разсъдъка си. И тъй като Лизет без съмнение щеше да го обича дълбоко, мисълта, какво щеше да ѝ причини, беше повече, отколкото можеше да понесе.

Тя се размърда неспокойно на седалката и прибра краката си под пелерината, като че ли се опитваше да ги стопли. Да, беше доста студено в каретата. Може и да беше пролет, но нощите бяха още студени.

Като си каза, че само иска да ѝ бъде по-удобно, той седна до нея, придърпа я към себе си и покри и двамата с палтото си. Тя въздъхна, притисна се в него и сърцето му се сви болезнено.

Той затвори очи и облегна глава назад, представяйки си, че са женени, че е негова съпруга и пътуват до Париж за удоволствие. Дълго седя така с мисълта, че няма да може да заспи, а тя се бе отпуснала в ръцете му.

Но за негова изненада, следващия път, като отвори очи, беше ясен ден. По някое време през нощта трябва да беше легнал на седалката, защото тя лежеше върху него. Косата ѝ се беше освободила от фибите и той не можа да устои на желанието да погали къдриците ѝ.

Тя отвори очи и го погледна с очевидно смущение.

— Добро утро... Лизет — прошепна той, като този път преглътна думата „мила“.

— Макс. — Лека усмивка докосна устните ѝ и сърцето му запя радостно. После, за негово огорчение, тя се разбуди напълно и извика: — Макс! — И се премести на другата седалка.

Не го поглеждаше, докато оправяше полите си.

— Толкова съжалявам. Не знам как е станало така, че съм те използвала за легло.

— Всичко е наред. Няма значение.

— Предполагам, че изглеждам ужасно — прошепна тя и прокара длан през косата си.

— Не можеш да изглеждаш ужасно дори да се опиташ.

Тя го изгледа предпазливо, след това обърна глава към прозореца.

— Движим се доста бързо, нали? Не ни остава повече от час до Париж. Мисля, че трябва да отидем в жилището на Тристан и да видим какво ще можем да открием там. Така също ще имаме възможност да се приведем в приличен вид, преди да говорим с Видок.

Завладян от ревност, той каза:

— Нямаме време за глупости, Лизет. Мисля, че трябва да останем в жилището на брат ти само колкото е необходимо.

— Добре.

— Можем да се консултираме с Видок, но ако той не знае нищо...

— Ще трябва да говорим с шефа на Националната сигурност. Разбирам.

— Добре. — Защото, независимо колко изкусителна я намираше, решимостта му да намери Боно нямаше да отслабне.

За изненада на Максимилиан, жилището на Боно се оказа във „Фобург Сен-Жермен“, аристократичния квартал на града. Или се беше справил повече от добре в Париж, или имаше приятел на високи места, който го беше наел за него.

Но, както се оказа, улицата, на която се намираше жилището му, беше тясна и мръсна, а стаята му изглеждаше пуста. Влязоха, използвайки ключа на Лизет, и стана ясно, че никой не е живял там в продължение на седмици. Мебелите бяха покрити с дебел слой прах, както и килимът на пода.

— Какво следва? — запита той. — Брат ти има ли бюро или сейф, където държи бележките си по случаите? Можем да го намерим по този начин.

— Стаята, която използва като кабинет, е тук. — Посочи затворената врата. — Предполагам, че може би ще намерим нещо в записките му.

От прага се чу глас, който говореше на френски.

— Време беше да се върнеш, ангел мой.

Максимилиан се обърна и видя много висок мъж в петдесетте си години да влиза в стаята. Въпреки рунтавите вежди, мъжът можеше да се сметне за привлекателен с чистата си кожа, яркосините очи и русата къдрава коса.

— Видок! — извика Лизет, изтича при него и го целуна по бузата.

Максимилиан, напрегнат, гледаше известния детектив, но изражението на Видок беше по-скоро като на любящ баща, отколкото като на страстен любовник.

— Предполагам, че търсиш брат си — продължи Видок на френски, хвърляйки поглед на Макс.

— Наистина — отговори Лизет. — Това е Максимилиан Кейл. Той трябва да открие Тристан. — Максимилиан беше доволен, че не го беше представила като херцог Лайънс.

Ако можеха да научат къде е Тристан, без да разкриват самоличността му, толкова по-добре за репутацията му. Щеше да е още по-добре, ако можеше да се разчита, че Видок е дискретен.

— Чувал съм много за вас, сър — каза Максимилиан на френски и му подаде ръка.

— Колко странно — каза мъжът на английски, отказвайки да поеме подадената му ръка. — Защото аз не съм чувал нищо за вас. Поне не и от малкия ми ангел.

Лизет хвърли тревожен поглед на Максимилиан и също премина на английски.

— Прости ми, Видок, но нямаме много време. Тристан ни трябва спешно. Така че, ако знаеш къде е...

— Знаем за къде тръгна. — Видок гледаше Максимилиан втренчено. — Но ще ви кажа само след като ми обясниш защо пътуваш сама с херцог Лайънс.

Максимилиан нададе стон, а Лизет каза:

— Знаеш кой е Макс?

— Разбира се. Семейство Кейл имаха вземане-даване с полицията, когато дойдоха тук да търсят изчезналия си наследник. Името на оцелелия им син често се споменаваше. А е трудно да забравиш такова име.

— Особено за човек, за когото се говори, че има отлична памет — каза Максимилиан мрачно. Не можеше да повярва, че не се беше сетил за възможността Видок да познава семейството му. Детективът, нает от баща му, вероятно често се беше консултирал с парижката полиция в хода на разследването.

— Ела — каза Видок и подаде ръка на Лизет, — да отидем у дома, където ще ни е по-удобно. Ще се присъедините към мен за *le dejeuner* и ще ми кажете за какво е всичко това. После ще ви кажа накъде за последно се отпрати Тристан. — Хвърли на Максимилиан неопределен поглед. — Подозирам, че ще бъде интересно и за двама ви.

Максимилиан се насили да се усмихне.

— Ще оценим всяка помощ, която можете да ни предложите, сър — каза той, — и ще бъде чест за нас да закусим с вас. — Но се чувстваше така, сякаш току-що беше излязъл на сцената, а не разполагаше със сценарий.

Жилището на Видок беше в сградата в другия край на вътрешния двор. Максимилиан хвърли на Лизет въпросителен поглед, а тя отговори шепнешком:

— Тристан нае жилището си от Видок.

Веднага след като се настаниха в малката, но скъпо обзаведена трапезария, а слугите се разбързаха да им поднесат закуската, Видок се обърна към Лизет с лъчезарна усмивка.

— Намерих издател за мемоарите си. Не предполагам, че ще се преместиш отново тук, за да ми помогнеш да ги редактираме, ангел мой?

— Вашият ангел вече има добро положение като секретарка във фирмата на Мантън — отговори рязко Максимилиан, неочаквано раздражен от възможността Лизет да се върне да живее в Париж. — Да, наистина много добро.

— И сега вече говорите от нейно име, Ваше благородие? — запита спокойно Видок. — В добавка към това, че пътувате с нея без придружителка и съсипвате репутацията ѝ, та никога да не може да си намери уважаван съпруг?

— Достатъчно, вие двамата. — Лизет хвърли мрачен поглед на Максимилиан. Обърна се към Видок: — Дойдох по собствено

съгласие. Пътуваме като женена двойка — обикновеният мистър Кейл, управител на имение, и съпругата му.

В този миг един от слугите влезе в стаята и Лизет каза на френски:

— Ако ни дадеш няколко мига...

Слугата кимна и излезе.

Лизет погледна Видок със смръщени вежди.

— Ако истински те интересувам, трябва да играем маскарада пред слугите. Съседите ми вече мислят, че съм се омъжила. А Негово благородие отбеляза, че ще ми е удобно да им кажа, че съпругът ми е починал в чужбина.

Видок изсумтя, а тя продължи:

— Ти вероятно си единственият човек в света, който ще познае херцога по името му. Никой не подложи на съмнение версията ни.

— О! — възкликна Видок. — Версията ви едва ли е много добра, щом използвате истинските си имена. — Хвърли презрителен поглед на дрехите на Максимилиан. — Негово Благородие прилича на управител на имение толкова, колкото аз на херцог. Ноктите му са прекалено чисти, носи прекрасно ленено бельо и говори като благородник.

— О, за Бога... — поде Максимилиан.

— Виждаш ли? — каза Видок. — Ето така.

— Престани! — скара му се Лизет. — Кажки къде е Тристан, преди Негово благородие да те е извикал на дуел или нещо друго също толкова абсурдно. Той е много агресивен.

— Не съм — изръмжа Максимилиан.

Тя просто повдигна вежда, после сбърчи чело и се обърна към Видок.

— Тристан, ако обичаш?

— Много добре — каза Видок. — Той замина преди два месеца в преследване на избягал фалшификатор в Белгия.

— Белгия! — възкликна Максимилиан.

— Нали там са намерили брат ти мъртъв? — запита Лизет.

Максимилиан се наведе напред, погледът му сякаш се заби във Видок.

-Къде в Белгия?

— Антверп — каза Видок. — Което прави много любопитен фактът, че сте тук да го търсите, Ваше благородие, защото Антверп е близо до...

— Знам докъде е близо Антверп — прекъсна го Максимилиан. Видок присви очи. Погледна Лизет, после отново Максимилиан.

— Кажи ми, малкият ми ангел знае ли за семейството ти.

Максимилиан изруга тихо. Това накара Видок да смръщи силно рунтавите си вежди.

— Така си и помислих. И не искаш да знае, нали?

— Но ти ще ѝ кажеш, предполагам — каза Максимилиан със свит на топка стомах.

Видок сви рамене.

— Рано или късно, тя ще узнае. — Гласът му стана по-твърд. — И по-добре да е рано, ако се опитваш да я вкараш в леглото си.

— Видок! — извика Лизет и се изчерви силно. — Той не... ние не...

— Не съм сляп, ангел мой. — Погледът на Видок не се откъсваше от лицето на Максимилиан. — Виждам как те гледа. Виждам как го гледаш и ти. И тъй като той е херцог и бракът не е толкова вероятен, остава само...

— По-спокойно, старче — намеси се Максимилиан, — или може да те извикам на дуел, за да спася честта ѝ. — Гледаше мрачно другия мъж.

Видок се облегна назад и го загледа замислено, без страх.

Лизет гледаше ту Максимилиан, ту Видок.

— Какво за семейството си не ми казва Макс? До къде е близо Антверп?

С тази нова информация, нямаше да може да избегне истината. Трябваше да ѝ я каже.

— Антверп е близо до град Гхеел — каза Максимилиан. Гърлото му изведнъж се беше свило. — Гхеел понякога е наричан Колонията на манаците, защото много от лудите отиват там в последен опит да се излекуват.

Пое си дълбоко въздух.

— Също така е мястото, където лудият ми чичо е завел брат ми в последните години. И където двамата загинаха в пожар.

ГЛАВА 13

В този миг влезе слугата с типично парижката закуска — печено говеждо и пиле, пасти, грозде и круши, рагу, превъзходен хляб и сирене, без да споменаваме чая, кафето и *vin ordinaire*.

Разсейването бе добре дошло за Лизет, защото ѝ беше трудно да поеме току-що поднесената от Макс информация. Не само думите му я изненадаха, а и тонът му. Той изведнъж доби уморен вид и тя много искаше да го утеши.

Но не пред Видок. Старият ѝ приятел вече се бе досетил за прекалено много неща. А и защо Макс беше скрил това от нея?

Защото беше херцог. Херцозите не говорят за слабости и болести. Не разкриват тъмни тайни за семействата си.

Но пак изпитваше болка, че не ѝ се беше доверил. Помнеше какво беше отговорил, когато го бе запитала кой е похитителят.

— И така, Макс — каза тя спокойно, след като Видок отпрати слугата, — значи чичо ти е отвлякъл брат ти. Защо?

— Искане ми се да знаех. Дори не знаех, че е той, докато не загинаха в пожара. — Гласът му бе твърд. — Бях почти на четири, когато Питър изчезна. И татко ми каза, че го е отвлякъл някакъв негодник. Години наред се страхувах, че в храстите се крият мерзавци, които ще ме разделят със семейството ми.

— О, Макс, това е ужасно — каза тя с искрено съчувствие, което накара Видок да я погледне с вдигнати вежди. Тя не му обърна внимание.

Макс като че ли стана още по-напрегнат.

— Когато пораснах достатъчно, за да започна да задавам въпроси, родителите ми казаха, че са наели детективи, които търсят Питър в Англия и Съединените щати. Казаха ми, че нямат представа, кой го е отвлякъл. Това беше лъжа. Но се придържаха към нея до пожара, когато вече не можеха да ме лъжат.

Помнеше какво беше казал за лъжите. *Това* беше имал предвид.

— Може би не са знаели, че похитителят е чичо ти.

— Трябвало е да знаят. — Макс си сервира от храната. — Трябваша ми години да събера парче по парче цялата история, но очевидно чичо ми Найджъл, капитан от флота, бе напълно луд. Двамата с татко имаха разлика само десет години, затова, преди татко да се ожени, са излизали заедно да пият винаги, когато чичо ми е бил в отпуска. Или поне това успях да разбера от казаното от татко и историите, които съм чул от други членове на семейството. Това доста ме изненада. Татко не изглеждаше от този тип хора.

Макс си взе една гореща кифличка.

— И очевидно дивите дни на баща ми не са продължили дълго. Една нощ татко се скарал горчиво с чичо Найджъл. Мога само да предположа, че татко е отказал да му бъде другар в греховете. Каквото и да е предизвикало кавгата, чичо ми се върнал на кораба и решил повече да няма нищо общо със семейството.

Гледаше напред, без да премигва, все едно надничаше в миналото.

— Не чули нищо за него в продължение на пет години. После войната между Англия и Франция свършила. Чичо Найджъл, който бил около четирийсетте години по онова време, помолил за пенсиониране и го получил. Дошъл в Марсбъри Хаус, за да поправи стореното, но предполагам, че нещата не се развили добре. Няколко дни след това изчезнал... както и Литър.

Лизет смръщи вежди и наля чай на себе си и на Макс.

— Било е очевидно кой го е отвлякъл. Щом родителите ти са знаели това, защо не са могли да намерят брат ти?

— Чичо не казал на никого къде отива. Родителите ми предполагаша, че е някъде в Англия. Изпратиха детективи из цялата страна, но двамата бяха изчезнали. Татко искаше да изпрати хора и на континента, но войната бе подновена и никой не можеше да пътува до Франция.

— А защо властите не са се опитали да го намерят? — запита Видок.

— Те също опитваха, но ръцете им бяха вързани. Родителите ми необяснимо отказваха да разговарят с представители на пресата. — В гласа му се долови лек намек за отвращение. — Мисля, че татко бе съкрушен от мисълта, че член на семейството може да направи такова

нещо. И подозирам, че винаги се е надявал, че чичо ми просто някой ден ще върне Питър у дома, защото ще се умори да се грижи за дете.

— Значи чичо ти е отгледал Литър в Гхеел? — запита Лизет и си взе от рагуто.

— Не мислим така, но и не научихме къде е бил преди това. — Макс се храни в мълчание известно време. — Трябва да разбереш — когато се случи пожарът, никой не знаеше за връзката им с нас. Чичо Найджъл казвал на всички, че Питър е негов син, и никога не споменавал роднините си. Двамата с Питър дори използвали истинските си имена. Но в Белгия по време на войната кой би свързал Питър Кейл с изчезналия наследник на херцог Лайънс, особено тринайсет години след отвлечането?

Пое си тежко въздух.

— За щастие, след пожара някой имал брилянтната идея да спаси пръстена на чичо ми, защото в противен случай нямаше да могат да идентифицират загиналия.

Лизет потрепери при мисълта, че Макс е живял цял живот, без да знае какво се е случило.

— Как семейството ти научи за пожара?

— Смъртта на двамата загинали бе новина, поместена най-накрая и в парижките вестници. Новината бе забелязана от един от детективите малко след заточението на Наполеон на остров Елба. Мъжът писа на баща ми. Докато пътувахме към Париж, детективът отиде в Гхеел да види какво може да научи. Разбира се, докато стигне там, телата отдавна бяха погребани. Разпитал жителите и донесе пръстена на баща ми.

Макс изпусна дълга въздишка.

— Научи още, че чичо ми имал адвокат в Париж и баща ми очевидно бе разговарял с него, само че той не знаел нищо. Или поне така ми казаха.

— Детективът откри ли нещо в Гхеел за причините, поради които чичо ти е отвлечъл брат ти? — запита Видок.

— Не. Никой не знаеше нищо за това.

— Вероятно кавгата го е предизвикала — намеси се Лизет. — Очевидно е искал да отмъсти по някакъв начин на баща ти.

— Това е само едно от възможните обяснения — каза Макс със свито гърло. — Макар че отвлечането на наследника изглежда

прекалено крайно. Възможно е да го е направил за пари, защото по онова време бе много далеч от първенството по отношение на наследяването на титлата. Аз бях втори по право на наследяване, защо тогава, не отвлече и мен? Никога не съм виждал смисъл в това.

Видок нарязва говеждото си на прецизни квадрати.

— Възможно е в началото да е действал импулсивно. Описа го като мъж, който рядко премисля последствията от действията си. Но щом е извършил деянието и гневът му се е по-охладил, се е намерил в затруднение. Ако е върнел брат ти, възможно е било да го съдят за отвлечане и може би дори да го екзекутират. Може би просто е решил да отгледа момчето, за да избегне последиците от връщането му.

— Предполагам — каза Макс. — Обяснението на майка ми е, че просто не е бил с всички си. Детективът потвърди, че чичо ми е имал причина да отиде в Гхеел. А след като прочетох достатъчно материали за мястото, знам, че там разрешават на лудите да живеят мирно със семействата си.

— Лудостта *наистина* кара хората да вършат странни неща. — Видок хвърли крадешком поглед на Макс. — Както добре знаеш.

Преди Лизет да е успяла да се зачуди на думите му, Макс изгледа Видок със смръщени вежди.

— Не виждам как това ще ни помогне да намерим Боно.

— Все още не сте ми казали защо го търсите. — Видок отпи от виното си. — Какво общо има Тристан със семейните ти проблеми?

— Тристан изпратил на херцога бележка, в която намеквал, че Питър е жив — обясни Лизет. — Съобщавал, че разполага с носната кърпичка на Питър. Той бил негов приятел. И като се има предвид, че наскоро е бил в онази част на Белгия, това може да е вярно.

Макс ѝ хвърли кос поглед.

— Или защото е бил в онази част на Белгия, е чул за изчезването на брат ми и е решил да спечели пари от това. Когато научихме за смъртта на Питър, не казахме на пресата нищо друго, освен че е загинал при пожар на континента. Това бе официалната история. И тази история знаеше брат ти, когато го срещнах преди години.

Погледът му обхвана и Видок и той добави:

— Каза, че е отишъл в Белгия по следите на фалшификатор. Е, може да е сключил сделка с него и да го е убедил да направи копие на носната кърпичка, ако го пусне.

Преди Лизет да е успяла да реагира на скандалното подозрение, Видок каза:

— Тристан никога не би направил това. Той е човек с характер и принципи.

— За конекрадец! — изсъска Макс. Видок го погледна изненадано и Макс добави: — Да, знам всичко за престъпното му минало. Ратмур изпрати човек да ни преследва, затова Лизет трябваше да ми каже за... За да вземем мерки да му избягаме.

— Тогава знаеш защо Тристан е откраднал онзи кон — каза Видок. — За да спаси семейството си. Не го обвинявам.

— Очевидно, след като си го взел на работа — измърмори Макс.

— Наех го, защото е умен и готов да се учи. Видях потенциал у него. И бях прав. Много е добър в работата си.

— Но той работи като агент на тайната полиция, което включва елемент на измама. Може би е решил, че е дошло времето да използва таланта си за собствени цели. И с фалшификатор за съдружник...

— Ти твърдеше, че на носната кърпичка не може да бъде направено копие — разгорещи се Лизет.

— Но Боно не го знае — отбеляза Макс. — Може да го е помислил за възможно. Не сме я виждали, нали?

— Ако Тристан е бил така убеден, че може да те измами — отговори Лизет, — защо не се е появил на срещата в Лондон?

Видок изсумтя.

— Защото Тристан никога не би отишъл в Лондон.

— И аз казах това! — Лизет гледаше гневно Макс. — Но той не иска да ме чуе. Непрекъснато му казвам, че всичко това няма смисъл. Тристан просто няма да рискува да бъде заловен.

Макс й хвърли мрачен поглед.

— Но човек е готов на много рискове за богатство като моето. Ако двамата с фалшификатора работят заедно...

— Сега ще кажеш — срязва го тя, — че фалшификаторът го е отвлякъл и е подправил бележката.

— Откъде, тогава, фалшификаторът знае, че познавам брат ти? Ако е замесен фалшификатор, трябва да са заедно. — Макс се облегна назад и скръсти ръце на гърди. — *Твоята* теория няма смисъл.

Видок изруга тихо.

— Като гледам как се карате, може и да сте женени. Някой от вас ще ми обясни ли какви са тези глупости за присъствието на Тристан в Лондон?

Макс извади бележката и копието на носната кърпа и ги хвърли през масата към Видок.

— Получих ги от Боно преди няколко дни. Затова и го търсим. Повика ме на среща, а не дойде.

Любопитството на Видок очевидно бе събудено. Той извади чифт очила, за да разгледа бележката по-внимателно. Без да каже дума, излезе от стаята, но само за да се върне след секунди с лист хартия. Побутна чинията си встрани, сложи бележката от Тристан до другия лист хартия, на който, както видя Лизет, също стоеше подписът на брат ѝ.

Лизет хапваше от пастите, Макс гризеше пилешко бутче, а Видок гледаше последователно ту единия лист, ту другия. Накрая каза:

— Мога да кажа със сигурност, че бележката не е фалшива. Написал я е Тристан.

— Да, но откъде я е изпратил? — изръмжа Макс. — Дали наистина е бил в Лондон? И къде е изчезнал, след като я е написал?

— Много странно — отбеляза Видок. — Това тук показва, че не е вярвал на приносителя.

— Мога и сам да се досетя — изръмжа отново Макс.

Видок помириса бележката и потърка листа между пръстите си.

— Не мисля, че бележката изведнъж ще проговори и ще каже къде е била — каза Макс сухо.

Лизет го ритна под масата. Когато я стрелна с поглед, тя каза:

— Остави Видок да работи. Той е в силата си. Спечелил е цяло състояние, като е фалшифицирал чекове.

— И бележката може да каже къде е била — добави Видок, като хвърли остър поглед на Лизет. — Повърхността ѝ е неравна и мога да кажа, че известно време е стояла на място, където е попивала влага.

— На кораб, може би? — запита Лизет.

— Може би. — След това Видок потърка между пръстите си копието от носната кърпа. — И това е автентично, а не произведение на някой художник.

Макс премигна.

— Не ми хрумна, че и художник може да направи копие.

— Един добър фалшификатор със сигурност би могъл да заблуди окото. Но да заблуди ръката на практика е невъзможно. — Видок свали очилата си. — Ако можете да останете в Париж днес, ще отида до Националната сигурност и ще видя какво ще ми кажат за случая на Тристан. Ще знам поне дали Тристан е докладвал, че е намерил фалшификатора. Тогава ще можем да мислим върху възможността да работи с него. Шефът му може дори да знае къде е отишъл след това.

— Исках да говорим първо с шефа му, но тя не ми позволи — каза Макс и кимна към Лизет.

— Защото ти искаше да уволнят Тристан! — парира го тя. — Призна го!

— Шефът му и бездруго нямаше нищо да ви каже — намеси се спокойно Видок. — Ти си английски херцог. Щеше да те ласкае и да обещае, че ще разследва, а после, както каза Лизет, щеше да уволни Тристан без предизвестие. Той е задник.

— Глупав задник — измърмори Лизет. — Приема за даденост най-добрия си агент.

— Той не разпознава брилянтността, та дори и компетентността — каза Видок. — Интересува се само дали правилата се спазват. А Тристан винаги се интересува повече от резултатите, отколкото от методите за постигането им.

— Е, щом шефът му не оценява брилянтността — каза Макс леко присмехулно, — как ще получиш от него исканата информация?

— Със сигурност не като се консултирам с него. Даже е по-добре въобще да не ходя при него. — Усмихна се лукаво. — Имам връзки, с които мога да разговарям. Не се тревожете, ще узная всичко, което Националната сигурност знае за Тристан, до падането на нощта.

— Така ще можем да разгледаме по-добре жилището му — каза Лизет. — Може да открием нещо там, което да ни подсказва кой е приятелят му. Онзи, когото мисли за Питър.

Макс кимна.

— Струва си да опитаме.

— И така, Негово благородие ще има възможност да ти разкаже всичко за семейството си — каза Видок, гледайки Макс.

Макс пребледня силно.

— Благодаря, че ми напомни, Видок. — Гледаше мрачно чашата си чай. — Не трябва ли да ходиш някъде?

Видок стана.

— Ако не си й казал, докато се върна, аз ще й кажа.

— Разбирам. — Макс се изправи. — Няма значение дали ще знае — каза с тон, който подсказа на Лизет, че, напротив, има огромно значение за него. — Накрая и бездруго ще научи.

— Много добре. Отивам в Националната сигурност. А вие довършете закуската си. Добре дошли сте да останете, колкото искате, тук, или в жилището на Тристан. Ако имате нужда от нещо, обърнете се към слугите. Ще се радват да ви обслужат. Познават Лизет добре.

Целуна Лизет по челото и прошепна на френски:

— Внимавай, ангел мой. Играеш опасна игра с херцога.

Тя прошепна в ухото му:

— Не е толкова лош, колкото, изглежда, мислиш.

Видок доби скептичен вид и не отговори. Просто кимна на Макс и излезе.

Тя поднови закуската си, но усещаше погледа на Макс върху себе си. Той не се хранеше. Пиеше чай и трошеше остатъка от кифлата си.

Гледката разкъсваше сърцето й. Изглеждаше изгубен.

— Макс, не знам защо Видок изведнъж проявява такова нетърпение да си вре носа в чужди работи, но...

— Иска да те защити. — Засмя се задавено. — Със сигурност го разбирам.

Изненадващата му подкрепа за Видок я свари неподготвена.

— Така ли?

Макс беше мрачен.

— Двамата, изглежда, се чувствате много... удобно заедно.

— Той ми е като баща.

— Веднага се вижда.

Поне не ревнуваше както предната вечер. Тя се отпусна малко.

— Той нае Тристан във време, когато аз и мама отчаяно се нуждаехме от средства. После, след смъртта на мама, нае и мен на работа. За което съм му много благодарна. — Избърса устата си със салфетката и стана. — Това обаче не означава, че го слушам за всичко.

Беше видяла достатъчно, за да разбере, че гордостта и достойнството на Макс бяха погазени днес. Ако се интересуваше искрено от него, трябваше да го остави насаме. Независимо какво бе казал Видок.

В онзи миг тя взе решение.

— Не слушай Видок, просто ми кажи истината. Може да запазиш тайните си, Макс. Те не ме интересуват.

ГЛАВА 14

Лизет беше уморена от опитите да общува открито с Макс. Ако искаше да се затвори в себе си, вместо да общува с човек, който се интересува искрено от него, щеше да го остави.

С това решение, стана от масата и тръгна към вратата на трапезарията. Един от слугите ѝ извика на френски от другия край на коридора:

— Всичко наред ли е, госпожице? Можем ли да направим нещо за вас?

— Не, нищо — отговори тя. — Днес следобед няма да имаме повече нужда от вас. Имаме малко работа в жилището на брат ми.

— Много добре, госпожице — отговори слугата.

Докато вървеше бързо по коридора, Лизет чу стола на Макс да стърже по пода в трапезарията. Той тръгна с широки крачки след нея, докато тя прекосяваше вътрешния двор.

— Моите грижи и тайни те засягат много повече, отколкото мислиш — каза рязко, като влязоха в жилището на Тристан.

Тя тъкмо се канеше да прекоси малката стая и да влезе в кабинета му, но Макс избърза и ѝ препречи пътя.

— Тайните ми са причината, поради която не мога да се ожения за теб. Причината да *не* се ожения за теб.

На лицето му бе изписано онова нещастно изражение, което винаги я бе карало да иска да се отнася мило с него. Но този път там се забелязваше още и болка.

Сърцето ѝ изведнъж заби тежко. Беше глупаво от нейна страна, защото, независимо какво беше казала до този момент, тя много искаше да бъде негова съпруга. А начинът, по който той се изрази сега, ѝ показваше, че и той е мислил по въпроса.

Или наистина беше мислил по въпроса, или беше като баща ѝ и просто си играеше с чувствата ѝ. Застави се да говори весело.

— Не ми казвай, че имаш съпруга, която криеш някъде.

Сухият му смях ѝ донесе облекчение.

— Не. Единственият таен роднина, който мога да имам, е брат. Или не. Вече не знам. — Тя се замисли над това, за да не мисли над отказа му да се ожени за нея. Не можеше да понесе да чуе причините. Вероятно бе сериозно, щом и Видок знаеше за него.

— Това означава ли, че сега мислиш за възможно Тристан наистина да е открил брат ти?

— Възможно е, предполагам — каза той. — Версията с пожара винаги е извиквала много въпроси у мен. Ако чичо ми е бил луд, откъде е имал достатъчно здрав разум да отиде в Гхеел да търси лекарство? Или просто е бил заведен насила там? А ако властите са го затворили там, както понякога правят с опасните луди, защо няма документи за това? Проблемът е в това, че никога няма да получа отговори на въпросите си. Детективът отдавна е мъртъв, а докладите, дадени на баща ми, са изчезнали.

Тя премигна.

— Защо?

— Баща ми ги изгори малко преди смъртта си.

Тя беше шокирана.

— Но в това няма никакъв смисъл! Защо е постъпил като някой луд? — После съжали за избора си на думи.

Но Макс отговори спокойно:

— Може би защото наистина е бил луд.

Неочакван страх скова сърцето ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Видок иска да знаеш това. — Пое си дълбоко дъх. — Не само имам чичо, който полудя в последните си години, но и баща ми беше луд. А с такава семейна история, има вероятност и аз да полудея, преди да умра.

Луд? Мислеше, че ще полудее? Кръвта ѝ се смръзна. Бедният Макс! Тази ли тайна е пазил от нея?

Без да изчака отговора ѝ, Макс се завъртя на пети и отиде в кабинета на Тристан.

Умът ѝ препускаше бясно. Тя виждаше в нова светлина всичко, което ѝ беше казал и направил през последните дни. Но едно изпъкваше най-ясно.

— Не — каза тя и забърза след него.

Това разколеба стъпките му. Той се обърна с лице към нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че чичо ти и баща ти са били луди, не е причина да мислиш, че и ти ще полудееш.

— Господ да ми е на помощ, Лизет, трябва да се вслушаш в...

— Не! Няма! — Може би беше подтиквана единствено от отчаянието, но в сърцето си знаеше, че той прави прибързани и неоснователни заключения. — Дядо ти луд ли беше? А пращядо ти?

Той я гледаше мрачно.

— Не, но това нищо не означава.

— Разбира се, че означава. Ти не си като баща си, сигурна съм в това. Ти си най-трезвомислещият и нормален човек, когото познавам.

— *Засега*. Кой знае какъв ще бъде след десет или двацет години? Лудостта се прояви, когато бяха вече на възраст.

Тя го гледаше втренчено и като че ли започваше да разбира.

— Заради това ли не допускаш никого близо до себе си? Защото таиш този ужасен страх, надвиснал над главата ти? Защото мислиш, че ще полудееш?

— Не се отнасяй снизходително към мен! — извика той. Тя трепна, а той заговори по-меко: — Не те допусках близо до себе си, защото не исках да знаеш. — Очите му обхождаха лицето ѝ. — За първи път в живота ми жена ме гледа без предразсъдъци, без да ме измерва според богатството ми, нито според ключките за семейството ми.

Копнежът, изписан на лицето му, я караше да изпитва болка заради него.

— Ти беше единствената жена, която не се пита всеки път, когато кажа нещо не толкова обикновено: „*Започва ли вече? Дали всеки миг няма да грабне вилницата и да ме прободат?*“ — Гласът му стана студен. — Ето как обществото разбра за татко. На една вечеря, давана от дук Уелингтън, му се сторило, че видял нападател, и забил вилницата в ръката на един от гостите. След този случай вече не можехме да крием, че губи разсъдък си. — Гледаше я, без да премигва. — Оттам и съмненията, че и аз мога да полудея.

— Ако хората от твоя кръг ти казват това, те също са луди — каза тя.

— Може би — скръцна със зъби той. — Но те ме наблюдават и като че ли искат да покажа признаци на лудост. И аз знам, дори никой

друг да не мисли така, че с такива роднини има възможност и аз да полудея. Лудостта се наследява.

Виждаше, че наистина вярва в това. Борейки се със сълзите, тя постави длан на ръката му, но той я отдръпна.

— Не ме съжалявай, по дяволите! — изръмжа и я погледна гневно.

Този път обаче тя нямаше да му позволи да се затвори в себе си.

— Не бъркай загрижеността със съжалението. — Преглътна сълзите. — Съжалявам за това, което си понесъл, но няма да ме убедиш, че си обречен на същата съдба. Не мога да повярвам. И няма да повярвам!

— Тази е другата причина, поради която не ти казах за баща си. Защото знаех, че ще игнорираш очевидното. — Засмя се дрезгаво. — Жената, която вярва в добротата на брат си, дори когато сочи обратното, със сигурност няма да повярва, че някой, който изглежда съвсем нормален, може да полудее. — Сниши гласа си до шепот. — Особено когато има чувства към този мъж.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Да, имам чувства към теб. Прекалено силни са, за да те оставя да се страхуваш, че те чака толкова ужасно бъдеще. Понякога човек просто трябва да не обръща внимание на страховете си.

— Така, както ти не обръщаш внимание на твоите? — каза той.

Тя застина.

— За какво говориш?

— Толкова се страхуваш, че ще свършиш като майка си. И особено с две деца и без средства, с които да се грижиш за тях. Страхуваш се, че мъжете ще те разочароват. Не виждам ти да не обръщаш внимание на страховете си, Лизет.

Беше прав. Толкова бе заета да пази сърцето си от херцога, че не беше забелязала измъчения мъж, който се криеше в златния замък.

Е, сега вече със сигурност го забелязваше. Тази бе тайната, която го караше да стои настрана, да се страхува от собствените си желания. Тази тайна го караше да изпитва болка за изгубения брат, защото така титлата оставаше за него.

Вероятно тази беше причината и да се държи мило понякога. Защото знаеше какво е да ти се присмиват тайно. Кой би предположил, че тя и херцогът имат толкова общи неща?

— Да, вярно е — успя да каже, преборила се с проявите на съчувствие. Но не беше сигурна дали то все пак не се е изписало на лицето ѝ. — Оставила съм страховете си да управляват живота ми Прекалено дълго. Но започвам да мисля, че съм пострадала жестоко. Време е да забравя за миналото на майка си.

Очевидно не беше очаквал този отговор, защото заклати глава.

— Напротив, мъдро е да се тревожиш за отношенията си с мъжете и най-вече с мен. Аз определено ще те разочаровам.

— Поне никога няма да ме излъжеш — каза тя. — Ти не си като татко, който използваше надеждата за брак, за да вкара майка ми в леглото си. Никога не си твърдял, че може да имаме нещо повече от...

— Дивата страст, която ме завладява, въпреки че се опитвам да я спра? — Погледът му я изгаряше. — Да, не съм твърдял. Но това не прави нещата по-лесни.

Тя не *искаше* да го улесни да захвърли живота си заради някакъв страх, от който можеше никога да не се отърве.

— И така, имаш намерение никога да не се жениш? — запита направо. — Или си твърдо решен да не се ожениш за *мен!*

Той изправи рамене.

— Дали ще се ожения, зависи от това, дали Питър е жив. Ако не е, трябва да осигуря наследник на херцогската титла. В момента няма кой да я наследи, а отказвам да раздробя собствеността си и да я продам. Имам наематели, които зависят от мен, хиляди слуги в именията ми. Не мога да ги разочаровам, като не се ожения.

Това я обърка.

— Значи все пак имаш намерение да се ожениш.

— Ако Питър не е жив, да. Но бракът ми ще бъде особена сделка.

— И каква, по-точно? — запита тя.

— Гледах как майка ми страда и вътрешно умира, докато наблюдаваше как баща ми постепенно полудява. Тя страдаше толкова много, че се заклев никога да не накарам обичаната жена да преживее това. А също и жена, която ме обича. — Тя смръщи вежди, а той добави: — Но има жени, които биха се отказали от любовта заради привилегията да бъдат херцогини. Които се интересуват повече от положението си, отколкото от чувствата. Техните сърца няма да бъдат

разбити, когато видят съпруга си да полудява, щом мястото им в обществото е осигурено.

— И искаш такава жена да се грижи за теб? — извика тя. — Някаква... Жена, която ще стои над леглото ти и ще те чака да умреш?

Той пребледня.

— По-добре това, отколкото наполовина вдовица, наполовина съпруга, която да живее в ада, докато трае лудостта. При баща ми тя продължи четири години. *Четири години*, Лизет. Представи си да гледаш как обичаният от теб човек деградира и дори забравя какъв е бил. Да деградира от положението, на което е бил, до шут, за който се разказват шеги в аристократичните среди.

— Отговорът не е да намериш жена, която да няма чувства към теб.

— Само такава ще се съгласи при тези условия. — Упоритостта го накара да стисне челюсти. — Жената, за която ще се ожения, трябва да може да ме остави на чужди грижи, когато започне лудостта. Майка ми се опитваше да се грижи сама за баща ми през последните му дни, ето защо умря само година след това.

— Може би просто ѝ е липсвал — каза Лизет тихо. — Брачните партньори често умират веднага един след друг, особено ако са били много близки.

— Но тя не умря заради това — каза той рязко. — Превърна се в развалина и умря заради глупавата си вина. Обвиняваше себе си за смъртта му, защото той умря, след като му беше дала лауданум да заспи. Но преди това години наред тя го караше да пътува из континента в търсене на лекарство. Аз също ги придружавах по време на пътуванията им.

А, значи ето защо бе пътувал толкова много и защо имаше частна яхта.

— Аз бих направила същото.

— Точно така! — извика той. — Никога няма да се съгласиш да ме оставиш на грижите на други! Никога няма да се откажеш от мен. Ти не си такава жена.

— Със сигурност не съм и слава Богу! — Скандализирана от идеята му за брак, запита: — Хрумвало ли ти е някога, че брачните партньори виждат как другият остарява и става немощен, а понякога и

разсъдъкът му отслабва? Че това е част от брака? Трудната част, но не чак толкова трудна, че човек да се откаже от идеята за брак.

— Не е същото. — Гледаше я гневно. — Те прекарват целия си живот заедно, имат много време да бъдат един с друг, да се наслаждават на хубавите неща в брака и точно това им помага да преминат през трудната част.

— Имаше ли време баща ми със съпругата си, която умря при раждането на Дом? Не, нямаше. И това се случва много по-често, отколкото мислиш. Понякога хората умират млади. Такъв е животът.

Взе измъченото му лице в дланите си.

— Затова човек трябва да се наслаждава на подобни моменти, докато може. Защото никога не знаеш кога нещо ще ти бъде отнето. Татко отлагаше онова, което знаеше, че трябва да направи, сигурен, че има време. А моментът никога не дойде.

— Аз нищо не отлагам — каза той тихо и покри дланите ѝ със своите. — Аз въобще няма да го направя. — Погледът му беше твърд. — И точно затова, ако Питър е жив, няма да се оженя. Нека той предаде лудостта, ако иска. Аз ще бъда свободен тогава, слава Богу.

Освободи се от ръцете ѝ и закрачи из кабинета.

— Баща ми и лудостта му няма да имат значение за мен, ако Питър е жив. Но ако е жив, ще завися за издръжката си от него. Което означава, че може би няма да имам средства за лекари и чужди грижи. Така че ще бъда тежест за съпругата си.

Тя отиде при него, хвана го за ръката и го задържа на едно място.

— Искаш да стоиш далеч от всички, които имат чувства към теб? Да живееш някакъв стерилен живот и да имаш брак без любов? Такъв ли е планът ти за бъдещето?

Той страдаше, но погледът, който срещна нейния, беше гневен.

— Ти като че ли не можеш да разбереш. За мен е много по-лесно да не си позволя... чувства към определена жена, отколкото да обичам със знанието какво бъдеще я очаква с мен.

— Първо, не знаеш със сигурност какво ти носи бъдещето. Никой от нас не знае. — Той понечи да каже нещо, но тя притисна пръст към устните му. — И, второ, прекалено късно е да се пазиш от чувствата. — Погали бузата му, по която брадата беше набола. — Ти вече имаш чувства към мен. Каза го снощи. Освен ако не е било лъжа.

— Знаеш, че не беше — отговори той с дрезгав глас.

Защото той никога не лъжеше. И причината за това изведнъж ѝ стана ясна. Той никога не лъжеше, защото родителите му го бяха лъгали още от детството му. Защото лудостта беше една огромна лъжа, която си играеше с човешкия ум. Затова и той толкова мразеше измамата. Ето защо трябваше винаги да бъде абсолютно честна с него.

Време беше да бъде честна и със себе си. Ако се изключеха братята ѝ, никога не беше срещала толкова почтен и мил мъж. Изглеждаше смешно да го захвърли само защото не отговаряше на стриктните стандарти, които си бе изградила, за да се предпази от сърдечна болка.

Можеше да има само един шанс с него и беше възможно той да е сега. Щом намереха Тристан, всичко можеше да се случи. Но през тези няколко часа искаше да бъде негова, да узнае какво е да лежиш в прегръдките на любимия мъж.

Любимия? Не, не беше *чак толкова* глупава. Защото той със сигурност щеше да разбие сърцето ѝ.

Но нямаше значение. Щом искаше от него да не обръща внимание на страховете си, тя трябваше да направи същото.

— Ако имаш чувства към мен, покажи ми ги. — Прегърна го през врата. — Защото, Господ ми е свидетел, аз имам към теб.

Изражението му стана сурово.

— Лизет, не прави това.

— Да нямам чувства към теб? Да не те желая? Това няма да изчезне просто защото си решил, че така трябва. — Усецаше напрежението в него. Той се държеше студено и беше скован от усилието да отрече собственото си желание.

Полагаше неимоверни усилия да не реагира.

— Какво стана с нежеланието ти да бъдеш любовница на херцог? — запита със задавен глас.

— Нямам желание да бъда чиято и да е любовница. — Поддаде се на импулса да прати по дяволите всяка предпазливост и се притисна към него. — Но това не означава, че искам да прекарам живота си като монахиня.

Думите ѝ предизвикаха реакция — челюстта му се втвърди, както и penisът му — и той хвана ръцете ѝ, като че ли искаше да ги отстрани от врага си.

— Няма да те съсипя, да те лиша от възможността да си намериш приличен съпруг.

Тя продължаваше да обгръща врата му, твърдо решена да спечели, каквото искаше — него в леглото си.

— Прекалено късно. Мислиш ли, че дори ще мога да погледна друг мъж след теб?

В очите му гореше огън, сега той стискаше ръцете ѝ по-скоро като мъж, който се дави, отколкото като мъж, който се съпротивлява.

— Ако ще прекарам остатъка от живота си без теб заради правилата ти и страховете ти за бъдещето, поне ми дай нещо, което да помня. Нека имам един следобед в леглото ти.

Думата „*легло*“ имаше желания ефект. Той я гледа дълго и втренчено, а вътрешната му борба беше видима във всяка негова напрегната черта. После той прошепна:

— Бях прав. Ти наистина си същински дявол.

И устните му покриха нейните.

ГЛАВА 15

Максимилиан знаеше, че не трябва да прави това, но тя не се беше отдръпнала, след като бе чула за семейното проклятие. Не го гледаше различно. Беше си останала същата Лизет. *Неговата* Лизет.

Тя го целуваше диво, страстно. А той буквално опустошаваше устата ѝ, после започна да целува брадичката ѝ, шията, а когато усети пулса ѝ и чу тихите ѝ сладки стонове, започна отново от устата ѝ.

Каза си, че само ще я целува — дълго, докато се наслади на този сладък момент. Каза си, че след това ще я отблъсне. Но знаеше, че лъже сам себе си. В минутата, в която тя бе започнала да се бори за него, той беше загубил битката. Не можеше да ѝ устои.

И как въобще би могъл да сложи край на това, когато страстният ѝ отговор му показваше, че е готова и нетърпелива като него?

— Трябва да спрем — изръмжа той с устни, притиснати в шията ѝ. — Някой може да влезе.

— Не, няма. — Свали връхната му дреха от раменете. — Видок няма да се върне още часове наред, а вече казах на слугите, че няма да имаме нужда от нищо.

Думите ѝ предизвикаха въображението му и желанието му, но също така извикаха и тревога у него. Особено когато тя започна да разкопчава копчетата на жилетката му.

Той сграбчи ръцете ѝ и се опита твърдо да я отблъсне.

— Какво правиш, мила?

Тя го погледна втренчено.

— Изкушавам те — прошепна, точно както той беше направил в Брайтън. После, с блеснали очи, потърка долната част на тялото си в бързо втвърдяващия му се член и добави: — И, изглежда, че успявам.

Господи, кога се беше превърнала в толкова талантлива изкусителка?

— Не трябва да правиш това — каза задавено.

— Вината е твоя. — Взе ръцете му, които все още покриваха нейните, и ги притисна към гърдите си. Дори през роклята той

усещаше как зърната ѝ се втвърдяват. — Ти започна всичко. Ти ми показа какво е желанието, научи ме да го усещам и да го искам. Така че най-малкото, което можеш да направиш, е да удовлетвориш желанията, които си предизвикал.

Отново притисна ръцете му към гърдите си и той нададе стон и започна да я гали, както отдавна копнееше да го направи. Тя му се усмихна изкусително, протегна се и го целуна.

Той я задържа с едната си ръка през кръста, за да може да гали гърдата ѝ с другата, докато езикът му се плъзгаше в устата ѝ. Тя имаше вкус на масло и мед, беше така дяволски сладка.

Да, щеше да загуби тази битка. Отдавна я желаше, отдавна имаше нужда от нея. Кръвта му пееше: „*Още. Сега. Още!*“ Тялото му имаше нужда от нея.

Все пак, не се налагаше да отнеме девствеността ѝ. Можеха да се задоволят с това, което правиха в каретата — да си доставят удоволствие. Можеше да я задоволи достатъчно, за да притъпи любопитството ѝ — и да утоли собствения си глад — без да отнеме девствеността ѝ.

Взел решение, той я взе в прегръдките си и изръмжа:

— Къде?

Тя премигна, но го прегърна през врата, после го погледна страстно — нещо, което накара кръвта му да закипи.

— В спалнята ми. — Кимна към откритата врата до тази на кабинета. — Там.

— Имаш спалня тук? — запита той и веднага тръгна натам.

— Живях с Тристан три години след смъртта на мама.

— А, да. — В момента не можеше да си спомни собственото си име с нея, топяща се в ръцете му.

Занесе я в спалнята, но спря рязко до вратата. Защото спалнята ѝ беше женско убежище с тапетите на лилави и бели цветя. Всеки стол бе украсен с бродирана панделка, а завесите бяха с дантели и богато надиплени.

Лизет започна да съблича палтото му и да разкопчава ризата му и всяка свързана мисъл отлетя. Виждаше само как тя се опитва да го съблазни със смесица от наивност и сладко предчувствие, която можеше да има само у една девица. Кръвта му се обърна в огън, дъхът

му започна да излиза на пресекулки и трябваше да си напомни, че *няма* да отнеме девствеността ѝ.

Тя му се усмихна нервно и се обърна с гръб към него.

— Ще развържеш ли роклята ми? Аз не мога сама.

Той се поколеба. Щеше да му е много по-трудно да се придържа към плана си да не отнема честта ѝ, ако и двамата бяха голи. Но не можеше да понесе да се откаже от единствения си шанс да види какво се крие под роклята — мисъл, която го изкушаваше през последните няколко дни.

Трескаво и бързо, подтикван от нуждата да я види гола и да я докосне, той съблече роклята ѝ и я обърна с лице към себе си.

— Свали долната си риза — изръмжа, защото искаше да я гледа как се съблича.

Тя го погледна изпод полуспуснатите си клепачи.

— Само след като и ти се съблечеш.

Той не се поколеба. Искаше да усети ръцете ѝ върху кожата си, искаше тя да прокара дългите си деликатни пръсти по гърдите и корема му и да стигне до члена му, който бе твърд и готов за нея и вече се бореше да се освободи от панталоните.

Щом остана само по гащи, той каза с дрезгав глас:

— Искам да те видя гола, мила. Нека те видя.

Тя изведнъж изпита срам, затова сведе поглед и се концентрира върху развързването на ризата си. После я издърпа през главата си и я остави да падне на пода, а той си помисли, че е умрял и е отишъл в рая.

Или може би в ада, защото бе така съвършена, така красива, че му се прииска да вземе повече, отколкото можеше да си позволи.

Кожата ѝ беше като фин порцелан, който молеше да бъде погален, а гърдите ѝ... О, Господи, гърдите ѝ бяха едри и тежки, розовите ѝ зърна бяха така изкусителни, че едва се сдържа да не я хвърли върху леглото и да не зарови лице в тях.

Но искаше да види още, затова погледът му се спусна по леко закръгления ѝ корем към меките тъмни къдри, които криеха загадката на женската плът.

Плътта, която нямаше търпение да вкуси, да смуче и да гали.

— Ти си красива като богиня — каза с дрезгавия си глас и я взе в ръцете си. В момента тя беше *неговата* богиня.

Дълго я целува, позволявайки да утоли желанието си да напълни шепите си със сладките ѝ голи гърди. Едва когато тя започна да стене и да се притиска в него, я положи на леглото, легна до нея и засмука зърната ѝ, които отдавна копнееха за вниманието му.

Тя зарови пръсти в косата му, притисна го до себе си, задъхана и стенеща. Ласките на езика му по вече втвърдените ѝ зърна я опияняваха.

— О, сърце мое... толкова е... хубаво.

Наричаше го „сърце мое“? Думите ѝ извикаха у него радост. Целувките му се спуснаха до корема ѝ, а после и до сладката пъпка, която искаше да погълне. Когато устните му я покриха, тя едва не скочи от леглото.

— Макс! Какво правиш?

— Задоволявам желанието ти — прошепна той с устни, долепени до копнинената ѝ кожа.

И се зае с това. И, о, Господи, виеше му се свят заради това, че най-после я вкусваше, че езикът му се плъзгаше в нея, както отдавна копнееше да направи. Но изпитваше и остра нужда да влезе в нея. Тъй като не можеше, използваше целия си опит, добит в младостта благодарение на танцърките от операта и актрисите, за да я възбужда все повече и повече. Тя започна да гърчи тяло и да го моли за още.

Обхвана главата му с ръце, задъха се и той разбра, че почти е стигнала върха. Трябваше му огромен самоконтрол, за да не се повдигне на ръце и да влезе в нея.

Вместо да го направи, удвои усилията си и го обзе задоволство, когато тя се притисна в устата му и намери освобождението си с такава сила, че той почувства спазмите ѝ с езика си, миг преди тя да извика.

Дълго след като стигна до края, той остана там, между прекрасните ѝ бедра, целуваше я, галеше я и се опитваше да контролира ерекцията си. Дали щеше да се осмели да я помоли да направи за него онова, което беше направила в каретата? И дали щеше да успее да се контролира, ако се съгласеше?

Защото това да му достави удоволствие с ръката си вече не беше достатъчно. И никога вече нямаше да е достатъчно. Веднага щом свършеше, щеше да я иска отново и отново — докато я направи своя. Причина поради която трябваше веднага да стане от леглото.

Но изкушението да почувства ръката ѝ бе прекалено голямо. Легна до нея, свали гащетата си и склучи пръстите ѝ около члена си.

За негова изненада, тя отказа.

— Не — прошепна. — Искам те в себе си.

— Няма да го направя — задави се той. — Ако не искаш да ми доставиш удоволствие, добре, но няма да отнема девствеността ти.

На лицето ѝ бе изписана упоритост.

— Наистина не искаш, нали? — Притисна се в него. После залюля тяло.

— По дяволите, Лизет — скръцна той със зъби, а членът му се втвърди още повече, ако това бе възможно. — Играеш си с огъня.

— Не си играя. Боря се. *Искам* да отнемеш девствеността ми. Само ти.

Той се опита да се отдръпне, но тя сграбчи бедрата му и добави отчаяно:

— Кълна се, Макс, че това е единственото, за което ще те помоля. Нямам нужда от обещание за женитба, знам, че не можеш да ми предложиш това. Искам само този един-единствен път с теб. Ти също го искаш. Знам, че е така.

— Заслужаваш повече — каза той дрезгаво, притискайки се безпомощно към копринената кожа на корема ѝ. — Заслужаваш всичко.

— Но сигурен ли си, че ще го получа? Дори да намеря друг мъж, който да бъде с мен, откъде си сигурен, че ще се отнася добре с мен? Може да загубя невинността си от мъж, който да се окаже безсърдечен или жесток.

Затвори очи, но така само стана още по-лошо, защото започна да си представя всичко с най-ясни подробности. Виждаше я с някой задник, който в най-добрия случай я приемаше за даденост, а в най-лошия я нараняваше. И който със сигурност нямаше да я цени колкото него.

— Но това може би няма значение за теб — прошепна наранена.

Той отвори рязко очи.

— Прекрасно знаеш, че има. — Тя се бореше със сълзите. Знаеше колко лесно приема логичните доводи. — Не играеш честно.

— Играя толкова честно, колкото и ти. Ти ме научи какво е желанието, а сега очакваш да забравя, че копнея за теб, че *имам*

нужда...

Той я целуна страстно в опит да ѝ попречи да продължи, но не се получи. Защото имаше нужда от нея. И тя го знаеше, тази палавница.

Търкулна се върху нея и изръмжа:

— Дяволите да те вземат, Лизет. — Разтвори бедрата ѝ с коляно и отново я целуна страстно. — Дяволите да те вземат — повтори с дрезгавия си глас, като намери отвора за коприненото ѝ влагалище. — Няма да престанеш, докато... не падна, напълно подвластен на магията ти...

— Да... сърце мое...

С тези сладки думи, звучащи в ушите му, той се плъзна в нея.

Лизет ликуваше. Не смееше да повярва, че е спечелила. Въздъхна от облекчение с устни, долепени до неговите. Беше спечелила, той не беше ѝ отказал, което означаваше, че има чувства към нея. Това означаваше, че независимо какво бе казал, независимо какви бяха страховете и правилата му, той не беше безразличен към нея.

Най-после го имаше.

Той беше дебел и твърд вътре в нея, много по-голям, отколкото беше очаквала.

— О, Господи, Лизет — прошепна той, — прекрасно е.

— Така ли... — успя да каже задавено тя и си помисли, че съвсем не е вярно. Беше прекрасно силните му ръце да я обгръщат, косата му да гали бузата ѝ всеки път, когато целуваше челото, устните или шията ѝ.

Той престана с движенията и се отдръпна леко назад, за да я погледне. В очите му блестяха весели пламъчета.

— Още не си ме излъгала, палавнице. Не започвай сега. Знаем, че не може да се чувстваш много удобно. — Наведе се и прошепна в ухото ѝ: — Представи си нас двамата сами на частната ми яхта в красив летен ден наред Средиземно море.

Тя се отпусна малко и той се плъзна по-дълбоко.

— Това е — прошепна. — Представи си как слънцето топли кожата ни. Представи си как мързелуваме цял ден, ядем портокали и пием вино.

Тя затвори очи и си представи картината. И се отпусна още малко. Той се плъзна още по-дълбоко, но тя не изпитваше почти

никакво... неудобство.

— По-добре ли е сега? — запита той.

Този път тя каза истината.

— Малко.

Той кимна.

— Дръж се за мен, мила. В началото плаването ще е бурно, но щом веднъж свикнеш, ще бъде по-добре, отколкото си очаквала.

— Искрено се надявам да е така — каза тя, с което го накара да се засмее.

После той направи рязко движение навътре. Тя отвори очи и стисна ръцете му. Но болката бе краткотрайна. Не беше дори толкова зле, колкото го бе описала мама.

Той остана неподвижен, целуваше я и я милваше, докато тя не престана да стиска ръцете му.

— Добре ли си?

Тя преглътна, после кимна.

И тогава започна истинската игра. Той обсипа с горещи и сладки целувки шията ѝ, плъзгаше се навътре и навън с бавни движения, които в началото изглеждаха тромави, но после станаха доста сгорещяващи.

Беше най-прекрасното интимно преживяване.

Погледът му, който не се отделяше от лицето ѝ, го правеше дори още по-интимно. Но дори да гледаше встрани, нищо не би се променило, защото тя пак щеше да го чува как си поема рязко въздух, все още щеше да долавя слабия мирис на парфюма му и чисто мъжката му миризма... все още щеше да усеща силните му тласъци, които всеки миг ставаха по-бързи и по-прекрасни.

Сега той дишаше тежко, както и тя. Инстинктът я караше да се извива към него, през тялото ѝ преминаваха тръпки, които обещаваха удоволствие и я караха отново и отново да се стреми към него.

— А... мила... да... точно така — шепнеше той с устни, долепени до шията ѝ.

Беше мислила, че нищо няма да може да се сравни с ласките на устата му, която я възбуждаше до краен предел, но да бъде вътре в нея, да я кара да изпитва такъв силен копнеж, че граничеше с болка, бе дори още по-прекрасно. Плътта му предизвикваше буря в нея, която

скоро премина във вихрушка, която разруши всякакви прегради между тях.

Движенията му ставаха все по-бързи, тя дращеше гърба му с нокти, тежкото им дишане се смесваше, а телата им се движеха в синхрон. Те се превърнаха в едно цяло, станаха едно същество, което танцуваше във вихрушката на страстта и накрая се издигнаха в озареното от червено зарево небе.

Увиснаха там за един дълъг и прекрасен миг и тя го усети да се излива в нея. След това бавно се спуснаха на земята и той се отпусна тежко върху нея.

Останаха да лежат с преплетени крайници, тя беше топла и задоволена и ѝ се струваше, че може да остане завинаги в обятията му.

Притисна го към себе си, удоволствието още пулсираше в тялото ѝ, а той прошепна:

— О, моя опасна изкусителке... Направи ме свой роб.

А тя мислеше, че той я бе превърнал в своя робиня. Беше стопил съпротивата ѝ, беше прогонил желанието ѝ да бъде сама и независима. Но също така беше прогонил и лошите ѝ спомени, несигурността и страховете ѝ. За което винаги щеше да му бъде благодарна.

Сега беше неин ред да прогони страховете и лошите му спомени. Искаше го за себе си и единственият начин да го има беше да прокуди миналото някъде далече и да го научи как да прегърне бъдещето. Обаче не беше сигурна как да започне. Макс не беше като мъжете, които познаваше.

Той въздъхна и легна до нея, притисна я към себе си и останаха така, после той нежно погали бузата ѝ. У нея разцъфтя нов вид задоволство. Той имаше чувства към нея. Знаеше го със сигурност.

— Винаги миришеш така хубаво — прошепна той.

Тя постави длан върху ръката му, която я прегръщаше през кръста.

— Ти също.

— Не и в момента, страхувам се. Надявам се брат ти да има вана. Тя обърна лице към него и се усмихна.

— Липсват ти удобствата, с които си свикнал в твоите имения, нали?

— Някои от тях — призна той, усмихна се и я целуна нежно по устните. После огледа набързо стаята. — Тази стая е доста удобна.

Никак не прилича на онова, което може да се очаква от едно ергенско жилище.

— За това сме задължени на Видок — прошепна тя.

— Видок ли е отговорен и за декора? — запита той шеговито.

Херцогът се шегуваше с нея. Ето че вече имаше напредък, и то дори без да е положила усилия.

— Не, аз. Любимият ми цвят е лилавият.

Той подпря глава на лакът и започна да оглежда стаята по-внимателно.

— Никога нямаше да предположа — каза сухо. — Но всъщност нямах предвид тапетите или бродериите, които са навсякъде. Африканските мотиви по дърворезбата на тоалетката ти, слонската бивна над стенния часовник и камата с дръжката от абаносово дърво над скрина ти придават екзотичност на стаята.

Тя се засмя.

— О, тези неща бяха на татко. Той винаги ми носеше по нещо от пътуванията си. И, разбира се, аз пожелах да изложя всичките. — Гледаше с любов съкровищата си. — Напомнят ми за надеждите ми някой ден да мога сама да си купя интересни неща от чужди места.

Погледът му стана замислен.

— А на мен ми говорят, че си съчетание от противоположности.

Тя се обърна с лице към него и прокара ръка по наболата му брада.

— Тристан казва, че стаята ми прилича на замък на принцеса, в която е нахлул пират.

— Това прави ли от мен пирата?

— Разбира се, че не. Ти си принцът, дошъл да убие пирата.

Макар че телосложението му беше като на пират — беше мускулест и чудесно сложен. Самата идея че може да се разболе и да полудее, изглеждаше смешна, докато лежеше така отпуснат и доволен, досущ като корсар, влюбен в принцеса.

— Разбира се, ще приличаш повече на принц, след като вземеш вана, обръснеш се и смениш дрехите си.

— А ти нямаш нужда от нищо, за да изглеждаш като принцеса. — Прокара пръсти през косата ѝ. Лизет се усмихна и той добави: — Или на херцогиня.

Дъхът ѝ заседна в гърлото.

— Макс...

— Знаеш, че трябва да се оженим. Днес, ако е възможно, а ако не, когато се върнем в Англия.

За миг се замисли над предложението му, което бе повече, отколкото татко бе дал на мама. О, как ѝ се искаше да приеме! Да бъде негова съпруга — не можеше да си представи нищо по-прекрасно.

Ако беше истински брак. Но от начина, по който той го каза, съдеше, че не ставаше въпрос за истински брак.

— Не — отговори. — Не трябва.

Погледът му обхождаше лицето ѝ.

— Не искаш ли да се омъжиш за мен?

Повече от всичко на света.

— Само ако забравиш за условията си. Онези, които забраняват да изпитвам прекалено силни чувства към теб, и изискват да те оставя да страдаш сам в последните си дни. Да те изоставя, когато ситуацията стане прекалено сериозна.

Един мускул на челюстта му играеше. После той изруга тихо, взе гачетата си и стана от леглото.

— Съжалявам, тези условия не подлежат на обсъждане.

Отчаянието стисна сърцето ѝ, докато той се обуваше.

— Тогава няма да се омъжа за теб — каза тя тихо. — Няма да бъда съпруга наполовина. На никого, но особено на теб.

Той остана за миг с гръб към нея, без да каже нищо. После се обърна, а на лицето му бе изписана решителност.

— Не разбираш.

— Напротив. Искаш да контролираш бъдещето си. — Седна в леглото и придърпа завивките до гърдите си. — Но също така искаш да контролираш и моето. А аз няма да бъда контролирана.

Той я погледна втренчено, после кимна с глава към изцапания с кръв чаршаф.

— Нямаш избор. Отнех девствеността ти.

— По моя молба. Със сигурност няма да те накажа за това, като те накарам да се придържаш към безсмислени правила.

— Няма да бъде наказание, дяволите да го вземат! — каза той и решителността, изписана на лицето му, за миг ѝ даде надежда. После той ѝ обърна гръб и продължи да се облича.

— И това е единственият избор, който имаме. За разлика от баща ти, аз вярвам в честта. Искам да се грижа за теб сега, след като...

— Само ако в замяна ми разрешиш аз да се грижа за теб — каза тя тихо. — Не те виня за нищо, Макс. Знам, че в плановете ти не е влизала съпруга като мен.

— Плановете се променят — каза той рязко.

В гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Достатъчно неща се променят в живота ти в момента. Не е време за прибързани решения.

— Искаш да кажеш, че не би искала да се омъжиш за мен, ако се окаже, че не съм носител на титлата — каза той все така рязко.

Нелепостта на това твърдение я накара да се засмее.

— Прекрасно знаеш, че не ме интересува херцогската ти титла. Но в момента не можем да направим нищо. Не можем да се оженим днес, защото дори не сме френски граждани.

— Повярвай ми, мога да го уредя.

Вероятно можеше.

— А, но тогава в пресата ще се появят статии, че си се оженил, и репортерите ще започнат да търсят информация.

Той изруга тихо, а тя добави:

— По-добре е да продължим да бъдем инкогнито. За момента. Не мисля, че трябва да предприемаме нещо докато не узнаем нещо за моя и твоя брат. — Една мисъл внезапно премина през ума ѝ и стомахът ѝ се сви. — Освен това, може ѝ да не искаш да се ожениш за мен, след като научим истината.

Изражението му омекна.

— Онова, в което се е замесил брат ти, няма нищо общо с нашето бъдеще заедно. Не и за мен. Можеш да си сигурна в това.

Това ѝ донесе огромно задоволство. Може би все още имаха шанс заедно. Някой ден.

— Все едно, трябва да изчакаме и да вземем решение, когато животът и бъдещето ти са уредени. — Докато може да е сигурна, че изпитва към нея нещо повече от страст. Че иска да е с нея в болест и здраве, докато смъртта ги раздели. Не би приела нищо по-малко от него.

А любов? Какво за любовта?

Гърлото ѝ се сви. Любовта бе повече, отколкото можеше да иска. Имаше голяма вероятност той да разбие сърцето ѝ, ако се влюбеше в него.

За нещастие, сърцето ѝ като че ли не искаше да се вслуша в съветите на разума. То вече бе готово да се влюби.

То я караше да протяга ръка към него.

— Уморих се да говоря — прошепна тя, желаеща да забрави, пък било то и само за миг, усложненията на сегашната им ситуация. — Върни се в леглото. Видок ще дойде чак вечерта, така че имаме няколко часа заедно. Трябва да им се насладим докрай.

Лицето му поруменя, а погледът му остави гореща следа по цялото ѝ тяло. После той изправи рамене и я погледна право в очите.

— Няма да го направим отново, докато не се съгласиш да се ожениш за мен.

Изненадата бързо отстъпи място на раздразнението.

— Нима се опитваш да ме изнудиш? — каза със свито гърло. — Защото те уверявам, че макар да изпитах огромно удоволствие, не съм така отчаяна за мъжко внимание, та да се съглася с всяко твое искане.

— Това не е изнудване. — Той скръсти ръце на гърди — тези негови великолепни гърди. — Но всеки път, когато се любим, рискуваме да имаме дете, а аз няма да позволя детето ми да бъде копеле, на което се присмиват.

Тя го погледна с увиснала от изненада челюст, а сърцето ѝ се сви още повече.

— От всичко... — Гневът ѝ нямаше граници. Тя скочи от леглото, като помъкна и завивките със себе си. — Как ти хрумна, че ще позволя детето ми да страда от жестоката съдба на копелето?

Той я гледаше, без да премигва.

— Отказваш да се омъжиш за мен. Какво друго да мисля?

Тя се приближи до него и допря пръст до гърдите му.

— Ако открия, че съм бременна, ще се омъжа за теб, уверявам те. Не съм чак толкова глупава!

В очите му блесна неочаквано задоволство и тя осъзна какво бе направила. Дяволите да го вземат този неин нрав! Току-що му бе казала, каквото искаше да знае — че можеше да я *принуди* да се омъжи за него.

— В такъв случай — каза провлечено той, хващайки я за ръката и опитвайки се да я дръпне към себе си, — да се връщаме в леглото.

Тя издърпа ръката си.

— О, не. Няма да ме заблудиш. Не можеш да ме накараш да забременея насила. — Завъртя се на пети, отиде до гардероба и извади халата си, който бе оставила тук за всеки случай. — Вярвам, че си прав, Макс. Не трябва да го правим отново. — Освен ако той не разбере, че тя иска истински брак.

Облече се и го стрелна с поглед.

— А сега мисля да се изкъпя. Можем да използваме времето, докато чакаме Видок.

Тръгна към вратата, но се сети за нещо и се спря. Върна се до леглото, свали изцапания с кръв чаршаф и го хвърли в камината. Макс я гледеше мълчаливо как слага съчки отгоре му и го запалва.

Но докато тя раздухваше пламъците, той каза:

— Отърваваш се от доказателствата, така ли?

Тя му хвърли гневен поглед и взе дрехите си.

— Слугите мислят, че сме женени, помниш ли?

Това го накара да повдигне вежда.

— Не това те тревожи. А това, че могат да кажат на Видок какво се е случило, а той може да каже на брат ти, което ще го изпрати право при мен. — Гласът му набираше сила. — И знаеш много добре, че ако той се изправи срещу мен, няма да се поколебая да му кажа, че не аз съм този, който не иска да сключи брак.

О, колко бе сигурен в себе си! И така дяволски прав.

Тя отказа дори да удостои забележката му с отговор и забърза към вратата. Трябваше да се отдалечи от него, преди да е направила нещо безразсъдно като... като да изхвърли арогантния дявол през балкона!

Или да приеме предложението му за женитба с всичките му нелепи условия.

В очите ѝ бликнаха сълзи. Дяволите да го вземат! Макс бе единственият мъж, когото познаваше, способен да превърне най-романтичния миг в пресметнато бизнес предложение.

Той каза тихо зад нея:

— Предупреждавам те, мила. Не играя честно, когато става въпрос да получа, каквото искам.

През тялото ѝ преминаха тръпки. Добре, може би предложението му не беше чак толкова студено пресметнато. Но това не правеше нещата по-добри или по-приемливи.

Застави се да запази спокойствие и се обърна с лице към него. Въпреки рошовата си коса и наболата брада, въпреки измачканите дрехи, той пак приличаше на херцог. Все още излъчваше самоувереност, което едновременно я караше да му се възхищава и я подлудяваше.

А в очите му блестеше твърда решимост.

— Няма да се откажа лесно, Лизет.

Тя го погледна втренчено.

— Аз също. — И побърза да излезе от стаята.

ГЛАВА 16

Със свито сърце, Максимилиан гледаше след Лизет. Боже Господи, не се беше справил добре със ситуацията. Какво му ставаше, по дяволите? Дори един херцог не може да заповяда на една жена да се омъжи за него. Жените не понасяха незачитането на чувствата им.

Прокара длан през лицето си. За нещастие, всеки път, когато Лизет се ядосаше, нещо го караше да се държи като глупак.

Тя вероятно очакваше мили думи и обещания за любов и дълъг живот в блаженство и хармония. Не логика, причини и студени изявления като: „*Знаеш, че трябва да се оженим.*“

Но, по дяволите, логиката и причините бяха всичко, което можеше да ѝ предложи. Дългият живот в блаженство никак не бе вероятен. Истинската любов може би...

Скръцна със зъби и продължи да се облича. Не беше влюбен в Лизет, по дяволите! Не можеше да е чак толкова глупав. Любовта караше мъжете да вършат глупави неща, да се оставят напълно под влиянието на любимите жени. Той нямаше да го направи, независимо колко му харесваше да има Лизет в леглото си.

Спря се с риза в ръка. Сексът *наистина* му беше харесал. И то не само актът, а също и как го беше съблазнила.

Никога нямаше да забрави как лежаха заедно, как се гледаха с безкрайна нежност... И как му бе отказала да се омъжи за него.

Въпреки всичко, което бе казала за брака, беше очаквал да се подчини на законите на честта и да поиска от него да се ожени за нея. Всяка друга на нейно място щеше да постъпи така, особено ако отнелият честта ѝ е богат херцог.

Но не и Лизет, о, не.

Тя едва ли не му се беше присмяла! Искаше него, а не богатството му. Искаше го, въпреки че знаеше истината за семейното проклятие.

На гърлото му бе заседнала буца. Само Лизет не би обърнала внимание на клюките. Тя не искаше херцог Лайънс, а Максимилиан

Кейл. Или Макс, както мило го наричаше.

Това също бе нещо, с което не беше свикнал. Тя се шегуваше с него. Нито една жена не си го бе позволила, дори сестрите и съпругите на приятелите му. Те бяха уплашени от студения и дистанциран херцог.

Но Лизет се отнасяше с него като с равен. Това бе опияняващо. Караше го да я желае, да иска тя да стане негова херцогиня, да бъде готов да се бие с дракони заради нея.

Изстена. Дори само това трябваше да му послужи за предупреждение, да му подсказе, че е длъжен да се отнесе с нея внимателно. Щеше да се ожени за нея, разбира се — нямаше да позволи тя да страда от последиците — но трябваше да се увери, че тя ще се съгласи с условията му. Тя трябваше да разбере и да приеме особеностите на ситуацията.

Проблемът беше, че чувствата ѝ към него бяха Прекалено силни, че го желаше с неутолима страст. Трябваше да се вслуша в гласа на разума, за да имат приемлив брак.

Но тя го бе нарекла „сърце мое“.

Пулсът му се ускори. Само споменът за думите, произнесени с толкова обич, съживи отново чувствата, които толкова години се бе борил да заключи в крепостта на сърцето си. Както дивите рози, тя се бе покатерила по стените, бе проникнала в пукнатините на камъка...

Не, по дяволите! Нямаше да ѝ позволи да разруши крепостта му. Защото така щеше отново да познае болката и страданието. Нямаше ли вече достатъчно от тях в живота му?

Щеше да я направи своя съпруга. Щеше да изпълни задължението си към нея и това дори щеше да му донесе задоволство, но щеше да си позволи само толкова. Любов... Не, любовта не можеше да бъде част от това. Не и ако искаше да я защити до самия край.

Огледа красивата стая, изруга тихо и тръгна към вратата. Засега трябваше да изхвърли очарователната Лизет от ума си и да укрепи крепостта си. Може би ако прекараше известно време в претършуване на кабинета на Боно, щеше да се освободи от нея.

За нещастие, след час осъзна, че няма нищо, което да му бъде от полза. Имаше кутии и кашони, пълни с разни листове... но нито един от тях нямаше нищо общо със семейството му.

А и бележките на Боно бяха водени закодирано, което му се струваше дори по-голяма проява на параноя от лудостта на баща му.

Макар че това вероятно трябваше да се очаква от агент на френската Тайна полиция.

Тъкмо бе затворил и последната кутия, когато тихото прочистване на нечие гърло го стресна. Обърна се и видя иконома на Видок, застанал на прага.

— Да? — запита Максимилиан на френски. — Какво има?

— Мадам каза, че може би ще поискате да се изкъпете.

Размекнат от грижовността на Лизет, Максимилиан каза:

— Бих искал, наистина. Благодаря. — Слугата въздъхна раздразнено като истински французин. Максимилиан беше свикнал с безочието на френските слуги, но това вече бе прекалено. — Проблем ли е? — запита рязко.

— Просто си помислих, че е добре да знаете, че ще се наложи малко да почакате. Мадам настоява да сменим водата във ваната, а ще ни трябва време да я затоплим. Ако предпочитате да сменим водата.

Сега Максимилиан беше объркан.

— Разбира се, че предпочитам да я смените.

Икономът изви очи към тавана, като че ли му бе омръзнало да си има работа с гости като Максимилиан.

— Във Франция съпрузите често споделят една и съща вода, мистър Кейл. Забравил съм, че вие, англичаните, сте толкова... придирчиви.

На Максимилиан веднага му хрумнаха няколко неща. Първо, предполагаше се, че е женен. Второ, беше забравил, че слугите не знаят, че е херцог. И, за Бога, тук съпрузите *споделяли* водата!?

Още преди да се е замислил над толкова скандален факт, Лизет се появи. Каза на иконома, че е по-добре да приготви ваната за съпруга ѝ, и то бързо, защото, в противен случай, ще си има работа с Видок. Икономът отговори с разни думи за англичаните и техните глупости, а тя му отвърна по същия начин.

Междувременно, Максимилиан бе престанал да обръща внимание на разговора, защото се възхищаваше на начина, по който халатът на Лизет подчертаваше извивките на тялото ѝ. Косата ѝ бе увита в хавлия, но няколко кичура се бяха освободили и галеха шията ѝ, карайки я да изглежда по-прекрасна от всякога. И, Господи, ухаеше на цветя.

Винаги ухаеше на цветя. Пожела я отново.

Тя очевидно бе спечелила спора, защото икономът, кисел и раздразнен, отиде да изпълни заповедите ѝ. Тя погледна Максимилиан.

— Откри ли нещо сред документите на Тристан?

— Не. — Успя да каже само толкова, защото вече си я представяше гола.

За щастие, тя очевидно не осъзнаваше, че той се наслаждава на едва покритото ѝ от халата тяло.

— Страхувах се от това. Да се надяваме, че Видок е открил нещо.

— Да, да се надяваме.

— Е, тогава, ще подремна. Наслаждавай се на банята си.

— Лизет! — извика той след нея, когато тя започна да се отдалечава.

Тя спря и се обърна с лице към него.

— Какво?

— Съпрузите във Франция наистина ли се къпят в една и съща вода?

На лицето ѝ се изписа самодоволна усмивка.

— Във Франция, в Англия и вероятно в половината европейски страни. Така се спестява проблемът по топленето на водата и мъкненето на тежките кофи. И го правят не само съпрузите. Понякога цели семейства се къпят в една и съща вода.

— Мили Боже! — прошепна той. — Това е... това е...

— Отвратително? Да, така е. Радвай се, че слугите на Видок проявяват разбиране към придиричивостта на англичаните. — Засмя се весело. — Когато се стигне до банята, аз също съм придиричива англичанка.

— Жалко — каза той бързо, преди да е излязла. Тя му хвърли въпросителен поглед, а той огледа тялото ѝ с жарък поглед. — Можеше да ми хареса да споделя ваната с теб.

Тя премигна. После бузите ѝ поруменяха.

— Какъв срам, че няма да имаш тази възможност. — Излезе с маршова стъпка и изправен гръб, но той беше постигнал целта си.

Щом не можеше да спечели, използвайки логиката и разума, щеше да спечели, съблазнявайки я. Тя беше чувствена жена и го желаше. Това със сигурност трябваше да е достатъчно накрая да се омъжи за него.

Обаче той губеше за момента. Тя се скри в спалнята си, а той бе оставен безсрамно възбуден. Потисна въздишката си, прекоси вътрешния двор и влезе в жилището на Видок, където му приготвяха ваната, придружен от двама по-мили слуги.

Като приключи с банята, умираше от глад. За щастие, готвачът на Видок бе благоразположен към англичаните и бе занесъл поднос с хляб, сирене и плодове в жилището на Боно, където да го сподели с Лизет.

Максимилиан я намери дълбоко заспала и си пое рязко въздух. Изглеждаше така невинна, когато спеше, с нежните си ръце, поставени под главата, с разпиляната по възглавницата коса и алабастровата кожа на раменете, показвала се изпод плъзналия се надолу халат.

Изпитваше болезнен копнеж да я погали, както я галеха лъчите на залязващото слънце. Искаше да легне до нея в леглото и да я събуди бавно и с дълги целувки.

Но тя имаше нужда от сън. Не се знаеше кога ще бъде следващата им възможност да поспят. Зависеше от това, дали Видок беше открил нещо.

Затова той отиде в малката трапезария, където беше подносът с храната, настани се до масичката и започна да се храни. Не след дълго пристигна и Видок.

Французинът се присъедини към него до масичката.

— Къде е Лизет?

— Спи. Уморена е.

— Каза ли й истината? — запита Видок.

Максимилиан замръзна.

— Да.

— Тя как я прие?

— По-добре, отколкото очаквах — отговори студено Макс.

Видок седна и го загледа втренчено — нещо, което го изнервяше.

— Спали с нея?

Обзе го гняв.

— Не е твоя работа.

— Което означава, че си.

Максимилиан стана, стиснал ръце в юмруци.

— Виж сега, Видок, ако кажеш на някого и дума за скандалните си предположения...

— Никога няма да навредя на репутацията ѝ. — Изглежда Макс все така втренчено. — Но не съм сигурен, че мога да кажа същото за теб.

Максимилиан се изчерви — нещо, което почти никога не му се случваше. Но пък и никога преди не се беше изправял срещу мъж, който да е като баща на любимата жена.

— Предложих ѝ брак.

— Наистина ли? — запита Видок и, странно, не изглеждаше изненадан.

— Тя ми отказа.

Видок доби замислен вид.

— Това вече е неочаквано.

— При нея няма нищо неочаквано — каза рязко Максимилиан. — Никога в живота си не съм срещал по-непредсказуема жена.

— Да, тя обикновено следва свои правила. — Видок му посочи стола и Максимилиан с недоволство седна отново. — Но винаги взема присърце изгубените каузи. А ти със сигурност си изгубена кауза, Ваше благородие.

Максимилиан потърка носа си.

— Защо ми отказа, тогава?

— Може би си мисли, че *това* е начинът да те спаси.

„Не мога да бъда спасен.“

Но не смееше да го признае на прекалено проникателния Видок. Той вече знаеше прекалено много за него и делата му.

— Какъвто и да е случаят, това няма нищо общо с причината да дойдем тук. — Скръсти ръце на гърди. — Какво откри за Боно?

Видок замръзна, после бързо кимна по посока спалнята на Лизет. Максимилиан се обърна и я видя на прага, сънena и красива.

С изключение на блясъка в очите ѝ.

— Надявам се, не мислехте да проведете този разговор без мен — каза и тръгна бавно към тях.

Видок се усмихна.

— Не бих си и помислил, ангел мой. — Максимилиан стана, за да ѝ даде стола си, и се зачуди дали е чула и другата част от разговора им. Надяваше се, че не. Лизет нямаше да се радва да научи, че са разговаряли зад гърба ѝ.

Тя седна, а Максимилиан се облегна на бюфета, който очевидно служеше като кухненски кът. Искаше му се тя да е облечена в нещо повече от проклетия халат. Така не можеше да се концентрира в нищо, освен в нея.

— Не можах да науча много — каза Видок, — но открих две важни неща. Докато все още е бил в Антверп преди два месеца, Тристан е писал и е помолил за месец отпуск, който му бил даден. И не знаят защо все още не се е върнал. Очевидно всички мислят, че е напуснал и е отишъл да работи другаде, без да предупреди.

— Но вместо това се е впуснал да преследва собствени планове — каза Максимилиан цинично. — Така е, както непрекъснато повтарям — намерил е по-добър начин да осигури бъдещето си, отколкото да чака да се издигне в Националната сигурност.

Лизет го изгледа гневно, а Видок каза:

— Всъщност не мисля така. Тристан е заловил фалшификатора и го е пхнал в затвора в Антверп, след което писал на шефовете си да изпратят някого, който да го вземе. Не можел да свърши работата, защото имало лични неща, за които трябвало да се погрижи.

— Къде? — запита Лизет.

— Лондон очевидно — намеси се Максимилиан.

— Надявам се да не е така — каза Видок. — Защото би трябвало да вземе кораб от Остенд, а напоследък там върлува холера.

— О, не! — възкликна тревожно Лизет.

Видок я потупа по ръката.

— Той е млад и здрав. Сигурен съм, че дори да е отишъл в Остенд, не е хванал холера.

— Е, миналата седмица очевидно е бил в добро здраве, щом ми е написал бележката — отбеляза Максимилиан. — Освен ако вече не е бил обхванат от треската и е изпаднал в делириум.

— Това не е възможно — отхвърли идеята Лизет. — Ако имаше холера, нямаше да му позволят да... — Поколеба се, очите ѝ се отвориха широко: — Карантина!

Максимилиан веднага я разбра.

— Да. Това би обяснило много неща. Няма нужда на борда да има дори един случай, за да наложат карантина. Капитанът е длъжен да вдигне жълт флаг винаги, когато корабът му влиза в град, където върлува заразната болест. Така че в минутата, в която корабът достигне

Лондон, той ще бъде сложен под карантина. Властите могат да бъдат... — Млъкна, забелязал странния начин, по който го гледаше Видок. — Какво има?

— Знаеш прекалено много за карантината.

— Пътувал съм много — каза Макс, сякаш да се защити. — А няколко души от рода ми са служили във флотата. — Видок повдигна вежди, а Максимилиан изправи гръб и рамене. — Имам още и приятели сред властите.

Лизет му хвърли кос поглед.

— Разбира се.

— Искам да кажа, че властите решават дали да наложат карантина на някой кораб, и обикновено са прекалено предпазливи. След като веднъж вземат решение, карантината продължава със седмици.

— Това обяснява защо Тристан не е могъл просто да дойде в къщата с твоя... с приятеля си — посочи Лизет. — Никой няма да му разреши да слезе от кораба, дори да няма болни на борда. Правилата са много стриктни.

Мили Боже, изглеждаше все по-вероятно Боно наистина да е намерил Питър. Сърцето му заби тежко. За първи път си позволи да се надява, че брат му може да е жив. Може би вече не беше сам със семейното проклятие.

— Теорията е интересна — каза Максимилиан и закрачи из стаята. — Но не обяснява всичко. Да предположим, че Боно е платил на някой от онези, които трябва да следят карантината, за да си затвори очите и да ми препрати бележката. Това е незаконно и всеки, който се съгласи, рискува да загуби работата си, както и да плати огромна глоба. Но може да бъде направено.

Спря се и се обърна с лице към тях.

— Да се слезе на брега от кораб под карантина, е много трудно, ако не и невъзможно. Около него непрекъснато патрулират лодки, които да попречат на желязците да доплуват до брега. Как, тогава, Боно е мислил да се срещне с мен? Нещата изглеждаха така, сякаш бе изпратил бележката от таверната.

— Всичко е възможно с достатъчно пари — отбеляза Видок, — особено когато става въпрос да се подкупят бедни държавни служители.

— Но дали Боно е имал достатъчно пари за това?

Видок сви рамене.

— Онзи, който му е помогнал, вероятно е знаел, че иска да се свърже с херцог. Възможно е Тристан да е обещал, че ти ще дадеш щедра награда.

— От друга страна — каза Лизет, — възможно е Тристан да е имал толкова пари, колкото са били необходими от кораба да слезе един човек. И затова да не е могъл да вземе спътника си. Макар че не разбирам защо просто не е изчакал на борда до вдигането на карантината.

Максимилиан отбеляза:

— Другият въпрос е, ако си е дал целия този труд, за да слезе от кораба, защо не е останал на брега достатъчно, за да се срещне с мен?

— Ти каза, че си закъснял — отговори Лизет. — Възможно е офицерът, който е отговарял за карантината, да се е разтревожил, когато не си се появил веднага. И да е започнал да се тревожи, че могат да бъдат заловени. Както каза, последиците от едно такова деяние могат да бъдат сериозни.

Видок кимна.

— Възможно е дори да е решил, че Тристан не е разбрал правилно ситуацията или че няма връзка с херцог Лайънс, както твърди. Кой знае? Когато човек има работа със служителите от английската митница, всичко е възможно.

— Господ е свидетел, че това е вярно — каза Максимилиан.

— И още нещо — каза Лизет. — Винаги ме е тревожило, че Тристан не се е опитал да се свърже с Дом. Но не е могъл, ако е бил под карантина, нали?

— Всъщност — каза Максимилиан — щеше да има повече смисъл, ако се бе свързал с вас двамата и ви бе помолил да ме срещнете с него.

Видок поклати глава.

— Тристан никога не би рискувал да замеси Дом или Лизет. Ако Джордж бе разбрал, щеше да ги обвини, че приютяват беглец.

— За нещастие, това е вярно — каза Лизет с въздишка. — Тристан наистина би ни държал настрана, ако е смятал, че така е безопасно.

— Всичко това все още са само предположения — каза Видок. — Дори не знаем със сигурност, че Тристан е бил в Остенд.

— Възможно ли е да разговаряме с фалшификатора? — запита Максимилиан. — Може би Тристан му е казал нещо за плановете си.

— Ако го е направил, мъжът е отнесъл информацията в гроба — каза Видок. — Бил е екзекутиран миналата седмица.

Максимилиан премигна.

— Толкова бързо?

Видок сви рамене.

— Бил е осъден на смърт, преди да избяга. Така че, след като бил доведен тук, не оставало нищо друго, освен да се изпълни присъдата.

— И предполагам, че не са говорили с Боно?

Видок поклати глава.

— Докато те дойдат тук, той е бил вече заминал. Можеш да говориш с охраната в затвора. Може те да знаят нещо.

— Не можем да отидем в Белгия, Макс — каза Лизет с тревога. — Дом скоро ще се върне в Лондон и ако аз не съм се върнала, възможно е да хукне да те преследва с извадена кама. Нямам доверие, че Скримшоу ще запази тайната ми.

— Мога да се справя с Мантън — увери я Максимилиан. Щеше просто да му каже, че иска да се ожени за сестра му. — Но съм съгласен, че не може и да става въпрос да отидем в Белгия и да се опитаме да проследим стъпките на Боно там. Ще отнеме прекалено много време, а ако той е под карантина в Лондон, всяка минута е от значение.

Освен това, колкото по-дълго пътуваше с Лизет, толкова повече рискуваше да разруши репутацията ѝ. Макар че това можеше да му даде коз в ръцете, не искаше да ѝ го причини.

— Мисля — продължи той, — че е най-добре да се върнем в Лондон и да проверим кои кораби са под карантина. Ще бъде сравнително лесно да разберем дали Боно е на борда на някой от тях. Ще трябва само да помолим да видим списъците.

— Тристан няма да използва истинското си име — отбеляза Лизет.

— Може би не, но брат ми ще е с истинското си име — въздъхна Максимилиан. — Ако Боно наистина е намерил Питър.

— Изглежда, поне *мисли*, че го е намерил. — Видок се изправи. — Мога да ви дам списък с псевдонимите, които Тристан обикновено използва. Сигурен съм, че и този път е използвал някой от тях. А всъщност има официални документи само за две от фалшивите си имена.

— Това ще помогне, благодаря. — Максимилиан гледаше втренчено Лизет. — Почина ли си достатъчно? Мислиш ли, че можем да тръгнем веднага?

Тя кимна.

— Има дилижанс, който тръгва за Кале.

— Защо Кале? — запита Максимилиан. — Мислех, че Диеп е най-близо.

— Не можем да се върнем през Диеп. Рисуваме, ако Хъкър е още там.

— Ах, да.

— Няма да пътувате с дилижанс — намеси се Видок. — Прекалено е неудобно. Ще вземете моята карета. Кочияшът ми ще ви закара до Кале, след това ще върне каретата. Ако тръгнете сега и пътувате цяла нощ, ще бъдете там утре вечер и на следващата сутрин ще сте на кораб за Лондон.

— Има ли пощенски кораб директно за Лондон? — запита Максимилиан.

— Да — каза Видок. — Пътуването му отнема около дванайсет часа, но ви оставя до Тауър. Но морето е по-бурно по този маршрут, ето защо повечето хора предпочитат тези през Дувър или Диеп. Прилошава ли ти?

— Не, ако не е прекарал много време в кръчмата — отговори многозначително Лизет.

Максимилиан не ѝ обърна внимание.

— Не е проблем.

— Но честно, Видок, няма причина да използваме каретата ти — каза Лизет. — Няма да ни спести кой знае колко време, а и нямаме нищо против да пътуваме с дилижанса. Нали, Макс?

Той понечи да се съгласи с нея, после се сети защо предпочита да пътува с други хора. Не искаше да бъде сама с него. Което означаваше, че е много по-чувствителна по отношение на него, отколкото ѝ се иска да признае.

Щеше да се възползва.

— Напротив — каза, — добре е да спестим всеки час, който можем. Има вероятност брат ти да бъде открит и арестуван, ако остане прекалено дълго на борда на кораба. А този риск не можем да поемем.

Тя пребледня и се обърна към Видок.

— В такъв случай, благодаря, че разрешаваш да вземем каретата ти.

Видок го гледаше подозрително, но Максимилиан не даваше и пукната пара. За да спечели Лизет за своя съпруга, щеше да има нужда от много време насаме с нея. Щеше да я ухажва безмилостно.

И току-що си беше осигурил времето.

ГЛАВА 17

Пътуването през нощта мина по-добре, отколкото Лизет беше очаквала, защото беше прекалено уморена и заспа почти веднага. Макс също задряма, щом излязоха от Париж.

Но всичко се промени, когато слънцето изгря. Първо, като се събуди, осъзна, че каретата е спряла и Макс го няма. Скоси, завладяна от паника, точно навреме да го види, запретнал ръкави и готов да бутне каретата по стръмния хълм, с който конете се затрудняваха.

Миналата седмица изобщо не би предположила, че надменният Лайънс би бутал карета по хълм. Но дълго след като каретата изкачи хълма и продължи по пътя си, тя не можеше да се отърси от образа на Макс, чиито мускули се разтягаха и издуваха от усилието, а косата му блестеше в златисто на утринното слънце.

Денят напредна, а тя бе сигурна, че е намислил нещо. Не спомена нито веднъж конфликта между тях, но непрекъснато я докосваше. В началото тя мислеше, че е случайно — прасецът му докосваше нейния при клатенето на каретата, лакътят му се допираше до бедротата ѝ, когато се навеждаше да вземе нещо от чантата.

Но каретата не беше чак толкова тясна... А когато по обяд влязоха да обядват в една странноприемница, ръката му се задържа малко по-дълго върху нейната, докато ѝ помагаше да слезе от каретата, и тя се досети какво е намислил. Опитваше се незабележимо да я съблазни, този лукав дявол. Все още искаше тя да забременее, за да се омъжи за него при *неговите* условия.

Много добре. Той щеше да води битката, както намери за добре. Тя — също.

Така че, щом се качиха отново в каретата, тя извади една бродирана панделка, която бе взела със себе си, но не бе имала случай да работи с нея, и започна да украсява калъфка за възглавница. Следващия път, когато коляното му срещна нейното уж случайно, тя също така случайно го убоде с иглата.

— Оу! — извика той и смръщи вежди, след което потри пострадалото място. — Какво те прихваща?

Тя го погледна невинно и продължи да работи.

— Не знам какво искаш да кажеш. Толкова е тясно тук, че непрекъснато се блъскаме един в други.

Той ѝ хвърли подозрителен поглед. След като я гледа кисело няколко мига, запита:

— Често ли го правиш?

— Какво? Да убождам някой и друг херцог с иглата?

— Бродираш. Забелязах доста бродерии в стаята ти, както и в жилището на Мантън, а и по нощницата ти. Всичко ли си изработила сама?

Тя бе изненадана, че е толкова наблюдателен.

— Да.

Той скръсти ръце на гърди.

— Това занимание ми изглежда неподходящо за жена, която иска да стане агент.

— Имах много свободно време, когато бях момиче, а бях доста неспокойна — обясни тя. — Затова всеки път, когато започвах да се суея наоколо, мама ме караше да вземам иглата. Тя ме научи да бродирам.

— И това помогна?

— Да. Успокояваше ума ми. — Млъкна за малко и погледна през прозореца, потънала в спомени. — Обичах онези моменти с мама. Тя се беше научила да бродира от своята майка, която аз не познавах, затова с радост слушах истории за френското си семейство. Накрая започнах да бродирам за собствено удоволствие. И все още го правя. Успокоява ме, когато съм разтревожена.

А ако като него никога не бе спокойна?

Изхвърли тази мисъл от главата си и продължи работата си.

— Разбира се, бродериите ми не са точно... типични.

Той видя, че бродира кама върху панделката, и избухна в смях.

— Да, знаеш как да комбинираш домакинските задължения с копнежа за пътешествия.

Тя продължи да бродира с усмивка. След малко той каза:

— Майка ми също бродираше.

В паметта ѝ изплува нещо, което бе споменал преди няколко дни.

— Тя ли избродира онази носна кърпичка, за която казваш, че е толкова характерна?

— Да.

Не искаше да любопитства, затова наведе глава и продължи да работи. Той я наблюдава един миг, после каза:

— Онова, което прави кърпичката така характерна, е нещото, което се крие между бродерията и ленения плат. — Разкопча палтото си и разкри таен джоб зад ревера. После извади носна кърпичка от лепен плат с цвят на слонова кост, която не беше виждала преди.

Загледа я втренчено и чертите му омекнаха. После ѝ я подаде.

Тя се премести по-близо до прозореца, за да я разгледа на слънчевата светлина. Отначало ѝ изглеждаше просто като красива носна кърпичка с херцогския кръст, избродиран с многоцветни конци, включително златисти и сребристи. Но като имаше предвид какво бе казал, се загледа по-внимателно и забеляза, че платът, който прозира между бродерията, не е с цвят на слонова кост. Беше снежнобял.

Погледна го, объркана, а той каза:

— Майка ни отрязва по парче от дрехите, с които бяхме кръстени, и ги заши към носните ни кърпички, а после бродира отгоре и около тях. Не е нещо, което човек би забелязал, ако не знае къде да погледне. И Боно със сигурност не го е забелязал, когато преди няколко години зърна кърпичката ми за миг.

— Защо си му я показал тогава?

Макс взе кърпичката от нея и я загледа.

— Бях доста по-небрежен, когато бях момче. Носех я в същия джоб, в който беше и обикновената ми носна кърпичка. Носът ми постоянно течеше и непрекъснато посягах към кърпичката си, като понякога вадех не тази, която ми трябваше. Така се случи и онзи ден с брат ти. После се почувствах задължен да му обясня, че имам две, едната от които е бродирана. Разбира се, не му казах за парчето от кръщелната си риза. — Погледът му срещна нейния. — Не съм казвал на никого, освен на теб.

Тя бе дълбоко разчувствана от доверието му.

— Няма да кажа на никого.

Той кимна, после отново прибра кърпичката в тайния си джоб.

— Бродерията е фина. Майка ти трябва да е била доста талантива с иглата.

— Със сигурност прекарваше много време в бродирание. Преди татко... да се разболе. След това бе прекалено заета да се грижи за него.

— Ти на колко беше тогава? — запита тя.

— На двайсет и една. Тъкмо навърших пълнолетие.

— Разкажи ми — каза тя тихо.

Той се напрегна и тя помисли, че ще се затвори в себе си. Но той заговори. И с всяка дума сърцето ѝ тъжеше все повече за него.

Докато стигнат Кале, тя вече започваше да разбира защо той толкова много се страхува да допуска хората до себе си. Може би тя също щеше да се страхува, ако бе видяла баща ѝ да забравя името си, да обвинява майка ѝ в какво ли не, и да твърди, че всички се опитват да го убият. Най-лошото беше, когато Макс описа как го държал прикован към леглото, за да не нарани майка му или себе си. Прииска ѝ се да заплаче.

Очевидно ѝ разказваше всичко това, за да я убеди, че неговата идея за брака е най-добра. Но това само я направи още по-твърдо решена никога да не го изоставя на грижите на безразличните слуги и лекари.

Стигнаха Кале след падането на нощта. Странноприемниците бяха пълни, защото много хора искаха да тръгнат за Англия на другия ден, и трябваше да обиколят три хотела, преди да намерят свободна стая.

Веднага щом влязоха в малката стая, Лизет изстена. Имаше само едно легло, шкаф и един стол.

Макс ѝ помогна да съблече пелерината си.

— Ще делим леглото. И двамата трябва да си починем добре. Не се знае какво ще открием, когато стигнем в Лондон.

— Но...

— Обещавам да бъда джентълмен — прекъсна я той. — Повярвай ми, прекалено съм уморен, за да се държа лошо.

Тя му хвърли скептичен поглед, но знаеше, че е прав и че двамата наистина имат нужда да си починат.

— Добре. — Насили се да говори весело. — Само не ходи в кръчмата тази вечер, моля те.

— О, за Бога! — възкликна той раздражено. — Напих се само веднъж през целия си живот и ти се случи наоколо. Предполагам, че

никога няма да ме оставиш да го преживея.

— Моля за извинение, но какво ще кажеш за това че си се промъкнал долу в кръчмата на странноприемницата в Диеп, когато си бил на шестнайсет? — закачи го тя. — Не се ли напи тогава?

Той поруменя.

— Не за това се промъкнах надолу по стълбите. Трябваше да изляза в градината, за да се срещна с камериерката, която флиртуваше с мен. Това е всичко.

Сърцето ѝ се сви, като си представи младия Макс, изпълнен с живот и енергия, да се опитва да си открадне целувка в задната градина. Преди животът му да бъде помрачен от отговорности, задължения и от трагедията.

— Все пак, не са ли такива задълженията на втория син? — пошегува се той. — Нали трябва да бъде негодник?

— Е, вече не си вторият син, така че по-добре да държиш ръцете си до тялото тази вечер.

— Ако не, винаги можеш да ме убодеш с иглата — каза той сухо. — Изглежда, си усвоила до съвършенство тази техника.

Тя се усмихна.

— Съмнявам се, че ще бъде необходимо.

Над тях се спусна неудобно мълчание. Той измърмори, че трябва да се погрижи за вечерята им, и излезе.

Останалата част от вечерта бе така трудна, както тя очакваше. Да споделя една стая с него, бе различно сега, след като бе споделила леглото му. Разговорът по време на вечерята не вървеше, а приготвянето за сън бе неловко, защото ѝ трябваше помощта му, за да сваля корсета си.

Имаше толкова интимност в това да разкопчава роклята и да развързва корсета ѝ... интимност беше и ласката на дъха му по врата ѝ. Той не направи нищо, което да бе в разрез с добрия тон, но това изобщо нямаше значение. Всичко, което правеше, я караше да го желае.

Той легна в леглото само по долна риза и гащета, с гръб към нея. Тя седна на леглото и започна да реше косата си, очакваща да чуе равномерно му дишане. Беше благодарна, когато много скоро след това го чу.

Едва тогава свали корсета и фустите си и си легна само по долна риза и бикини. Нямахте да облече нощницата си, защото това щеше да означава да предизвика съдбата.

Плъзна се внимателно под завивките, за да не го събуди, но той дори не помръдна.

Това би трябвало да я накара да се отпусне, но остана дълго време да лежи и да мисли за казаното от него. Питаше се дали не греши, като настоява как да стоят нещата между тях. Беше ѝ предложил брак, за Бога. Нима беше толкова глупава да му откаже?

Когато най-после заспа, сънува Макс, силен и мускулист, да бута каретата на Видок нагоре по хълма. Но в съня ѝ Макс не носеше нищо, освен шапка. Тя му каза да внимава, защото е гол, но той само наклони шапката си в учтив жест към нея и продължи да бута каретата.

Тя изведнъж започна да се плъзга назад, както и Макс, защото не можеше да я задържи. Лизет се опита да извика, но не можеше и затича към него...

Събуди се рязко. Стискаше нещо топло, което беше под нея. Все още сънена и дезориентирана, тя се втренчи и осъзна, че отново използва Макс за легло.

После усети нещо твърдо да опира в корема ѝ и то като че ли ставаше все по-твърдо с всяка секунда. Улови погледа на Макс в сивата утринна светлина и той каза провлечено:

— Ако искаш да спазя обещанието си да бъда джентълмен, мила, трябва да се придържаш към твоята половина на леглото.

Дълго време тя просто го гледа втренчено — разрешената му коса, наболата брада и здраво стиснатата челюст. Лицето, което ѝ ставаше все по-мило с всеки ден. После го целуна.

Той си пое рязко дъх от изненада, после бързо се претърколи с нея и се озова отгоре. Ръцете му държаха здраво раменете ѝ, устните му бяха на няколко милиметра от нейните.

— Кажи ми, че го искаш — изръмжа.

Блесналите му очи я накараха да преглътне, но вече бе решила какво да прави.

Може би се дължеше на спомена за съня или на усещането за тялото му до нейното. А може би защото знаеше, че вече няма да имат възможност да останат насаме.

Каквато и да бе причината, трябваше да усети устните му върху своите още веднъж, да го докосне и да бъде с него. *Наистина* да бъде с него.

Плъзна ръце под долната му риза.

— Искам го. Искам...

Той заглуши думите ѝ със страстна целувка.

След това нямаше връщане назад. Той завладя устата ѝ, галеше я навсякъде, а тя притискаше тяло в него и той изпълваше сетивата ѝ. Не можеше да му се насити.

Той очевидно чувстваше същото. Слънцето изгря и го завари да смуче зърната ѝ, докато в същото време я милва долу с бавни и уверени движения на умелите си пръсти, карайки я още повече да копнее за него.

— Макс — прошепна тя. — Макс, моля те... моля те... аз имам нужда от теб *сега*...

— Добре — каза той и се отпусна между краката ѝ. — Защото и аз не мога да чакам повече.

Той влезе рязко в нея, зарови се дълбоко и тя потръпна доволно.

— Лизет — шепнеша той. — О, Господи, Лизет... — После започна да се движи. Беше така различно от преди — нямаше болка, нямаше и неловкост. Само тялото на Макс, съединено с нейното, Макс, който предявяваше правата си над нея и я правеше своя.

Блясъкът в очите му, докато навлизаше в нея с уверени движения, ѝ казваше, че в такива моменти той не е херцог, а нейният див любовник.

— Ето, така искам да бъде... — шепнеша той, а движенията му ставаха все по-бързи. — Ти... в леглото ми... в прегръдките ми... Завинаги.

За момента тя се остави на преживяването, на този сън. Той беше гръмотевица, светкавица и дъжд, а тя беше земята и цветята, които се опиваха от бурята. Той бе единственият мъж, когото желаше, и единственият, който някога щеше да желае. Той бе единственият за нея.

Усещаше, че освобождаването ѝ приближава, и надигаше бедра към него — нагоре... нагоре... нагоре... докато Макс не направи последното силно движение и не нададе вик, който предизвика и нейната експлозия.

В онзи момент, докато се притискаше в него и семето му я изпълваше, тя разбра, че е изгубила и битката, и сърцето си. Обичаше го. О, Господи, колко много го обичаше.

След известно време започна да диша по-бавно. Той наведе глава и я целуна по бузата, после се сгуши във врата ѝ. 14 накрая се плъзна до нея по гръб, втренчил очи в тавана.

Макар да знаеше, че току-що е направила най-глупавото нещо в живота си, тя се притисна в него.

— Страхотен си.

Той се засмя.

— Чувствай се свободна да ме използваш, когато пожелаеш. — Тя постави глава върху ръката му, а той започна да я гали по косите. — Можем да се събуждаме така всяка сутрин, знаеш ли.

— Поне докато не започнеш да си въобразяваш, че виждаш признаците на лудостта. Докато не ме изпратиш някъде далеч, за да ме предпазиш, независимо дали искам, или имам нужда да бъда закриляна.

Той въздъхна, а тя преглътна разочарованието си. Беше толкова твърдоглав! И така решен да има всичко, което пожелае.

Тя стана от леглото.

— Трябва да вървим. Корабът ще потегли всеки момент.

— Лизет, искам да знаеш, че независимо какво ще стане, когато намерим Боно, предложението ми за брак остава. Не ме интересува какво е направил брат ти или коя е била майка ти, както и дали ще се окажа херцог или не. Ти си жената, за която искам да се оженя.

Тя потисна сълзите си и се усмихна тъжно.

— И отговорът ми все още важи. *Защото* ти си единственият мъж, за когото искам да се омъжа, трябва да имам истински брак. Това няма да се промени.

Той изруга. Но поне не започна да спори с нея.

След час бяха на борда на пощенския кораб на път за Лондон. Този път прекосяването на Ламанша бе като настроението ѝ. Излезе буря и започна да подмята кораба, сякаш бе детска играчка. Прекараха пътуването в главната каюта с останалите пътници, опитвайки се да запазят дрехите си сухи.

— Все още ли ти липсва яхтата ти? — запита го тя. — Предполагам, че бурята щеше да я направи на парчета.

Той поклати глава.

— Имам способен капитан, а яхтата ми е много издръжлива. Прекосявала я Ламанша повече пъти от теб, обзалагам се. — Очите му блестяха. — И ще го прекосява още много пъти. Все пак, каня се да си взема съпруга, която има семейство във Франция.

Тя въздъхна и извърна поглед. Той нямаше да се откаже, нали? Не знаеше дали да бъде развълнувана заради твърдата му решимост, или отчаяна заради условията му.

Но едно бе сигурно — ако не се разделеше скоро с него, той щеше да спечели. Защото волята ѝ отслабваше с всеки изминал момент.

ГЛАВА 18

Максимилиан стоеше на тъмното лондонско пристанище с Лизет и багажа им. Беше прекарал часовете след пристигането им в уреждането на тази среща. Сърцето му биеше тежко, докато гледаше как лодката бавно се приближава към тях в нощта. Не виждаше товарния кораб зад нея, но знаеше, че е там. „Гъркът“ беше под карантина там, под носовете им, откакто бе пристигнал под жълт флаг в Лондон преди шест седмици.

Беше открил две имена в списъка на кораба — Джек Дрейк, един от обичайните псевдоними на Боно, и Виктор Кейл. Максимилиан не беше сигурен защо Питър бе избрал да живее под друго име след пожара, но не можеше да е съвпадение, че фамилията беше Кейл. Двата с Лизет бяха открили иглата в купата сено.

Удивително, какво ли не можеше да открие човек, ако знаеше къде да търси... И особено когато използваше титлата и положението си. Максимилиан беше прекарал последните няколко часа в подкупване на членовете на градския съвет, в разпитването на служители, които може би разполагаха с някаква информация, и в уреждане качването им на борда на „Гъркът“.

На устните му играеше цинична усмивка. Очевидно качването на борда на кораб под карантина беше много по-лесно, отколкото слизането. Особено когато властите не можеха да постигнат съгласие дали на борда има случаи на холера или не.

В този случай, лудостта в семейството му беше от помощ. Никой не беше ужасно изненадан, че херцог Лайънс е готов да направи нещо толкова безумно, като да се качи на борда на кораб под карантина. Той много внимаваше да не разкрие защо. Дори не беше споменал имената на мъжете, които искаше да види. Нямаше смисъл да дава на пресата повече информация, преди да е разбрал напълно каква е ситуацията. Освен това, Боно пътуваше под чуждо име и беше търсен в Англия.

Беше по-трудно да убеди властите да пуснат Лизет на борда, особено след като отказа да им каже коя е тя. Но няколко подкупа ги

бяха убедили.

Погледна Лизет.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — запита, борейки се с желанието да хване ръката ѝ пред останалите. — Щом веднъж се качим на борда, може да не ни позволят да слезем, докато не вдигнат карантината. Какво ще си помисли брат ти, ако се върне от Шотландия и открие, че не си у дома?

— Изпратих човек с бележка за Скримшоу, която да предаде на Дом, в случай че се върне скоро. — Хвърли поглед на офицера по карантината, който стоеше до тях. — Не му казах къде съм, само че съм в безопасност. Не искам Дом да се тревожи за карантината. Но го предупредих за Хъкър.

— Добра идея. Той трябва вече да се е върнал в Англия и вероятно отново наблюдава къщата на брат ти.

— Знам. Затова и трябва да се кача на борда с теб, трябва да говоря с... приятеля си какво рискува с идването си тук.

— Разбирам. — Затова и Максимилиан не беше настоял тя да си отиде у дома. След всичко, през което бяха преминали, тя заслужаваше най-после да престане да се тревожи за Боно.

Освен това, някаква малка и егоистична част от него искаше тя да присъства на срещата с мъжа, за който имаше голяма вероятност да е брат ѝ. Беше прекалено развълнуван, за да мисли трезво в момента, а знаеше, че тя ще успее да остане спокойна.

— Е, има ли някой с треска на борда или не? — запита Лизет. — Щом корабът е тук от шест седмици и всички са здрави, карантината трябваше вече да е свалена. Тъй като ти ме караше да оставам в каретата, докато разговаряше с разните държавни служители, цялата история не ми е известна.

— Да ти кажа честно, и на мен. Има поне един болен на борда. Не можах да ми кажат дали е холера или не. Приятелят ми от градския съвет каза само, че се консултират с лекар. — Погледна я загрижено. — Аз се тревожа единствено за твоето качване на борда. Мисълта да хванеш холера ме кара да потръпвам по гърба.

На лицето ѝ разцъфна лека усмивка.

— Аз изпитвам същото към теб. Но се съмнявам да е холера, а ако болният е само един, ние можем изобщо да не се срещнем с него.

И той се надяваше да стане така.

Лодката стигна до пристанището. Краткото разстояние до кораба изминаха в мълчание, нарушавано само от плискането на вълните по стените на лодката и звука от греблата.

Качиха се на борда и бяха посрещнати от капитана. Офицерът по карантината ги представи като херцог Лайънс и придружителката му, което накара Максимилиан да трепне, но като че ли изобщо не разтревожи Лизет. После офицерът бързо слезе обратно в лодката.

— Е, Ваше благородие? — запита капитанът, когато останаха сами. — Надявам се, че сте дошли да вдигнете карантината.

Думите му свариха Максимилиан неподготвен.

— Всъщност ние сме тук, за да се видим с двама от пътниците — Джак Дрейк и Виктор Кейл.

Капитанът присви очи.

— Ваши приятели ли са?

— Може и така да се каже — отговори Максимилиан. — Защо?

— Защото Виктор Кейл е причината „Гъркът“ да стои още тук. Кейл се разболя след налагането на карантината. Лекарят на борда, на когото бих поверил живота си, е убеден, че има пневмония, така че няма причина карантината да продължава. Но проклетите власти не искат да дадат разрешение за вдигането ѝ, а градският съвет се страхува да вземе решение. И така хората и товарът ми ще останат тук, докато Виктор Кейл оздравее. Или умре.

Максимилиан бе обзет от напрежение.

— Има ли вероятност да умре?

— Болен е вече от две седмици. Доктор Уърт започна да се отчайва. А приятелят на Кейл, Дрейк, стои неотлъчно при него и се грижи да му е добре доколкото може.

Максимилиан хвана Лизет за ръката. Тя стисна неговата, за да го успокои.

— В такъв случай, искам да разговарям с Дрейк и лекаря.

Капитанът кимна.

— И двамата са на долната палуба. В болничното отделение.

— Благодаря — каза Максимилиан.

Лесно ги намериха. Бяха в единствената каюта, изпод чиято врата струеше светлина. Обаче, преди да успеят да влязат, отвътре излезе мъж и светлината на фенера освети за кратко лицето му.

— Тристан! — извика Лизет, очевидно забравила псевдонима на брат си, мина покрай Максимилиан и се хвърли в прегръдките му.

— Лизет? — каза той, объркан, и се остави тя да го прегърне. Отдръпна се назад и я погледна. — Мили Боже, наистина си ти! Какво правиш тук, по дяволите?

— Би трябвало да те запитам същото! — Сниши глас. — Да не си изгубил ума си, за да дойдеш в Англия? Джордж е изпратил човек, който души около къщата на Дом, и ако научи, че си толкова близо...

Боно ѝ се усмихна с онази наперена усмивка, която Максимилиан помнеше от срещата им на конните надбягвания преди толкова много години.

— Вярвам, че двамата с Дом сте много внимателни. — После погледна зад рамото ѝ. — Откъде разбрахте, че съм тук? Дом с теб ли е?

Максимилиан пристъпи в кръга светлина.

— Не. Аз съм херцог Лайънс.

Боно го гледаше с увиснала челюст.

— Открил си ме!

— Трябваше да положим известни усилия, но, да — каза Максимилиан.

Боно хвърли поглед назад, към стаята. Отвътре се чуваше силно кашляне.

— Оттук — каза той. — Можем да поговорим.

— Първо искам да го видя — каза остро Максимилиан.

Боно нямаше нужда да пита кого. Каза:

— Той е много болен.

— Капитанът вече ни каза — уведоми го Максимилиан.

Максимилиан и Лизет влязоха в каютата и той втренчи поглед в измършавялата фигура на леглото. До него седеше млад мъж, който безуспешно се опитваше да накара болния да изпие лекарството си.

— Ваше благородие, това е доктор Уърт — каза Боно. — Той се грижи за Виктор. — Погледна лекаря. — Доктор Уърт, това е херцог Лайънс, роднина на Виктор. А жената с него е сестра ми, мис Боно.

Максимилиан му хвърли остър поглед, изненадан, че каза истинските им имена, но Боно само сви рамене.

— Двамата с доктора прекарахме много дни заедно. Вече нямаме тайни един от друг. Той уреди да слеза от кораба миналата седмица.

— Нямаме търпение да свалят карантината — обясни доктор Уърт. — Вероятността мистър Кейл да умре нараства с всеки изминал ден и мистър Боно помисли, че ще искате да го видите, преди...

Боно смръщи вежди.

— Заради проклетата карантина не ме пускат по-далеч от пристанището, нито ми позволиха да разкрия, че съм на кораб под карантина.

Хвърли на Максимилиан поглед, с който искаше да се извини.

— Наистина помислих, че ще имам възможност да разговарям с теб, иначе нямаше да бъда така тайнствен в писмото си. Но проклетият офицер по карантината се уплаши, като видя войници, и настоя да се върнем веднага, тъй като вече те бяхме чакали известно време.

— Знам, съжалявам. — Погледът на Максимилиан не се откъсваше от мъжа на леглото. — Не бях у дома, когато се е получило съобщението ти. Но си спомних връзката ти с Мантън и отидох в къщата му. Мантън не беше там, но мис Боно беше. И накрая се досети каква е истината.

Нямаше смисъл да разкрива как — и факта, че бяха прекарвали насаме последните няколко дни.

Виктор отново се закашля и Максимилиан отново бе обзет от напрежение. Лизет го хвана под ръка.

— Добре ли си?

— Не. — Страхът свиваше гърлото му. — Наистина изглежда много болен. — Стисна ръката ѝ, после се приближи до леглото. — Откога е така? — запита доктор Уърт.

— Болен е от две седмици, Ваше благородие — отговори лекарят. — В началото не беше много зле, но преди седмица състоянието му се влоши: има треска и не е с всичкия си. Следващите няколко дни са много важни. Или ще оцелее, или ще умре. Виждам съм мъже с неговата младост и жизнени сили да побеждават пневмонията, и то без да останат никакви последици. Но съм виждал и по-силни мъже да умират. В този момент е трудно да се каже какъв ще бъде изходът.

— Ти ли си, татко? — запита Виктор и раздражено отблъсна чашата, която лекарят му подаваше. — Не искам повече каша. Мразя кашата.

Максимилиан си пое рязко дъх. Кашата беше любимото лекарство на мама за всякакви болести. Дали не беше любимото лекарство и на чичо Найджъл, което бе давал на момчето, с което се отнасяше като със свой син? Или спомените на Виктор се връщаха още по-назад — към детството му у дома?

Изглеждаше възможно мъжът да е Питър. Беше на същата възраст и се забелязваше слаба прилика с баща им. Питър беше рус като дете докато косата на Виктор бе светлокестенява, но тази на Максимилиан бе само с нюанс по-светла от кестенявата, а той също бе рус като дете.

— Какъв цвят са очите му? — запита Максимилиан.

Лекарят премигна озадачено и Максимилиан осъзна, че въпросът му изглежда доста странен.

— Лешникови — отговори лекарят. — Защо?

Тези на Питър имаха същия цвят. Той стисна силно ръката на Лизет. Възможно ли беше? Или той се хващаше за сламка, отчаян да върне брат си?

— Нищо ли не можете да направите за него?

— Грижа се да пие редовно лекарствата си. Някои лекари настояват да се пусне кръв, но никога не съм обичал този вид лечение. — Изстиска малко вода върху челото на болния от влажната кърпа, която държеше в ръце. — Но за него ще бъде добре да слезе от кораба. Въздухът тук е Прекалено влажен за дробовете му, а шумът, който моряците вдигат, непрекъснато го обезпокоява. Той трябва да бъде на сухо, спокойно и тихо място.

— Сигурен ли сте, че няма холера? — запита Максимилиан.

Доктор Уърт изсумтя.

— Не повръща, не изпразва червата си на всеки час... Разбира се, че няма холера. Вече няколко пъти обясних това на офицерите по карантината, но те не предприемат нищо.

— *Сега вече* ще предприемат — каза мрачно Максимилиан. — Дори ако трябва да доведе всички членове на градския съвет на пристанището.

Лекарят се усмихна уморено.

— Благодаря. Мисля, че свалянето на карантината ще му помогне много. — Виктор отново се закашля. Доктор Уърт изтри

челото му. — Кълна се, ще направя всичко по силите си да го спася. Ваше благородие.

— Ако успеете — обеща Максимилиан, — ще ви издействам всяко място и назначение, които искате.

Лекарят каза тихо:

— Каквото и да се случи, това ще бъде негов избор, страхувам се, а не мой или ваш. Ще трябва да се бори, ако иска да живее.

Максимилиан кимна, но го обзе безпомощно отчаяние — същото, което изпитваше, докато беше свидетел на последните дни на майка си и баща си. Каква полза да бъде влиятелен херцог, щом не можеше да спаси любимите си хора?

Ако този мъж тук беше от семейството му...

Обърна се към Боно.

— Време е да поговорим.

Боно кимна и го изведе от каютата, след което го заведе в друга, по-малка. Очевидно беше онази, която бе споделял с Виктор, защото имаше две койки, една над друга.

Боно се отпусна уморено на долната койка и Лизет побърза да седне до него. Максимилиан разбираше защо, но сърцето му се сви, като гледаше брата и сестрата, съюзени срещу него.

Приликата им беше поразителна. И двамата имаха кристално сини очи, заострени брадички и тъмни къдри, макар косата на брата да бе по-къса, подстригана с дължина малко под брадичката.

Едно бе сигурно — Боно изглеждаше изтощен. И никак не приличаше на човек, участващ в някаква измама.

— Предполагам, че първо искаш да видиш кърпичката — каза Боно и протегна ръка към малкия куфар под койката.

— Не. — Максимилиан скръсти ръце на гърди. — Искам да знам защо рискува живота си с връщането си в тази страна. Двамата се срещнахме за кратко преди години — защо си даде целия този труд заради мен? Защото не вярвам да е от добро сърце.

Лизет му хвърли обиден поглед, но Боно го гледаше спокойно.

— Не е. Не знам колко ти е казала Лизет, но в Англия ме търсят за кражба на кон. Надявах се, че ако успея да те събера с брат ти, ще използваш влиянието си, за да свалиш обвиненията от мен.

Максимилиан премигна. Не беше очаквал *това*. Трябваше да се възхити на Боно, защото не само бе признал престъплението си, но и

не се беше опитал да го извини.

— Не ме разбирай погрешно — продължи Боно. — Обичам работата си за Националната сигурност във Франция. Но Англия ми липсва. — Взе ръката на Лизет и я стисна. Продължи със задавен глас: — Липсват ми брат ми и сестра ми. Дом и Лизет са тук и нямам никого във Франция. Хазяинът ми, Южен Видок, е много добър с мен, но...

— Не е семейство. Разбирам. — Особено защото през последните години бе сам и нямаше с кого да сподели болката и мъката си.

Докато не се беше появила Лизет.

— Уверявам те, Боно, ако Виктор Кейл е мой брат, ще направя всичко, което е във властта ми, за да можеш да се върнеш в Англия при семейството си. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Благодаря, Ваше благородие — каза Боно, а Лизет хвърли на Макс мил поглед и му се усмихна с усмивка, която стопли сърцето му.

— Как успя да намериш Виктор? — запита Максимилиан.

— Познавам го от няколко години. Никога не съм го свързвал със семейството ти, защото не си спомних, че фамилията ти е Кейл. Когато се срещнахме, всички се обръщаха към теб на малкото ти име.

Това беше преди пожара, когато Максимилиан бе още само втори син.

— Освен това — продължи Боно, — нито Виктор, нито аз, разговаряхме много за миналото. Да бъдем честни, мислех, че е сирак. Беше служил няколко години след войната в армията на Прусия.

— Вероятно е бил само на осемнайсет тогава.

— Да, мисля, че е бил на седемнайсет, когато е постъпил в армията.

Максимилиан се замисли за миг.

— Вероятно е било веднага след смъртта на чичо ми. Времето съвпада. — Гледаше втренчено Боно. — Но как е оцелял в пожара? Кое е било загиналото момче, ако не е бил Питър? И ако Виктор е Питър, защо е сменил името си?

— Не знам. Не знаех достатъчно подробности за пожара, за да мога да му задам правилните въпроси, а той не искаше да говори за това. Каза, че ще разкаже единствено на семейството си.

Това извика подозренията на Максимилиан. Трябваше да внимава и да не позволява на желанието му този мъж да се окаже

Питър да замъглява здравия му разум и правилната му преценка.

— Кажи ми как се срещнахте.

— Преди няколко години бях в Антверп по работа. Имах нужда от преводач и ме изпратиха при Виктор, защото говорел няколко езика. Беше се уволнил от армията. След като вече ми бе помогнал, го използвах всеки път, когато имах нужда от преводач. Сега, в последния ми случай, също ми помогна да заловя един фалшификатор.

Боно си пое дъх.

— Една нощ по време на разследването двамата с Виктор отидохме да пийнем по нещо. Той извади носна кърпичка и на мен ми се видя точно като твоята — чак до фината бродерия. Тогава си спомних, че фамилията ти е Кейл.

— Покажи ми носната кърпичка — каза Максимилиан.

Боно извади малък куфар, а от него — парче ленен плат. Максимилиан го пое с треперещи ръце и го поднесе към светлината на фенера. Платът беше орфан по краищата, но бродерията бе все още непокътната и беше точно като онази върху кърпичката на Максимилиан. Нямахше нужда да види допълнителното парче плат. Вече го усещаше по плътността.

Сърцето му заби тежко.

— Е? — запита Лизет тихо.

Той ѝ я подаде.

— На Питър е. Най-малкото, Виктор го е познавал. Или са имали общ познат. — Гледаше втренчено Боно. — Какво му каза, когато видя кърпичката? Че принадлежи на наследник на херцогска титла?

— Господи, не! Не съм глупак. Виктор е порядъчен човек, но е живял доста труден живот. Откакто е напуснал армията, е наемник. Реших, че трябва да бъде по-внимателен.

Максимилиан изпита облекчение. Сега разбра защо похвалите на Видок за Боно бяха така щедри. После му хрумна нещо.

— Но каза на лекаря кой съм аз.

Боно потърка уморените си очи.

— Щом състоянието на Виктор се влоши, нямаше смисъл да пазя тайната от доктор Уърт. Не му казах, че е възможно Виктор да е твой брат, казах само, че е възможно да е роднина на херцог Лайънс. В момента Виктор не знае дори името си, не разбира какво говорим.

Повечето от нещата, които казва, са глупости. А трябваше да се доверя на някого, пък било то за да сляза от проклетия кораб.

В думите му имаше смисъл, особено при дадените обстоятелства.

— Продължавай с историята. Пиели сте в някаква кръчма, видял си носната кърпичка...

— Попитах го откъде я има. Това го накара да бъде предпазлив. Искаше да знае защо питам и аз му отговорих, че съм видял подобна у мой познат в Англия. Това много го развълнува. Каза, че баща му е англичанин и е загинал в пожар в Гхеел няколко месеца преди Ватерло.

Максимилиан бе обзет от вълнение. Но как е било възможно детективите да не узнаят, че Питър е жив? Дяволите да ги вземат! Максимилиан никога не ги бе харесвал, особено последния.

Боно продължаваше да говори.

— Било му казано, че няма друго семейство, но той винаги се чудел дали това е истина.

— Кой му го е казал? — запита Максимилиан.

— Не знам. Щом започнах да задавам въпроси, той се затвори в себе си. Запита ме дали знам кое е семейството му, и тогава аз се затворих в себе си. Реших, че не би искал да разкрия прекалено много.

— Бил си прав — каза Максимилиан. — Благодаря ти.

— И така, стигнахме до споразумение. Казах му, че ще го заведа да се срещне с близките си, ако ме остави да уредя срещата. Но съм сигурен, вече подозира, че семейството му е с положение. Коментира, че бродерията изобразява фамилен кръст.

— Защо просто не писа на херцога и не му изложи цялата тази информация? — запита Лизет.

Боно й хвърли кос поглед.

— Не знаех дори дали Лайънс си спомня разговора ни, състоял се преди толкова много години. А и не исках да рискувам писмото да не стигне до него. Освен това, Виктор нямаше търпение да се срещне със семейството си...

— И си се надявал да помогна да свалят от теб обвинението в кражба на кон — каза сухо Максимилиан.

— Точно така. И двамата решихме, че е най-добре да дойдем.

Лизет изсумтя.

— Да, защото да се качиш на кораб от град, където върлува треска, е изключително добра идея.

— Положението не беше така лошо, когато бяхме там — изръмжа Боно. — А и откъде можех да знам, че ще се разболея? За Бога, бил е ранен при Ватерло и е оцелял. — Поклати глава. — Не мога да повярвам, че е преживял всичко това, само за да бъде повален от пневмония.

Максимилиан просто продължаваше да седи и да обмисля информацията, предоставена му от Боно.

— Значи сигурен си само, че бащата на Виктор, който бил англичанин, е загинал при пожар в Гхеел?

— И че фамилията му е Кейл. Той отказва да ми каже повече за семейството си, докато аз не му разкажа повече.

Максимилиан потърка лицето си с ръка. Беше помислил, че ще получи отговори. А вместо това възникнаха още въпроси.

Вратата на каютата се отвори и доктор Уърт подаде глава.

— Трябва да приготвя още лекарство. Може ли един от вас да поседи при него?

Лизет се изправи.

— Аз ще отида.

— Не, няма — каза Максимилиан. — Изтощена си. Тази вечер е прекалено късно да предприемем нещо по въпроса с карантината. Ще се заема утре сутринта.

Лекарят се усмихна на Лизет.

— Ако искате, мис, можете да си починете в моята каюта. Спя в онази, отредена за болница, от... Няма да оставя мистър Кейл, докато най-лошото не премине.

— Добре — каза тя, — но няма да спя дълго. Тристан очевидно също е уморен, Макс също се нуждае от сън, ако иска да бъде полезен утре.

— Макс? — намеси се Боно. — Наричаш херцог Лайънс Макс?

Тя се изчерви, а Максимилиан каза:

— Двамата със сестра ти станахме приятели, докато бяхме заети да те търсим. Това е всичко. — Докато не успееш да я убеди да се омъжи за него.

Боно присви очи, но каза само:

— Значи се разбрахме: негово благородие ще уреди свалянето на карантината, а двамата с Лизет ще се редуваме да седим до леглото на Виктор, докато състоянието му се подобри.

„Ако се подобри“, помисли си Максимилиан. *Трябваше да живее, по дяволите. Той отказваше да приеме друг изход.*

Следващата вечер Лизет влезе в тясната каюта на доктора и хвърли бродираната панделка на масичката до стената. Чувстваше се като торба картофи, която е била влачена по скалист хълм и захвърлена в дълбока клисура.

Тристан влезе след нея.

— Има ли новини по отношение на карантината? — запита тя.

— Току-що видях херцога. Каза, че сутринта ще я вдигнат и ще оповестят официално, че можем да напуснем кораба.

Тя издиша бавно.

— Слава Богу.

— Как е пациентът? — запита Тристан.

— Зле — каза тя, опитваща се да потисне отчаянието. — Треската все още е мъчителна, делириумът се влошава с всеки изминал момент.

Слава Богу, че днес Макс бе прекалено зает с членовете на градския съвет, за да прекара известно време с Виктор. Вчера бе видяла мъката в очите му, когато Виктор бе кашлял силно.

— Ако Виктор умре, не знам как Макс ще го понесе. Не виждам как Виктор може да оцелее, независимо какво количество лекарство доктор Уърт излива в гърлото му.

— Виктор е по-силен, отколкото изглежда. Не го отписвай още. — Застана зад нея и започна да разкопчава копчетата на роклята ѝ. — Доктор Уърт е прекрасен човек.

Тя въздъхна.

— Да не започваме отново.

— Само отбелязвам. Млад е, красив е... И говори прекрасни неща за теб.

— Бракът с доктор Уърт не ме интересува — каза тя остро. — Престани!

Мина доста дълъг миг.

— Надявам се, че не си така глупава да си хвърлила око на Макс.

— Защо не? Той е млад, красив е... И говори добре за мен.

— Много смешно — изръмжа Тристан и започна да развързва връзките на корсета ѝ. — Но аз не се шегувам, Лизет. Той е херцог. Тук, в Англия, това означава нещо.

— Мислиш, че не го знам?

Да гледа как Макс се справя с всичките тези чиновници снощи и днес, бе очевидно напомняне за разликата в положението им. Независимо дали над него тегнеше семейното проклятие или не, той можеше да има всяка жена. И всяка друга жена с радост би приела условията му.

Но тя не можеше да го направи, след като бе видяла мъката му. Обичаше го прекалено много, за да го остави в ръцете на непознати в последните му часове. Той трябваше да я разбере, щом можеше да е така загрижен за благосъстоянието на човека, за когото дори не бе сигурен, че е брат му.

— Разбира се, ако Виктор се окаже брат на Лайънс — каза Тристан, като развърза връзките на корсета ѝ, — тогава Максимилиан Кейл няма вече да е херцог, нали? Затова е по-добре да побързам отново да заема мястото си край леглото му, или Максимилиан може да се досети за това и да го премахне от пътя си.

Тя се обърна рязко и смръщи вежди.

— Да не си се *осмелил* да говориш така! Дори не си го помисляй!

— Шегувах се, Лизет. — Тристан я гледаше втренчено. — И приемам, че си хвърлила око на херцога.

Тя вирна брадичка и го изглежда.

— Не ставай смешен. Само защото го защитавам...

Брат ѝ изсумтя.

— Не просто го защитаваш. Грижиш се за него, както не си се грижила за мен и Дом. Когато днес не седя край леглото на Виктор, непрекъснато бе загрижена дали има нужда от нещо.

Мили Боже, нямаше намерение да бъде така прозрачна. Изпусна дълга въздишка, а необходимостта да се довери на някого бе така силна, че не можеше да ѝ устои.

— Ти не разбираш. Влюбена съм в него.

На лицето му се изписа съжаление към нея.

— О, Господи...

— Не го казвай, знам, че е безнадеждно. — Макар и не поради причините, за които той мислеше. — И съм добре, наистина.

— Не изглеждаш добре. Между двама ви се разгаря огън, когато сте заедно в една стая. — Присви очи. — Което ме кара да се питам какво се е случило между вас, докато сте се опитвали да ме намерите. Особено след като настоявате да не ми кажете как сте успели.

— Нищо — излъга тя. — Макс, херцогът, бе съвършеният джентълмен.

— Хм.

— Не карай доктора да чака — каза тя весело.

Тристан й хвърли поредния загрижен поглед, после излезе.

Тя облече нощницата си и се отпусна на тясната койка. Щеше да остави люлеенето на кораба да я приспи.

Обаче Тристан я беше разтревожил. Той се питаше същото, което тя се питаше от вчера насам. Ако Виктор се окажеше Питър, как щеше да реагира Макс? И ако Виктор умреше...

О, Господи, не можеше дори да мисли за това.

На вратата се почука. Тя стана и отвори. На прага стоеше Макс. Това я изненада. Не беше се опитал да остане насаме с нея, откакто се бяха качили на кораба.

Гледаше я втренчено, лицето му бе смъртно бледо, а очите му — уморени. Като че ли незабелязващ оскъдното й облекло, влезе в малката каюта и каза:

— Най-последна намерих брат си и той ще ми бъде отнет, още преди да съм го опознал. Той умира.

ГЛАВА 19

Максимилиан се чувстваше така, сякаш съдбата си играеше с него за собствено забавление. Каква полза да намери Питър само за да го загуби отново?

— Видял си Виктор? — запита Лизет с треперещ глас.

— Току-що. Аз... Отидох да кажа на лекаря, че карантината е свалена и... — Гърлото му се сви. — Виктор беше толкова зле, че лекарят бе решил най-после да му пусне кръв. Мяташе се в леглото и трябваше да помогна... да го държа. О, Господи, брат ми умира. И не мога да направя нищо!

Тя затвори вратата и седна до него на койката.

— Първо, още не сме сигурни, че е брат ти. — Потупа го окуражително по ръката. — И, второ, не сме сигурни, че ще умре.

Максимилиан не обърна внимание на първите й думи. Беше сигурен, че Виктор е брат му. Приликата с баща им бе толкова силна, че не можеше да бъде игнорирана. Виктор трябваше да е Питър.

Лизет преплете пръсти с неговите.

— Тристан твърди, че е по-силен, отколкото изглежда.

— Не и тази вечер, не. — Максимилиан я гледаше със свито от страх сърце. — Гори, треската отнема силите му — мята се постоянно.

— Знам — прошепна тя. — И предполагам, че на теб ти е по-трудно да го гледаш, отколкото на мен.

— Да гледам Виктор е все едно да гледам мъките на татко отново — призна той.

— Не е същото — каза тя нежно. — Делириумът на Виктор е причинен от треската. Ще премине.

— Ако оживее. — Стисна ръката й и каза задавено: — А аз не мисля... не мисля... че ще оживее.

— Шшш, сърце мое, тихо пропя тя ласкаво. Прегърна го. — Всичко ще бъде наред.

— Не, няма! — извика той и се изтръгна от прегръдките й. — През всичките тези години се опитвах да подходя логично към

бъдещето си, да го планирам и да го понеса с достойнство. За да не нараня никого. Да пострадам само аз. И мислех, че мога да се придържам към плана си. Но сега, като го гледам, разбирам...

Тя хвана дланта му в двете си ръце, а той се опитваше да диша спокойно.

— Не съм толкова силен. Не мога да понеса мисълта, че ще свърша като Виктор, че ще полудея и ще говоря несвързано. Той поне има нас. Но аз нямам никого. Край мен ще бъде само някакъв непознат и безсърдечен лекар, който ще се опитва да ме усмири.

На лицето му бе изписано самосъжаление и това, че не даваше и пет пари, само показваше колко е ужасен.

— О, Господи, Лизет, не мога да понеса мисълта за това — каза. — Искях да остана цяла нощ при него, но да го гледам да умира, е... Прекалено ми е трудно. Не мога... не мога...

Тя го целуна, за да го успокои. Но целувката само го накара да закопнее още по-силно за докосване, за привързаност... за живот.

Обхвана лицето ѝ с длани и я целуна страстно. Имаше нужда от нея, за да победи страха, да почувства, че отново се владее.

— Обещай ми, че ще се омъжиш за мен, Лизет — прошепна, без да откъсва устни от нейните. — Обещай ми, че няма да ме оставиш да умра сам.

— Макс, аз...

— Не, този път не можеш да ми откажеш. Не трябва. — Дишането му беше накъсано, мъчително. — Няма да ти позволя.

Взе я в скута си и започна да я целува жадно. Искеше да се чувства пълноценно. Трябваше да знае, че на земята има поне един човек, който се интересува от него. Защото, ако Виктор умреше, щеше отново да бъде сам. Просто не можеше да понесе тази мисъл: мисълта за празно съществуване, без никого до себе си...

Започна да обсипва с целувки бузата ѝ чак до ухото.

— Мислех, че съм се примирил със самотното си бъдеще, без любима жена. Мислех, че мога да се справя... че мога да приема жребия си. — Говореше все по-задачено. — После се появи ти и аз научих, адът е да срещнеш единствената жена, която искаш, и да не можеш да я имаш.

— Но ти можеш да ме имаш, Макс — прошепна тя и се отдръпна леко от него. — Макар и не според твоите условия...

— Условията ми могат да вървят по дяволите — изръмжа той. Беше разрушила стените, които го обграждаха, и той знаеше, че никога не би могъл да ги издигне пак. А и вече не искаше. — Ще те взема, както мога, мила. Това е проява на чист егоизъм, но вече не мога да понасям мисълта, че е възможно да полудея и ти да не си до мен. Особено ако това означава да не съм с теб и през онази част от живота си, която си струва да се живее.

Тя го гледаше с нежност, която облекчаваше болката му.

— Няма нужда да се лишаваш от мен, сърце мое — прошепна и го обсипа с целувки. — Никога няма да те изоставя. Никога.

Той обхождаше с поглед лицето ѝ.

— Обещаваш ли? Кълнеш ли се?

Тя се усмихна.

— Кълна се.

— Ще се омъжиш за мен?

— Да. О, да, Макс. Веднага, щом поискаш.

— Слава Богу — каза той и го обзе облекчение. Дори Виктор да умреше, той нямаше вече да бъде сам.

Целуна я отново, с любов и страст.

— Желая те, мила. — Разкопча малките копчета на нощницата ѝ. — Трябва да бъда в теб. Трябва да ми бъде напомнено, че има живот и отвъд този проклет кораб. Ти си единствената, която някога ми е давала надежда, а аз не знаех колко отчаяно се нуждая от такава, докато ти не се появи. Дори това да е напразна надежда, трябва да вярвам, че бъдещето ми не е мрачно.

— Не е — каза тя тихо, а той издърпа нощницата ѝ през главата. — Знам, че не е. Ще прекараме целия си живот заедно, кълна се.

— Не давай обещания, които не можеш да спазиш, Лизет — прошепна той. — Колкото и време да имаме, ще бъде достатъчно. Ще направим така, че да е достатъчно.

Разкопча бързо панталоните си, защото отчаяно копнееше за нея. Премести я така, че да го прекрачи.

— Люби ме, мила. — Потърка възбудения си член в нея.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Жената може...

— Да — каза той с дрезгавия си глас. — Вземи ме в себе си.

Дори самото произнасяне на думите го възбуди още повече, беше като обсебен от образа ѝ. И когато прошепна съгласието си, той имаше чувството, че ще свърши веднага.

Тя бе така прекрасна! Кожата ѝ беше, мека и нежна на светлината на фенера, очите ѝ блестяха. И когато се повдигна нагоре, а после се спусна върху него като опияняваща богиня, той се остави с радост на ласките ѝ. Тя го обгърна, неговата дива френска роза, промъкна се във всяка пукнатина, обгради го с аромата на парфюма си и със сладките си венчелистчета.

И той знаеше, че вече никога няма да може да я изтръгне от корен. Точно това я правеше толкова опасна — неговото нежелание да го направи.

Обхвана гърдите ѝ в длани, започна да ги гали, да им се наслаждава. Членът му беше като железен вътре в нея. Обсипа с целувки всички места, до които успя да стигне, жаден за още и още.

— Вземи всичко — говореше задавено. — Твой съм.

И тогава тя го целуна, преплете език с неговия, после го прибра в устата си. Тя го обгръщаше долу, а неговият език нахлу в устата ѝ и двамата установиха ритъм, който ги залюля и ги понесе към върха. Желанието ѝ беше естествено, беше сигурна в женската си същност и сила и ги използваше, за да го възбужда все повече и повече. Той винаги се беше страхувал от едно — да бъде изцяло подвластен на желанието. Обаче тя го научи да не се страхува. А и сравнен със страха да остане сам, този страх бе нищожен.

— Това харесва ли ти, пирате мой? — запита тя и прокара пръсти през косата му, притиснала гърди в лицето му. Той ги смучеше жадно и усещаше, че краят приближава.

— По-бързо, мила — промълви. — Още. По-силно.

— Да, сърце мое. — Движенията ѝ станаха по-бързи. — Както кажеш.

— Желая те.

— Вече ме имаш. — Дишането ѝ стана накъсано. — Имаш всичко, трябва само да го вземеш... Тялото ми... сърцето ми... любовта ми... Обичам те, Макс.

Думите го издигнаха толкова високо, че стигна до края. Навлезе рязко и дълбоко в нея и се изгуби в блаженството. Тя извика и също се предаде на райските тръпки, а думите ѝ още звучаха в главата му.

„Обичам те, Макс.“

И в този момент крепостта, която обграждаше сърцето му, се срути.

Лизет лежеше в прегръдките на Макс, двамата бяха свити на тясната койка. Той все още беше напълно облечен, а тя беше гола — нещо, което по-рано щеше да я смути. Но отдавна бе преминала точката на смущението с Макс. Което, предполагаше, беше добре, особено след като бе приела предложението му за женитба.

Искаше ѝ се само да не беше му казала, че го обича. Той не беше готов. Ако не внимаваше, прекалената близост можеше да го уплаши.

Но той я държеше така нежно в прегръдките си, целуваше косата ѝ, галеше бедрата ѝ.

— Наистина ли ме обичаш? — прошепна.

Тя изведнъж бе обзета от напрежение. Беше очаквала от него да се преструва, че нищо не е казала.

— Обещах никога да не те лъжа, помниш ли? Разбира се, че те обичам.

Обърна се в ръцете му и втренчи поглед в лицето му, опитвайки се да прочете мислите му.

— Нито една жена, освен майка ми, не ми е казвала тези думи.

Тя го погали по бузата.

— В такъв случай, прекарвал си времето си с много глупави жени.

На лицето му се изписа лека усмивка.

— Може би.

— Или си се затварял така дълбоко в себе си, че не са се осмелявали да ти го кажат.

— Това вероятно е по-близо до истината. Макар че, ако трябва да бъда честен, никоя жена не се е борила така упорито да свали обграждащите ме стени като теб.

Тя приглади косата му назад.

— Това притеснява ли те?

— Понякога. Не съм свикнал... да допускам хората до себе си.

— Забелязах — каза тя и скри усмивката си.

Той сбърчи чело.

— Лизет, аз... е, просто...

Тя притисна пръсти до устните му.

— Няма нужда да казваш нищо. — Макар да копнееше да чуе, че той също я обича, нямаше да насилва нещата.

— Просто... Светът ми доста се разклати, откакто брат ти ми изпрати онази бележка. Но едно е сигурно — искам те за моя съпруга.

Тя не смееше да диша.

— В бедност и богатство, докато смъртта ни раздели?

Той кимна.

— Без условия.

Тя се сгуши в него.

— Това е достатъчно добро за мен. — Засега.

Лежаха така още известно време. После той се подпря на лакът.

— Трябва да бъда с Виктор.

В ума ѝ зазвучаха думите, които бе произнесъл с огромна мъка. *„Исках да остана цяла нощ при него, но да го гледам как умира, е... Прекалено ми е трудно. Не мога... не мога...“*

— Не — каза твърдо. — Тристан и лекарят са с него. Ти имаш нужда от почивка. Целия ден се бори за него и сега си изтощен. Ако краят на Виктор наистина наближи, доктор Уърт ще прати да ни повикат.

— Още една причина да изляза отгук. Вероятно няма да е добре да ни заварят така.

— Защото могат да те принудят да се ожениш за мен? — пошегува сетя.

Той се усмихна.

— Добре казано.

— Хайде — каза тя, галейки го по лицето, — спи.

— Май обичаш да командваш, знаеш ли? — каза той, но послушно легна обратно.

— Така казват и братята ми. Но всъщност не обичам. Просто мъжете мислят, че никой никога не трябва да им казва какво да правят.

Той се засмя.

— Жалко, че не си била в армията на Наполеон — прошепна той, а очите му вече се затваряха. — Щеше да спечели войната. Или може би... може би...

Замълча, дишането му стана равномерно, а тя се усмихна и се сгуши в него. След малко също заспа.

Не знаеше колко дълго са лежали така, когато на вратата се почука. Вероятно бе минало доста време, защото виждаше слънчевата светлина да се процежда през люка. Почука се повторно, малко по-силно, и тя седна.

— Да? — извика.

— Доктор Уърт е — чу се гласът на лекаря от другата страна.

Сърцето ѝ замръзна в гърдите. Усети Макс да се напруга до нея и разбра, че също е буден. Обаче това не я спря да забърза към вратата.

Открехна я колкото да види лекаря, застанал на прага.

— Какво има? — запита, а кръвта ѝ препускаше във вените. — Какво се е случило?

Той се усмихна широко.

— Мистър Кейл е добре. Треската му премина преди няколко часа и снощи спа спокойно за първи път от много време насам. Все още е много слаб, но е буден и изглежда, че ще се възстанови напълно.

— Слава на Бога — каза тя. — Това са прекрасни новини!

— Отидох да кажа на херцога, но той не беше в каютата на Боно. Тя се застави да се усмихне.

— Ще го намеря и ще му предам.

— Благодаря. Трябва да се върна при пациента си. — Тя затвори вратата, облегна се на нея и се усмихна на Макс, който седеше изумен в леглото.

— Не мога да повярвам — каза. — Толкова много се страхувах... — Усмивка озари лицето му. — Май наистина имам брат.

— Но това означава, че вече не си херцог — не можа да се сдържи да не отбележи тя.

— Няма значение — каза той, а погледът му бе топъл. — Имам теб. Освен ако не ме захвърлиш сега, когато не съм херцог.

Тя се престори, че се замисля.

— Е... Надявам се, че ще задържиш яхтата си.

Той премигна, после се засмя, а тя се отпусна. И двамата знаеха, че след този миг животът им никога няма да бъде същият. Но ако той не даваше и пукната пара, то тя също не даваше.

Щеше да бъде доволна, докато го имаше и докато съществуваше надеждата, че някой ден ще се научи да я обича.

ГЛАВА 20

След известно време Макс последва Лизет по тесния коридор към каютата на болния. Чудеше се защо не ѝ беше казал, че я обича.

Защото *наистина* я обичаше. Обичаше едновременно и розата, и бодилите ѝ. Обичаше нежността ѝ и проявата на рязкост.

Защо, тогава, не ѝ беше казал думите?

Въздъхна. Защото, след като снощи бе оголил страховете си, след като ѝ беше показал колко отчаяно се нуждае от нея, трябваше да остави поне част от себе си неуязвима. Една част от себе си, която все още да контролира той.

„*Страхливец.*“

Може би. Но беше риск да оголиш сърцето си дори пред милата Лизет. Просто не беше готов да поеме този риск.

Едва не промени решението си, когато тя отвори вратата на каютата и му се усмихна мило.

После видя мъжа, когото бе копнял да срещне през целия си живот, и моментът отмина. Защото бледият и изпит Виктор, седнал в леглото и определено изглеждащ по-добре отпреди, с рошавата си коса и с доста наболата брада, бе олицетворение на татко в последните мудни.

Максимилиан преглътна заседналата на гърлото му буца и влезе в стаята редом с Лизет.

— Мистър Кейл — успя да каже официално, — радваме се да видим, че сте добре.

Погледът на Виктор се премести от лекаря върху Максимилиан, в лешниковите му очи се четеше любопитство.

— Кой сте вие, по дяволите?

— Мисля, че може да съм брат ти.

Лицето на Виктор се промени — стана още по-бледо, ако това бе възможно. Погледна Боно.

— Той е семейството, което дойдохме да видим?

Боно кимна.

— Ас него е сестра ми Лизет. Разказах ти за нея.

— Да — каза Виктор, хвърли бегъл поглед на Лизет и продължи да оглежда Максимилиан със странна враждебност. — Винаги съм знаел, че онова копеле, баща ми, има и други деца някъде. Винаги избягваше отговорите на мама за онова пътуване до Англия.

— Майка? — запита Максимилиан с дрезгав глас. — Каква майка?

— *Моята* майка — каза Виктор.

— Никога не си ми разказвал за майка — намеси се Боно, изненадан.

— Никога не си ме питал. Във всеки случай, тя умря доста преди да те срещна. — Скръсти ръце на гърди и загледа студено Максимилиан. — И да, *братко*, предполагам, че според теб тя е доста под нивото на семейството. Дрехите ти ми подсказват, че имаш положение в обществото. А тя бе сервитьорка и проклетият ми баща никога не ѝ позволи да го забрави. Тя обаче обичаше копелето до деня, в който умря, а това сигурно означава нещо.

Максимилиан се опитваше да осмисли странния обрат, който разговорът беше взел.

— Нима казваш, че Найджъл Кейл не само се е преструвал, че е твой баща, но също така ти е наложил и майка?

Беше ред на Виктор да се изненада.

— Майка ми не се преструваше, уверявам те. И освен ако не ме е лъгала, Найджъл Кейл *беше* мой баща.

Максимилиан не можеше да разбере.

— Не, истинският ти баща беше Сидни Кейл, а майка ти — Тиби Кейл. Найджъл те отвлече, когато беше почти на пет.

— Отвлякъл ме! — възкликна Виктор. — Глупости! Помня, когато бях на пет, татко вече беше напуснал флотата... — Замръзна. — Питър — прошепна. — Става въпрос за *Литър*.

Лизет застана до Максимилиан.

— Ти не си Питър?

— Не — каза Виктор. — Той беше мой полубрат. Баща ми ни каза, че... майката на Питър била умряла. — Изражението му стана мрачно. — Трябваше да се досетя, че е лъжа.

Мъката на Максимилиан бе така силна, че той едва дишаше. Виктор не беше негов брат. Виктор не беше Питър! Максимилиан

трябваше да бъде сигурен.

— Но носната кърпичка на Питър беше у теб — каза. — И предположих, че...

— Предположението ти е било погрешно — каза Виктор и отново стана враждебен. — Питър я остави в бюрото си, когато замина да види татко в Гхеел.

— Ти не си живял в Гхеел? — запита Лизет.

— Не — каза Виктор. — Ние тримата — майка, Питър и аз — живеехме в селото, където майка припечелваше малко пари, като переше дрехите на хората, за да плаща за лечението на татко. — Закашля се. — А двамата с Питър бяхме чираци при дърводелеца... но говорехме, че ще се запишем в армията заедно.

Максимилиан чуваше думите му като през мъгла. Питър, наследникът на херцогската титла, е бил принуден да работи като чирак при селския дърводелец? Мили Боже, какво ли е мислел чичо Найджъл, като го е откъснал от семейството му?

— Денят, в който Питър отиде в Гхеел — продължи Виктор, — нещо го беше разтревожило. Нещо, което беше прочел или видял. Каза, че ще изтръгне истината от татко и ще разбере коя е майка му. — По лицето на Виктор се изписа мъка. — Но той така и не се върна. По-късно човек от Гхеел ми каза, че двамата с татко се скарали. Казваха още, че... някой от тях съборил свещта, която подпалила къщата.

Лизет беше хванала Макс за ръката и той осъзна, че я стиска с всички сили и забива ноктите си в дланта ѝ.

Тя като че ли не забелязваше. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. За него. Плачеше за него и за загубата му.

— Съжалявам, Макс. Толкова съжалявам.

Виктор започна да се бори за въздух и доктор Уърт погледна Максимилиан.

— Можем ли да продължим по-късно?

— Не — каза Виктор задавено. — Имам нужда само от... миг. Изминах целия този път... за да намеря семейството си. Сега искам да знам истината.

По лицето на доктор Уърт бе изписана загриженост. Той постави чаша вино в ръката му. Виктор отпи и дишането му се успокои. И втренчи поглед в Максимилиан.

— Значи, ти си брат на Питър — каза кухо. — Не мой.

— Да — успя да каже Максимилиан.

Лицето на Виктор изразяваше чисто разочарование.

— Реших, че може би татко е имал... друго законно семейство в Англия. И че може би имам друг полубрат. — Изречението му бе така празно, както празен се чувстваше Максимилиан. — Но нямам никого.

— Всъщност — каза Максимилиан, който изпитваше съчувствие към мъката му, — тъй като Найджъл Кейл беше мой чичо, ако си негов законен син, ти си мой първи братовчед.

— Така ли? — запита Виктор с внезапна надежда в гласа. После смръщи вежди. — Това не се брои, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко е било заради Питър. Заради намирането на Питър. — Кашля няколко минути. После сниши глас. — Никой не е искал да намери мен.

Максимилиан изпита раздразнение.

— Досега дори не знаех за съществуването ти. Никой не знаеше.

Виктор поклати глава.

— Онзи детектив сигурно е написал доклад до баща ти, на който той не е обърнал внимание. Ти също.

— Какъв детектив? — запита остро Максимилиан.

Виктор го изгледа подозрително.

— Не се преструвай, че не знаеш за него. Появи се в селото ни около месец след пожара. — Направи пауза, по време на която дишаше тежко, после продължи: — Дойде и разпита майка и мен за баща ни. Майка го запита... дали имаме роднини и мъжът отговори, че не мисли така, но ще ни каже, ако имаме.

Лицето му стана твърдо.

— Изминаха около шест месеца и мъжът се появил отново, докато съм бил навън. Разговарял с майка. Казал й, че може да получи пари... Наследството на татко. И че ще получи всичко, ако се съгласи да подпише някакви документи. Тя не можеше да чете на английски, така че не знаела какво пише в документа, който подписа. Била готова на всичко, за да получи малко пари.

Един мускул на челюстта му играеше.

— И тогава го видяла за последен път. А аз така и не открих какво е пишло в проклетия документ.

На Максимилиан му беше нужен миг, за да се досети за истината, но когато това стана, бе обхванат от гняв.

— По дяволите! Дяволите да го вземат!

Лизет и Боно размениха погледи, но Виктор просто присви очи.

— Кой?

— Проклетият ми баща. Той е знаел. Трябва да е знаел. Татко плати на онзи детектив да разбере какво е станало с Питър. Щом детективът е разговарял с майка ти, той е знаел, че чичо има семейство. И трябва да е казал на татко. Татко просто не е искал аз да знам.

— Защо, по дяволите? — запита Боно.

Погледът на Максимилиан задържа този на Лизет.

— Защото Виктор е следващият по линия наследник на херцогската титла.

Виктор го гледаше със зяпнала уста.

— Чакай малко. Баща ми е бил роднина на херцог?

— Бащата беше най-малкият син на шестия херцог Лайънс — каза Максимилиан. — И, следователно, брат на седмия херцог и чичо на осмия. — Млъкна и загледа Виктор. — И също така чичо на деветия. На мен.

— По дяволите — измърмори Виктор и изгледа предпазливо Максимилиан. — Аз съм твой наследник?

— Не пряк. Но ти и аз сме понастоящем единствените мъжки наследници на моя — *нашия* — прапрадядо, шестия херцог Лайънс. Ако умра, без да оставя наследник, ти ще наследяш херцогската титла. — Максимилиан бе свил ръце в юмруци. — А татко очевидно дори не е искал да допусне идеята, че синът на чичо ми може да наследя титлата. Не и след онова, което направи чичо Найджъл.

— Затова и баща ти е изгорил доклада — каза Лизет тихо. Максимилиан потръпна.

— Направил го е нарочно, защото не е искал никой да знае за съществуването на Виктор. Мислех, че го е направил в пристъп на лудост, но сега не съм толкова сигурен.

— Лудост? — запита Виктор. — *Твоят* баща също е полудял?

Максимилиан преглътна мъчително и каза:

— Страхувам се, че да. Такова е семейното проклятие.

Лицето на Виктор стана още по-твърдо.

— Знаеш ли дали баща ти е имал сифилис?

Максимилиан замръзна.

— Всъщност имаше. Какво общо има това с всичко останало?

— Баща ми също имаше. Един от лекарите в Гхеел вярваше, че сифилисът може да причини лудост по-късно, дори и да си се излекувал от болестта.

— Аз също съм го забелязал — намеси се доктор Уърт. — Виждал съм случаи на лудост, ако болният се е заразил със сифилис по-рано през живота си.

— Което означава, че е възможно лудостта да е последица от болест? — запита развълнувана Лизет. — И да няма нищо общо с други фактори?

Максимилиан не смееше да диша, изведнъж видял светъл лъч в мрачното си бъдеще.

— Възможно е — каза доктор Уърт. — Видяхте какво направи пневмонията с Виктор. Твърдо вярвам, че болестта се отразява и на ума, не само на тялото. А сифилисът е опасна болест.

Максимилиан, чиято кръв бушуваше във вените, хвана ръката на Лизет. Тя му се усмихна лъчезарно, разбрала в каква посока са поели мислите му.

Щом лудостта е била резултат от сифилис... Мили Боже, възможно беше за него да има надежда за *живот!*

Боно мръщеше вежди.

— Доста странно съвпадение е и двамата да са имали сифилис, не мислите ли?

— Не непременно — каза Максимилиан. — Излизали са да пият заедно.

— Пиенето е доста далеч от половите контакти — каза Боно. — А човек очаква от един херцог да е по-внимателен в това отношение.

Максимилиан кимна.

— Знам. Винаги съм мислел, че е странно татко да е ходил при някоя курва. Не изглеждаше от този тип мъже.

— Може би не е прихванал сифилиса от курва — каза студено Виктор.

— Но той нямаше любовница — каза Максимилиан, който не беше сигурен какво значение имаше как баща му е прихванал сифилис.

— Беше безумно влюбен в мама. Разбира се, всичко това се е случило, преди да се ожени за нея.

— Знаеш ли го със сигурност? — Виктор отново се закашля, после безмилостно продължи: — Знаеш ли със сигурност, че се е разболял, преди да срещне майка ти?

Нещо в тона на Виктор започваше да дразни Максимилиан.

— Не. Лекарят ми каза за това, след като той полудя. Но съм сигурен...

— Защото има и друга възможност. — Погледът на Виктор не се откъсваше от лицето на Максимилиан. — Може баща ми да е прихванал сифилис и да е заразил жената, с която и той, и баща ти, са били интимни.

— Но коя...

Максимилиан бе обзет от напрежение, когато последните думи на баща му изплуваха в паметта му. „Значи аз имам само един син?“

Мили Боже! О, по дяволите, по дяволите! Това ли намекваше Виктор?

— Не. Самата идея е отвратителна — каза остро Максимилиан. — Не е възможно.

Виктор продължаваше да го гледа със смръщени вежди.

— Баща ми винаги е твърдял, че Питър е негов син. Дори когато бе обхванат от лудост. Дори когато не беше с всичкия си. Питър беше негов син. Никога не отрече думите си, никога не говореше за отвличане, никога не е споменавал племенник.

— Не давам и пукната пара какво е казвал! — извика Максимилиан. — Лъжел е, проклетото копеле! Той отвлече брат ми!

— Защо би го направил? — запита Виктор. — Каква причина би имал, ако Питър не беше негов син?

Същият въпрос си бяха задавали Макс и родителите му години наред. Но това... не беше отговорът.

— Беше луд — скръцна със зъби Максимилиан. — Ти сам го каза.

— Не ме разбирай погрешно. Татко беше задник, но полудя, едва когато навърших четиринайсет, дълго след като Питър си беше у дома. — Виктор се бореше да си поеме дъх. — Когато си загуби ума, беше в армията от години... Биеше се за страната си и се местехме из целия

континент. Беше достатъчно, за да се задържи като войник... до деня, в който... се опита да удуши мама. И тогава го изпратихме в Гхеел.

Виктор извърна поглед, лицето му беше мрачно и Максимилиан изпита съчувствие към мъжа, който като него бе живял в ада. Но съчувствието му се стопи, когато си спомни какво намекуваше мъжът за майка му.

— Грещиш — изсъска Максимилиан. — Майка ми беше светица, казвам ти. Никога не би имала любовна връзка с брата на съпруга си. Дори мисълта за това е ужасяваща?

Лизет постави длан върху ръката му.

— Каза, че се е поболяла от чувство за вина. Възможно ли е да си сгрешил защо изпитва такова чувство за вина? Ако е знаела, че е заразила съпруга си със сифилис...

— Не! — Освободи рязко ръката си. — Не! *Не е възможно!* Няма да ме убедиш в противното! — Гледаше я втренчено, сразен от предателството ѝ. — Как можеш дори за миг да повярваш на думите на братовчед ми? Братовчедът, който до днес не познавах! Казах ти колко изстрада майка ми, какво понесе. Как се осмеляваш да вземеш *неговата* страна?

— Не вземам ничия страна, Макс — каза тя тихо. — Просто казвам, че това е решение на въпроса.

— Наистина мислиш така, нали? — Огледа всичките подред. На лицата им беше изписано съжаление и той се сви в себе си. — Това, че вашите майки са били курви, не означава, че и моята е била!

В каютата стана много тихо.

Лицето ѝ преbledня силно и на Максимилиан му се прииска да си отхапе езика. Протегна ръка към нея, но тя се отдръпна.

— Съжалявам, Лизет. Не исках да кажа...

— Напротив. — Застана до брат си, а на лицето ѝ беше изписано такова страдание, че сърцето го заболя. — Никога няма да сме достойни за теб, нали?

Боно я прегърна, сякаш да я защити, и изгледа студено Макс.

— Казах ти, скъпа моя сестричке. Той е херцог. Не е като нас.

Като чу, че милият ѝ брат вероятно я е предупреждавал да няма работа с него, Максимилиан се ядоса.

— Прав си, Боно. — Гледаше го втренчено. — Не съм като вас. Не говоря лоши неща зад гърбовете на хората, докато се преструвам,

че им върша услуга. — Погледна Виктор. — И не обвинявам хора, които не познавам. Не...

Млъкна, осъзнал, че е изгубил контрол над себе си. Обърна се рязко на пети и каза:

— По дяволите. Трябва да се видя със служителите по карантината. Ще се качат на борда всяка минута.

И преди да е казал още нещо, тръгна към вратата.

Обаче още не беше стигнал до нея, когато едва чуто гласче каза:

— А аз, Ваше благородие? Каква жестокост съм ти причинила аз?

Сърцето го заболя, като чу гласа на Лизет.

„Накара ме да се влюбя в теб.“

Преглътна мъчително думите. Не беше чак такъв глупак. Вече й беше дал достатъчно. Беше се отклонил от плановете си, беше й предложил брак... И за какво? За да го гледа като... достоен за съчувствие глупак, който не може да види истината за поквареното си семейство?

— Не си ми направила нищо, Лизет — успя да каже. — Винаги си била достойна за възхищение. А сега трябва да вървя.

И с тези думи излезе.

ГЛАВА 21

Веднага щом Максимилиан излезе, Лизет се отдалечи от Тристан и тръгна към вратата.

— Надявам се, че няма да тръгнеш след този задник — каза Тристан и я сграбчи за ръката.

Тя спря и го изгледа гневно.

— Той не е задник.

Лекарят каза:

— Трябва да отида да му помогна за свалянето на карантината. Служителите ще трябва да говорят и с мен. — И забърза към вратата.

Веднага щом и той излезе, Тристан каза:

— Той нарече майка ни *курва*.

— А също и моята майка — каза Виктор. — Не знам за майка ви, но моята беше законно омъжена за баща ми. Може и да беше сервитьорка в кръчма, но това не я прави курва.

— Престанете да повтаряте тази дума! — извика Лизет и се обгърна с ръце в напразен опит да се изолира от болката. Най-последно беше споделила себе си с Макс, беше му дала тялото и душата си и дори му беше казала, че го обича, а той беше заболел нож в сърцето ѝ.

Как можа да го направи? Винаги беше проявявал съчувствие към нея, като че ли винаги проявяваше разбиране и към майка им.

Без да иска, отново видя мъката, изписала се по лицето на Макс, когато се беше съгласила с мнението на Виктор за отвличането.

„Мили Боже! Затова каза онези думи.“ Макс само бе направил това, което всеки друг на негово място щеше да направи — беше нанесъл ответен удар. Бяха го наранили. Нищо чудно, че отново се беше почувствал изоставен... По-рано през живота си — от майка си, баща си и чичо си, а сега и от нея. Не беше постъпил правилно, но тя можеше да го разбере.

Изгледа мрачно брат си и Виктор и каза:

— Осъзнавате ли какво направихте? И то без никаква причина, освен да го нараните. Нищо от онова, което изтъкнахте, няма значение

— всичко е в миналото. Но и двамата се чувствахте длъжни да кажете на Макс, че майка му, която той е боготворил през целия си живот, може да е имала връзка с чичо му. И че дори може да е родила детето му. Че неговата майка светица може да е виновна за лудостта на баща му.

Преглътна, защото и тя чак сега осъзна всичко с пълна сила.

— И сега той разбира, че целият му живот е бил лъжа. Че всичко, което е мислел за миналото си, е лъжа, че всяка история, разказана от родителите му за отвличането на брат му, е лъжа. Че баща му го е излъгал дори за това, че няма братовчеди. А Макс мрази лъжата повече от всичко на света.

Вирна брадичка.

— И как очаквате да реагира? Нима очаквате да не се свие в себе си, ужасен, и да не нанесе ответен удар? Очаквахте ли го?

Веждите на Тристан вече не бяха така силно смръщени.

— Е, като поставяш въпроса така...

— Той беше прав и за теб, Тристан. Ти се върна в Англия, защото си искал нещо от него. После, в минутата, в която той не се отзова с голяма готовност, го обиди, като му каза, че сме разговаряли за него зад гърба му. Нещо, от което е страдал през целия си живот. Той мрази и това.

Обърна се към Виктор.

— А колкото до теб, защо въобще дойде тук? Наистина ли дойде, за да намериш семейството си? Или за да ги накажеш за това, че са те изоставили?

Виктор я гледаше гневно.

— Като се има предвид, че напълно са ни отрязали, мисля, че имам правото да ги накажа.

— Е, със сигурност намери начин да го направиш — каза тя спокойно. — И сега човекът, който няма нищо общо с твоето изоставяне, е горе на палубата и използва цялото си влияние за вдигането на карантината, за да можеш да се настаниш някъде по-удобно. Той наистина е ужасен човек, нали?

Обърна се рязко и тръгна към вратата. Не беше сигурна какво да каже на Макс, но не можеше да остави нещата по този начин.

— Кажи ми нещо, Лизет — извика Тристан след нея. — Къде беше снощи този образец на добродетелта? Защото не беше в нашата

кабина. Не беше и тук.

Сърцето ѝ се сви. Тя не можеше да обвини Макс за загубата на девствеността си, но Тристан нямаше да види нещата по този начин.

— Къде е бил? — каза сковано. — Оплакваше брат си, когото мислеше, че ще изгуби отново.

Излезе и тръгна към горната палуба. Нека двамата се горещяха още, щом искаха. Виктор не беше проявил никаква милост, а Тристан беше този, който повдигна темата. Нищо чудно, че Макс се беше затворил в себе си. И двамата можеха да се отнесат по-добре с него.

Тя също не му беше помогнала. Беше така развълнувана от идеята, че лудостта може би не беше наследствена и че Макс може би най-после разполага с отговори, че не беше подбрала правилно думите си. Не беше помислила как той ще приеме изказването ѝ. Не беше помислила, че ще унищожи вярата му в майка му.

Макар да разбираше защо беше нарекъл майките им курви, не можеше да го понесе така лесно. Защото, ако дълбоко в себе си той наистина я виждаше като дете копеле...

Беше започнала наистина да вярва, че той няма нищо против факта, че е незаконородена. Но очевидно не беше така. А какво, ако той никога не можеше да забрави за това? Ако се срамуваше от нея?

Пое си дълбоко дъх, подготвяйки се за срещата с него. Но се изненада, защото палубата беше почти безлюдна. Нямаше тълпа държавни служители. Там бяха само капитанът, който пишеше нещо в бележника си, и Макс, потънал в задълбочен разговор с лекаря.

Тя се приближи към капитана, защото ѝ беше по-лесно, отколкото да се доближи до Макс.

— Какво стана със служителите?

— Отидоха си. Всичко свърши само за минути. — Капитанът кимна към мачтата. Един от моряците сваляше жълтия флаг. — Дойдоха, информираха ни, че карантината е свалена, и си тръгнаха.

Макс и лекарят се приближиха към тях и тя изведнъж се напрегна. Особено когато Макс не я погледна.

— Капитане — каза той, — можете ли да отделите двама мъже, които да помогнат на мистър Кейл да излезе на палубата? Двамата с Уърт сме на мнение, че е прекалено слаб да изкачи стълбата сам. Каретата ми е вече на пристанището и го чака.

— Разбира се, Ваше благородие — каза капитанът. — Веднага ще се погрижа.

Лизет гледаше Макс, без да премигва.

— Къде ще го отведете?

— У дома, където за него ще се грижат както трябва. Доктор Уърт се съгласи да го наглежда и по време на възстановяването му.

— Ще направиш това за Виктор... след онова, което той каза? Много мило от твоя страна.

— Едва ли. — Студеният поглед на Макс срещна нейния. — Той все още е единственият наследник на херцогската титла. И все още е единственото ми семейство, макар като че ли не цени това.

А Макс бе винаги предан на семейството си.

Точно тогава на палубата излязоха двама от моряците, подкрепящи Виктор под мишниците. Чуваше се приближаването на лодка. Трети моряк побърза да я завърже за кораба. После тя го чу да казва:

— Вие ли сте слугата на Негово благородие, който ще ни помогне с болния?

— Не — каза познат глас. — Определено не съм слуга на Негово благородие.

Макс се обърна по посока на гласа, а Лизет изстена:

— Дом е дошъл.

Очите на брат й мятаха мълнии, когато изкачи стълбата и стъпи на палубата. Макс замръзна, като че ли приготвяйки се за неприятна среща с друг член на семейството й, а тя забърза към брат си.

— Какво правиш тук? — запита. — Как разбра къде съм?

— Не беше много трудно, мило момиче — изръмжа той и хвърли убийствен поглед на Макс. — Прибрах се вчера вечерта и Скримшоу ми каза, че си избягала с Лайънс — съвсем сама. Че сте тръгнали да търсите Тристан, което било равносилно на лов на диви гъски. И така, отидох в градската къща на херцога и слугите му ми казаха къде е. После дойдох тук. За да удуша копелето.

— Няма да го удушиш.

— О, напротив — каза Дом и мина спокойно покрай нея.

Но Макс вече вървеше с широки крачки към него.

— Няма нужда да се тревожиш за репутацията на сестра си, Мантън. Вече й предложих брак.

Това свари Дом неподготвен.

— Така ли? — Погледна Лизет. — Вярно ли е?

Тя просто стоеше с увиснала челюст и гледаше Макс.

Не беше очаквала от него подобен отговор, не и след онова, което току-що се беше случило в каютата на болния.

Но нямаше значение. Защото ясно беше дал да се разбере, че *не* желае да се ожени за дъщерята на френска курва. Не можеше дори да каже, че я обича! Просто се опитваше да спаси честта ѝ, а нямаше защо да си прави труда.

— Вярно е — каза тя на Дом. — Предложи ми брак, но аз отказах.

Макс изглеждаше дори по-изненадан от Дом. Видя как отново се затвори в себе си и изражението му стана мрачно.

Сърцето ѝ се сви. Щеше да приеме възможността, която тя му даваше, да избегне женитбата с нея. И не можеше да го вини. Двамата не си подхождаха така добре, както ѝ се струваше.

— Не това си спомням, Лизет — каза Макс. Думите, произнесени с дрезгав глас, я свариха неподготвена. Нямаше да се възползва от възможността?

Сърцето ѝ се зарадва. *Искаше* я. Едва не се хвърли в прегръдките му и не призна, че и нейните спомени не са такива.

„Това, че вашите майки са били курви, не означава, че и моята е била!“

Споменът за тези жестоки думи я спря. Без значение какво твърдеше сега, никога нямаше да може да забрави коя е тя. И тя никога нямаше да може да се впише в неговия свят. Какво си мислеше, за Бога?

Освен това, вече не му се налагаше да се тревожи, че ще умре луд и самотен. Имаше братовчед си, а от казаното от него и доктор Уърт можеше да се съди, че лудостта не е задължителна перспектива за бъдещето му. И следователно тя отказваше на предложението му, направено при съвсем други обстоятелства.

Той щеше да оцени отказа ѝ по-късно и да се поздравя с това, че е успял да се спаси. Както и тя. Или поне тя се опитваше да убеди сама себе си, че е така.

— Може би не... точно това казах — отбеляза тихо. — Но мисля, ще се съгласиш, че е по-добре да не се женим.

— Глупости! — намеси се Дом. — Според Скримшоу, двамата сте прекосили половин Англия и половин Франция...

— Като приятели — каза Лизет. — Репутацията ми е ненакърнена. — Щеше да се справи с мисис Гризли по-късно. Нямаше смисъл да казва на Дом сега, че сестра му скоро ще трябва да се преструва на вдовицата на управител на имение.

— Репутацията е едно — каза рязко Дом, — но ако Лайънс те е докоснал и с пръст, Лизет, кълна се...

— Негово благородие беше съвършеният джентълмен — каза тя, преглъщайки сълзите със свито гърло. Сключи ръце на гърба си, за да не види Дом, че треперят. — Не мога да го укоря в нищо.

Очите на Макс проблеснаха — макар тя да не можеше да каже дали беше от гняв, или от плътско желание. Или от двете.

Но преди той да е казал нещо, капитанът се приближи до него.

— Мистър Кейл е вече на брега, Ваше благородие. Чакат вас.

— Благодаря. Кажете им, че ще бъда при тях след малко. — Обърна се с лице към Лизет. — Трябва да се погрижа за настаняването на Виктор и доктор Уърт, а после трябва да се погрижа и за няколко належащи задачи. Но ще ви се обадя след няколко дни, обещавам. Това не е приключило.

И се отдалечи с широки крачки.

Искаше ѝ се да може да му вярва, но не трябваше да проявява глупост. След като разбереше, че няма причина да се ожени за нея, щеше да я забрави.

Жалко, защото тя никога нямаше да го забрави.

В очите ѝ се събраха сълзи и тя едва се сдържаше да не заплаче.

— Какво се случи току-що, по дяволите? — запита Дом. — И кой е Виктор Кейл? Скримшоу ми каза, че вие двамата сте тръгнали да търсите брата на херцога, но мислех, че името му е Питър. — Гледаше я с присвити очи. — И защо плачеш?

Тя изтри сълзите си.

— Не плача. От морския въздух е. Очите ми се навлажняват.

— Лизет...

— Не искам да говоря за това, Дом. — Отиде да види какво задържа Тристан, и смени темата. — Предполагам, че си избягал от Хъкър и той не те е проследил до тук?

Дом замръзна.

— Хъкър? Човекът на Джордж?

Кръвта ѝ замръзна във вените.

— Получи бележката ми, нали?

— Не, не съм получил абсолютно нищо. За какво говориш?

— Трябва да си получил бележката ми! — Как беше възможно да не я е получил? О, Господи, ами ако Хъкър го беше проследил? — Тристан трябва веднага да слезе от кораба. Бързо, преди Хъкър и Джордж да са дошли!

До тях долетя гласът на Тристан:

— Защо Хъкър и Джордж ще идват тук?

Дом пребледня.

— Ти да не си си изгубил ума? Защо си дошъл в Англия?

— Историята е дълга — каза Лизет. — А трябва да тръгваме.

Вероятно нямаме много време.

— Къде е херцогът? — запита Тристан.

— Тръгна. Сигурна съм, че ще спази обещанието си към теб, ако може, но не знам дали ще има какво да се направи, ако те арестуват. Затова трябва веднага да слезеш от кораба!

— Нека взема куфара си — каза Тристан и забърза надолу. Тя тръгна след него.

— Няма време, дяволите да те вземат!

Но той вече беше в каютата и опаковаше нещата си. Тя се втурна вътре и се опита да го накара да тръгне веднага, а той каза:

— Отпусни се, Лизет, дори Хъкър да е проследил Дом до пристанището, няма причина да мисли, че Дом идва да види мен. Защо би помислил това?

О, Господи, беше забравила, че Тристан не знаеше за пътуването до Франция с Макс.

— Защото двамата с херцога отидохме да те търсим във Франция и той го знае.

— *Какво?* — извика Тристан. — Пътувала си сама с Лайънс?

— Нямаме време за това!

— Права е — каза Дом от прага. — Ако Хъкър я е проследил до Франция, Джордж вероятно наистина няма търпение да те арестува.

— Точно така! — извика тя. — Така че, побързай!

Двамата едва ли не извлякоха Тристан на палубата. Там той се спря.

— А чантата ти, Лизет?

— Няма значение! — каза тя, ядосана не на шега. — Трябва да слезеш от кораба!

— Твърде е късно за това — каза нов глас.

Сърцето на Лизет се сви. Тя се обърна се бавно и видя Джордж и Хъкър да се качват на палубата. А след тях на палубата се качиха и цяла тълпа офицери.

— Господ да ни е на помощ — прошепна.

— Дяволите да те вземат, Джордж — изръмжа Дом.

Брат им не обърна внимание на никого от двамата.

— Добро утро, Тристан — каза Джордж. Лицето му изразяваше силно задоволство. — Единственият начин да напуснеш този кораб е окован във вериги.

Кимна към Тристан и един от офицерите побърза да залови брат им.

— Тристан Боно, арестувам те в името на краля за...

Лизет не можа да чуе нищо повече, защото кръвта блъскаше силно в ушите ѝ. Въпреки всичките ѝ опити да го предотврати, накрая Джордж беше заловил Тристан. И тя не можеше да направи абсолютно нищо.

ГЛАВА 22

Каретата си проправяше път през сутрешното улично движение в Лондон, а Максимилиан гледаше втренчено през прозореца. Доктор Уърт бе наел обществена карета до дома си, за да вземе, както каза, някои лекарства. След това щеше да отиде в градската къща на херцога. Виктор, който лежеше на отсрещната седалка, спеше след уморителното прехвърляне от кораба в каретата.

Максимилиан бе нещастен. Така поразен от отказа на Лизет, че не чувстваше нищо. Благодарение на грубите си думи, беше я изгубил.

Не трябваше да нарича майка ѝ курва. Вече дълбоко съжаляваше за думите си. Тя го мислеше за надменен аристократ, арогантен задник, който не искаше да признае пороците на собственото си семейство — пороци, за които те се бяха досетили благодарение на историята на жалкия му чичо.

— Ти си голям глупак, така да знаеш — каза Виктор.

Максимилиан замръзна. Това бе последното, от което имаше нужда в момента — още обидни приказки от страна на братовчед му.

— Благодаря ти за мнението, но в момента не искам да чуя и дума от теб. Мисля, че за днес вече чух достатъчно.

Между тях се настани дълго мълчание, нарушавано само от кашлицата на Виктор. После той започна да се опитва да седне и Максимилиан смръщи вежди.

— Престани. Докторът каза, че трябва да почиваш.

— Не ми харесва да бъда проклет инвалид — изръмжа Виктор, макар и да се зави отново с одеялото. — И ще чуеш мнението ми, независимо дали ти харесва, братовчеде.

Максимилиан отново смръщи силно вежди.

— Дойде ми вече до гуша от отвратителните ти намеци...

— Не говорех за това. — За първи път, откакто се бяха срещнали, Виктор определено се чувстваше неудобно. — Аз... ъ-ъ... не трябваше да мисля за връзката между майка ти и баща ми. Както каза ти, не

познавам семейството ти и нямам право нищо да предполагам. Мис Боно много ясно ни даде да го разберем.

Максимилиан бе изненадан.

— Така ли?

— Изнесе ни цяла лекция, след като ти излезе. — Закашля се, но бързо овладя кашлицата. — Каза, че трябва да се срамуваме от себе си, задето сме казали неща, които нямат друга цел, освен да те наранят. Нарече и двама ни неблагодарни.

— И двама ви? — запита Максимилиан, още по-изненадан.

— Да. Беше по-настъпателна към Боно. Каза му, че се е държал лошо в светлината на онова, което може би ще направиш за него.

— Аз държа на думата си — каза Максимилиан. — Веднага щом те настаня, ще се погрижа да свалят обвиненията от него. Ще трябва да разбере повече за тази работа и да науча кой е съдията, произнесъл присъдата, но вероятно ще имаме време за това. Тъй като е пътувал под чуждо име, не може да се е вдигнала тревога в митницата. А съм сигурен, че Лизет и Мантън ще намерят местенце, където междуременно да го скрият.

Макар че може би трябваше да говори е Мантън за това. Но беше толкова... ядосан на всичко. И не помисли за проблемите на Боно.

— Тристан не би могъл да те обвини, ако решиш да не му помогнеш — отбеляза Виктор. — Все пак, той не откри брат ти, нали?

Максимилиан го изгледа спокойно.

— Не, но намери член на семейството ми, а за мен това е също толкова ценно. Досега нямах никого.

— Аз също. Точно затова и дойдох тук. — Отметна назад рошавата си коса. — Макар че мис Боно ме обвини, че съм дошъл в Англия не да намеря семейството си, а да го накажа.

— Това вярно ли е? — запита Максимилиан.

— Отчасти, предполагам. — В очите му се появи негодувание. — Майка ми умря няколко месеца след баща ми. Така и не се възстанови от двойната загуба — съпруг и Питър. Макар да й беше казано, че той е дете от предишна връзка на баща ми, тя го обичаше като роден син.

— Сигурен съм, че е било така — каза Максимилиан задавено. — Но Питър имаше майка, на която отчаяно липсваше. Тя умря, питайки за него. Стореното от баща ти е било... безразсъдно и жестоко.

— Да, но стореното от баща ти в отговор също е било жестоко. Как е могъл да скрие факта, че татко е имал семейство? Детективът й даде някаква малка сума, която едва покри дълговете от лечението му в Гхеел. А когато майка ми умря, я погребях с останалото. — Гласът му стана по-суров. — Роднините ми можеха да покажат християнска милост и поне да се погрижат за нея, дори да не са искали да признаят мен.

Максимилиан седеше неподвижен.

— Съжалявам. Съгласен съм, че баща ми не е постъпил правилно. Макар че едва ли можеш да го обвиняваш, като се има предвид, че баща ти отвлече сина му.

— Но аз нямах нищо общо с това! — извика Виктор разгорещено. Овладея се и добави: — Майка ми също.

— И аз нямах нищо общо с отхвърлянето ти от семейството, кълна се.

— Да, предполагам. — С кисел вид, Виктор склучи ръце на гърди. — Но майка ми беше законна съпруга на баща ми, без значение какво казваш за нея.

Максимилиан трепна, спомняйки си необмислените си думи.

— Имаш ли доказателство?

— Имам. Знаех, че може да ми бъде поискано, затова го нося със себе си. — Бръкна в чантата си, извади стар лист и му го подаде.

Максимилиан го разгледа внимателно. Беше брачното свидетелство на Елизабета Франки и Найджъл Кейл. Предполагаше, че подобен документ може да се фалшифицира, но за да го направи, Виктор е трябвало предварително да знае колко важен ще се окаже. А според казаното от Боно не е знаел.

— Баща ми срещнал майка ми, докато английската флота била на пристанището в Остенд — обясни Виктор. — Била сервитьорка там и забременяла от него. И той се оженил за нея.

Взе документа от Максимилиан и го прибра в чантата си. Пое си дълбоко дъх, преди да продължи.

— Сега, след като знам, че е син на херцог, разбирам, че се е оженил за жена под нивото си, но майка ми винаги е казвала, че той я обича. Заради нея се пенсионира от флота — за да бъде с нея.

— Възможно е това да е истината. Войната вече бе отминала. Може би затова е дошъл в Англия — за да купи местенце за теб и

майка ти. Като пенсиониран капитан от флота е можел да се настани удобно тук, ако предположим... — Замисли се за миг. — За да влезе в английското общество с такава съпруга, е трябвало моите родители да я приемат в семейството. Може би е споменал на татко за каква жена се е оженил, и татко е отказал да му помогне. И чичо Найджъл е отвлякъл Питър от чиста злоба.

„Или татко е отказал да му помогне, защото е знаел за връзката му с мама.“

Неприятната мисъл го накара да замръзне. *Не* това се бе случило, по дяволите!

— Може би — каза Виктор, вече очевидно уморен от темата.

Максимилиан трябваше да се откаже да я дискутира повече, защото така причиняваше болка и на двамата им. Но не можеше. Винаги го беше разяждало безсилието да узнае защо Питър е бил отведен. Трябваше да стигне до дъното на тази история.

— Значи, след като е довел Питър в Белгия, баща ти се е записал в британската армия, така ли?

Виктор кимна.

— Щом войната пламна отново, той каза, че трябва да служи на родината си. Майка го запитва защо не се върне във флота, но той ѝ обясни по какви причини не може да го стори.

— Е, не е можел да се върне във флота, защото семейството ми е щяло да го намери. А и вероятно вече не е можел да бъде офицер — възможно е да е срещнал някой, който да го е познавал. Ако е имал намерение да остане на служба, трябвало е да бъде в армията.

— Винаги е казвал, че знае единствено как да се бие. Затова, предполагам, армията е била вторият му избор след флота. И тъй като ни вземаше със себе си там, където биваше назначен, беше по-добре, отколкото когато беше във флота.

— А Питър... — Максимилиан преглътна. — Помнеше ли предишното си семейство? Или въобще нещо отпреди отвличането?

— И да е помнел, никога нищо не ми е казвал. Трябва да разбереш, че няхах още и четири, когато го доведоха у дома. И дори нищо не помня. За мен той винаги е бил... просто по-големият ми брат. — Гласът му стана приглушен, сякаш нещо го давеше. — Защо, мислиш, запазих носната му кърпичка през всичките тези години? Защото беше нещо, останало ми от него.

— Аз тъкмо навършвах четири, когато беше отвлечен, така че дори не го помня. — Максимилиан почувства силно неправдата. В Малбъри Хаус се пазеха различни вещи на Питър, но те не означаваха нищо за него. — Разкажи ми за брат ми. Какъв беше той?

По време на дългото пътуване от пристанището до Мейфеър Виктор му разказваше различни истории за Питър. Максимилиан беше едновременно и радостен, и тъжен, че научава разни неща за брат си от втора ръка, но поне не говореха по болезнената тема, която бяха засегнали на кораба.

Това му помагаше още да не мисли и за Лизет.

Вече бяха влезли в Мейфеър и Виктор замълча, загледан през прозореца към великолепието, което минаваше бавно покрай каретата им. После изведнъж каза колебливо:

— Значи баща ти също е полудял.

Максимилиан веднага се напрегна.

— Да. Не беше приятна гледка.

— Съгласен съм. И на майка ми й беше трудно да гледа баща ми. В гърлото на Максимилиан беше заседнала буца.

— На моята също. — Хрумна му, че не само беше намерил член на семейството, а че Виктор дори можеше да разбере през какво беше преминал. А това означаваше много за него. Означаваше, че може би е намерил още и приятел.

Зависеше обаче от това, какво мисли братовчед му за него.

— По-рано каза, че съм проклет глупак. Но не ми обясни защо.

Виктор го погледна право в очите.

— Не познавам мис Боно много добре, знам само онова, което Тристан ми е казвал за нея, но виждам, че изпитва дълбоки чувства към теб. Защищаваше те с цялото си сърце, дори след като обиди майка й. А и ми се струва, че е жена, която ще остане докрай с мъжа, независимо от всичко. А ти я остави просто така.

Сърцето му биеше бясно в гърдите. Значи въпреки всичко тя го обичаше. Не мислеше най-лошото за него.

Но все пак...

— Предложих й брак. Тя отказа.

— В такъв случай, предложението ти не е било направено както трябва.

Максимилиан издиша бавно.

— Всъщност снощи тя се съгласи да се омъжи за мен, но тази сутрин отказа.

— След онова, което каза в болничната каюта.

Той кимна. Не можеше да мисли за това, без да се мрази.

— Каза, че ще е най-добре всеки от нас да поеме по пътя си. Което означава, че *тя* мисли така.

А може би наистина беше така. Да бъде женен за Лизет, щеше да означава да отвори сърцето си, да събори стените, които го обграждаха, да се откаже от съвършено подредения си живот заради жена, която винаги високо и открито изказваше мнението си. Ако вечеряха с краля, вероятно щеше да каже на Негово величество, че има нужда от повече физически упражнения.

Мисълта го накара да се усмихне и той поклати глава. Можеше да признае пред себе си, че беше готов да даде дясната си ръка, за да види как Лизет разговаря с крал Джордж.

Щеше да присъства на събитието с чаша шампанско в ръка и да я окуражава да се забавлява във всяка минута. После щеше да я заведе у дома и да я люби, докато слънцето изгрее.

В ума му изникваха различни образи — Лизет на леглото в красивата си спалня; Лизет, която съблича нощницата си... Лизет, която го утешаваше снощи...

Сърцето му заби по-бързо. Да бъде женен за Лизет, щеше също да означава страст, светлина и любов. Щеше да означава край на самотните му нощи и дни. Щеше да означава деца.

За първи път, откакто я беше срещнал, се замисли за техни деца. Деца, които щяха да прогонят проклятието на семейството, като израснат здрави, силни и красиви... като майка си. Деца, които щяха да живеят в отдавна мъртвата детска стая, щяха да берат цветя в огромните градини в Малбъри Хаус, да пускат хартиени лодки в езерцето и...

— По дяволите — каза неочаквано, — тя греши. *Не е* по-добре да се разделим. За нито един от двамата ни не е по-добре.

Виктор го изгледа втренчено.

— А каза ли й го?

Максимилиан се замисли за разговора им, в който бе прекалено загрижен да защити сърцето и достойнството си. Как си беше тръгнал точно когато тя казваше на брат си, че няма за какво да го укори.

Страхливец.

— Не — каза и съжалението беше тежко като удар в гърдите.

— А... — Виктор повдигна вежда. — Обичаш ли я?

— Да. — Дори не трябваше да се замисли. Знаеше, че я обича — така, както знаеше, че бракът с нея ще е прекрасен.

— А каза ли й го?

Той изстена. Наистина не беше направил нищо, за да я задържи, нали?

— Не.

Виктор изсумтя.

— Е, ето къде си сгрешил, братовчеде. Не знам много за жените, но знам, че ако кажеш на жена, че я обичаш — ако тя също те обича — е единственият начин да я спечелиш. Защото, ако вярва, че я обичаш, ще те последва до края на земята. — Поклати глава. — Жените не са подвластни на разума, а на чувствата.

— Не и Лизет. Тя е здравомислеща.

Но пък, от друга страна, когато я бе видял за първи път, тя — колко глупаво — искаше да бъде една от агентите на Дом. Нейна беше и идеята да се облече и да пътува като обикновен човек. Тя беше още жената, която влезе в леглото му, защото не искаше той да прекара живота си сам или да има брак, лишен от обич.

Като се замислеше, тя май въобще не беше здравомислеща. Или поне не беше, когато ставаше въпрос за него. Следователно, може би все още имаше шанс с нея.

— Нарекох майка й курва. — Задави се с думата. — Истински я нараних. А тя не го заслужава.

— Ако те обича, ще намери сили да ти прости. Ако й дадеш ясно да разбере, че наистина съжаляваш. — Виктор се замисли. — Не, това не е достатъчно. Всеки път, когато баща ми и майка ми спореха, баща ми й се извиняваше след това. Нещо, което ме ядосваше. — Гледа дълго Макс. — Трябва не само да се извиниш, а и *никога* повече да не го правиш.

— Повярвай ми, нямам никакво намерение да повторя грешката си.

Вече спираха пред лондонската му къща, която приличаше на палат, но Виктор само й хвърли бърз поглед и погледна отново Максимилиан.

— Аз също съжалявам за онова, което казах. Нямах намерение да поругавам паметта на майка ти.

— Извинението е прието — каза Максимилиан.

— Нямах намерение да бъда груб. Наистина помислих, че една връзка между майка ти и баща ми би обяснила много неща. — Максимилиан го изгледа гневно и той побърза да добави: — Но очевидно съм сгрешил.

— Очевидно — каза Максимилиан и каретата спря. Но въпреки това думите на Виктор звучаха в главата му дълго след като го беше представил като свой братовчед на прислугата и се беше погрижил за настаняването му.

Максимилиан не искаше да си признае, но подобна връзка *наистина* би обяснила много неща. Обясняваше и странните думи на баща му, изречени малко преди края му. Както и факта, че баща му се беше заразил със сифилис, въпреки че не беше от типа мъже, които ходеха по курви.

Обясняваше дори чувството за вина на майка му, което той така и никога не беше разбрал. Но пък тя не знаеше за връзката между сифилиса и лудостта, така че може би все пак евентуалната връзка с чичо му не обясняваше чувството ѝ за вина.

Може би беше така, както беше намекнала Лизет — чувството за вина на майка му заради връзката с чичо му и последвалото отвличане на Питър я бяха направили твърдо решена да изкупи вината си, като се посвети на баща му до последните му дни.

Максимилиан облече дрехи, които бяха далеч по-подходящи за херцог, и застана до прозореца, втренчил поглед в градината. Гърлото му беше свито, дланите му — стиснати в юмруци. Имаше един човек, който можеше да хвърли светлина по въпроса — лекарят на семейство Кейл. Ако все още беше жив, той със сигурност знаеше дали майка му е имала сифилис... и което бе дори още по-важно — *кога* двамата с баща му се бяха заразили.

Може би щеше да е по-добре първо да си изясни всичко и после да се впусне да ухажва Лизет.

Трябваша му само няколко часа, за да открие лекаря. Той беше близо на деветдесет и паметта му вече не беше така силна, но пазеше бележките си за пациентите и беше щастлив, че може да ги покаже на мъжа, чието семейство го беше направило богат.

И там беше доказателството, че майка му се е заразила със сифилис почти точно девет месеца преди раждането на Питър. После Макс прегледа и останалите записки и откри кога баща му за първи път е проявил признаци на сифилис. При него болестта се беше проявила по-силно. Той се беше заразил *след* майка му.

Излезе от дома на лекаря, завладян от силни емоции. Беше грешал през всичките тези години. Беше планирал всяка подробност от бъдещето си върху лъжа. Може би беше време да престане да се опитва да предсказва и планира бъдещето. Може би беше време да прегърне настоящето.

Или може би беше време да прегърне жената, която правеше настоящето щастливо. Единствената жена, която вярваше в него.

Единствената жена, която можеше да обича.

Виктор беше прав — той щеше да бъде проклет глупак, ако не се опиташе да я убеди да се омъжи за него, независимо какво мислеше тя.

Вече взел това решение, той се запъти към дома ѝ. Когато стигна, всичко наоколо беше смълчано. Странно, защото беше още само осем часът.

Почука. Никой не отговори, но той продължи да чука по-силно, докато вратата не се отвори. Старият иконом на Мантън го гледаше втренчено, докато в същото време завързваше огромната си пелерина.

— Ще информираш ли господарката си, че искам да говоря с нея? — запита Максимилиан.

— Наистина ви трябваше много време, за да дойдете тук, нали, Ваше благородие?

Максимилиан премигна.

— Какви ги говориш?

— Мис Боно ви изпрати съобщение, в което изразяваше отчаянието си, преди часове.

Сърцето му прескочи удар. Беше променила решението си? Беше го помолила да дойде?

— От часове не съм си у дома. Така че, ако просто съобщиш за мен...

— Тя не е тук — каза мистър Шоу с подсмърчане, очевидно все още не беше готов да му прости закъснението. — А аз закъснявам за репетиция.

Икономът забърза по улицата, а Максимилиан затича след него.

— Къде е тя?

— Това не е *Ваша* грижа, Ваше благородие, но след като тя и мистър Мантън се опитаха безуспешно да се свържат с вас, за да измъкнете мистър Боно от затвора...

— Какво, по дяволите? Как се е озовал там?

Шоу му хвърли кос поглед.

— Ратмур го е заловил още преди да слезе от кораба. Очевидно мистър Мантън, който не знаеше нищо, го е отвел там, без да иска. Онзи негодник Хъкър заловил бележката от мис Боно за мистър Мантън, в която тя го предупреждава за опасността. Изглежда, че мистър Хъкър отдавна е наблюдавал къщата.

— Мили Боже! — възкликна Максимилиан, когато цялата реалност на случилото се се стовари отгоре му. — След като ни изтърва във Франция, Хъкър вероятно отново е заел поста си пред къщата.

Шоу подтичваше по улицата.

— Мистър Мантън прекара следобеда в опити да убеди сър Джаксън Пинтър, негов приятел в съдебната палата, да освободи мистър Боно, но не се получи.

Сърцето на Максимилиан биеше тежко.

— Не, Пинтър не е от хората, които ще пренебрегнат закона заради човек, който го е престъпил, дори това да е братът на Мантън. Освен това, Боно наистина е откраднал коня и го е продал. Фактите не могат да се отрекат, доколкото разбрах.

— Тогавя законът ще бъде приложен, страхувам се. — Максимилиан го изгледа странно и той добави: — Цитат от Шекспир.

— Не помага. Щом не са успели на „*Боу Стрийт*“, къде са сега?

— При Ратмур, да го молят за състрадание. — Шоу смръщи вежди и забърза още повече. — Но няма никакъв смисъл. Ратмур е тиранин.

— В такъв случай, кажи ми къде мога да го намеря — каза рязко Максимилиан. — Няма да позволя да обесят Тристан Боно.

Шоу спря.

— А имате ли план, който да го предотврати?

Максимилиан се замисли за миг, после на лицето му се разля усмивка.

— Вярвам, че имам. Но ще имам нужда от помощ, за да го приложа.

Шоу въздъхна тежко.

— Предполагам, че една нощ ще могат да репетират и без мен. — Завъртя се и тръгна обратно към каретата на Максимилиан, която бе спряна пред къщата на Мантън. — Надявам се, че планът ви е добър и ще е достатъчен да освободим мистър Боно.

— Вярвам, че ще бъде. Ето какво искам да направяш...

ГЛАВА 23

Лизет крачеше из големия салон в градската къща на Джордж. Обърна се към Дом и запита:

— Мислиш ли, че Джордж наистина е излязъл? Или просто се преструва, че го няма, за да можем тук напразно да набираме пара?

Дом скръсти ръце на гърди.

— Като познавам Джордж, мисля, че е второто.

— В такъв случай, трябва да претърсим къщата и да го душим, докато не оттегли обвиненията срещу Тристан — каза тя рязко.

— За да ни обвини в опит за убийство? Имаме късмет, че тази сутрин не ни обвини, че укриваме престъпник. Ако беше заловил Тристан у дома или ако капитанът не беше посочил, че току-що сме се качили на борда на кораба, щяхме да седим в затвора заедно с Тристан.

Лизет въздъхна. Дом беше прав.

— Но какво ще го спре да ни обвини, че сме откраднали нещо, след като си тръгнем?

— Фактът, че нямаме нищо в джобовете? — предложи Дом.

Тя го погледна втренчено.

— Знам, не е време за шеги. Пинтър прави всичко възможно да провери на какво можем да се опрем, но истината е, че в момента Джордж държи всички карти. Така че, ако това да го чакаме му носи задоволство, ще трябва да чакаме.

— Знаеш, че Джордж никога няма да омекне. И защо да омеква? — каза тя, изпълнена с отчаяние. — Опитвам се да се държа за надеждата, че Макс ще отговори на бележката ми, но тя става все по-слаба с всеки момент.

— Все още е възможно. Не го отписвай.

Тя се отпусна на стола до Дом и поклати глава.

— Обзалагам се, че в мига, в който се е прибрал, е размислил относно предложението си за брак.

— Не можеш да го обвиниш, дори да е така. Ти му отказа. Повечето мъже не приемат отказа добре, а един херцог? Все едно че си

го гръмнала в задника.

— Винаги съм знаела, че накрая той ще разбие сърцето ми — каза тя тихо.

Дом ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Опитът ми показва, мила сестричке, че когато човек е сигурен в крайния резултат, прави всичко възможно наистина да стане така.

Тя вирна брадичка.

— Какви ги говориш? Че аз сама съм си го навлякла?

— Не. Намеквам, че трябва да престанеш да мислиш за себе си като за незаконната дъщеря на Клодин, обречена да върви по стъпките ѝ. Можеш да правиш всичко, което пожелаеш. Особено ако се научиш да виждаш онова, което виждаме ние — жизнена и красива жена, която може да предложи много на мъжа.

Дали Дом беше прав? Беше ли направила тя всичко възможно да улови всеки свой шанс с Макс? Дали не беше увила сърцето си, за да го защити, така плътно, че то вече не можеше да диша?

— Извинете ме — каза женски глас от прага, — но чакате ли някого? Чух ви да разговаряте и...

Гласът замлъкна със ставането на Дом.

— Джейн? — каза той дрезгаво. После замръзна. — Простете ми, мис Върнън. Забравих, че може да сте тук.

Лизет също скочи от стола. Джейн Върнън беше братовчедка на съпругата на Джордж. Също така някога беше годеница на Дом, докато той не остана без пари.

Красивата млада жена пребледня.

— Добър вечер, мистър Мантън. Нямах представа... Не знаех... — Погледна Лизет и това като че ли ѝ помогна да се съвземе. — Не знаех, че чакате тук. Ние вечеряме горе. Не знам защо икономът не ви е изпратил там.

Дом ѝ хвърли кос поглед.

— Хайде сега, мис Върнън, не сте глупачка — каза рязко. — Знаете съвсем добре защо икономът не ни е изпратил горе.

Джейн изправи рамене, после го загледа втренчено.

— Виждам, че въобще не сте се променили, мистър Мантън. Не сте никак любезен. — Усмихна се на Лизет. — Ще доведе Джордж. Предполагам, че сте дошли при него?

Лизет кимна.

— Благодаря.

Веднага щом Джейн излезе, Лизет се обърна към Дом.

— Трябваше да бъдеш по-мил с нея.

— Не бях и чак толкова груб. Просто казах истината.

Дом очевидно се беше разстроил от появата на Джейн. Лизет присви очи. Нима това не беше интересно?

На входната врата се почука — почукване, което изненада и двамата. Икономът побърза да отвори и в коридора влезе висока фигура.

— Благодаря, добри човече — каза арогантен глас, който тя познаваше прекалено добре. — Моля те, информирай виконт Ратмур, че херцог Лайънс е дошъл да говори с него.

Лизет замръзна, сварена съвсем неподготвена, а икономът едва не събори Макс — толкова дълбоко се поклони — и бързо се отдалечи.

Макс беше дошъл! Беше дошъл заради Тристан, разбира се, защото беше човек на честта. Но може би малко и заради *нея*?

Кръвта ѝ запрепуска във вените, а сърцето ѝ заби тежко. Опита се да не се надява прекалено много. Но ѝ беше трудно, след като Макс беше тук, от плът и кръв, доказващ, че не я е забравил — нито *нея*, нито семейството ѝ.

По лицето на иконома изведнъж се изписа паника, защото като че ли той изведнъж осъзна, че приемният салон е пълен и че може би не трябваше да въвежда херцога при хора с такова ниско положение като брата на виконта и незаконната им сестра.

Но докато още се чудеше, Макс влезе в салона и ги видя.

— А, виждам, че приятелите ми са дошли тук преди мен. Ще се присъединя към тях, благодаря.

Икономът започна да заеква:

— М-много добре, Ваше благородие. — И затича нагоре по стълбите.

— Е, сега вече Джордж ще слезе — измърмори Дом.

Макс се приближи към тях, гледайки ги тревожно:

— Да приема ли, че все още не сте разговаряли с брат си?

Лизет поклати глава, неспособна да направи повече от това. Гледаше го, без да отмества поглед.

— Добре. В такъв случай, трябва да ме оставите да се справя. Мислите ли, че Хъкър е наоколо?

— Вероятно — каза Дом. — Той никога не е далеч. Защо?

— Защото, ако ме разпознае като мистър Кейл, това само ще помогне на плана, който измислихме двамата с Шоу.

— Шоу? — запитва Лизет. — *Нашият Шоу?*

— Да. Добър човек е той. Макар и малко странен.

Лизет не знаеше дали да се съгласи, или да се изсмее истерично.

— Наистина ли мислиш, че можеш да освободиш Тристан?

Той повдигна вежда.

— Разбира се, мила.

Нарече я „мила“ В очите ѝ бликнаха сълзи.

На прага на салона застана Джордж.

— Не се тревожи, любов моя. Всичко ще бъде наред — прошепна той.

Любов моя? О, Господи, той я затрудняваше максимално да се придържа към решението си да не се омъжи за него.

Кръвта блъскаше шумно в ушите ѝ, докато тя гледеше как Макс се обръща и поздравява полубрат ѝ.

— Добър вечер, Ратмур.

Джордж го изгледа предпазливо.

— Срещали ли сме се, Ваше благородие?

— Не, не мисля. — Тонът на Макс бе леденостуден. — Макар че съм слушал много за вас от приятелите си тук.

Кръвта се отдръпна от лицето на Джордж.

— Приятели? — едва ли не изписка той.

— Да. Казаха ми, че сте арестували човек, който работи за мен.

Лизет едва не ахна, а Джордж смръщи вежди.

— Тристан Боно е на работа при теб?

— Да. Наех него, мис Боно и мистър Мантън да открият братовчед ми и да го върнат в ръцете на любящото го семейство. Те успяха — нещо, което е достойно за възхищение. Виктор Кейл, причината те да са на борда на онзи кораб, вече е удобно настанен в градската ми къща.

Лизет едва сдържаше вълнението си. Какъв брилянтен план! Добре беше, че можеше да използва и титлата си като допълнителен аргумент, когато бе необходимо.

Гледеше Джордж надменно, като истински херцог.

— Съжалявам само, че не съм бил там, когато ти си се качил на борда, за да отведеш Боно. Братовчед ми се възстановява след доста тежка пневмония, затова трябваше веднага да се погрижа за настаняването му под лекарски грижи. Ако знаех, че ще дойдеш да арестуващ най-добрия ми детектив, мъжът, допринесъл най-много за...

— Казваш, че си *наел* Тристан, известен като беглец, да открие братовчед ти — прекъсна го Джордж. На слепоочието му пулсираше вена.

— Не знаех, че е беглец. Шокиран съм да го чуя. От няколко години работи в Националната сигурност на Франция.

Това като че ли шокира още по-силно Джордж.

— Френската Тайна полиция? През цялото това време?

— Според Южен Видок той е най-добрият им детектив. В какво е обвинен мистър Боно?

— В кражба на кон — отговори Джордж, като подчерта всяка дума.

— Това е доста трудно да се докаже. Кога е станало?

Джордж подръпваше нервно шалчето си.

— Преди дванайсет години.

— Разбирам. Предполагам, че го е откраднал от някой изтъкнат гражданин.

— Открадна го от *мен*.

Макс се престори на изненадан.

— Но вие не сте ли роднини? — Остави думите му да стигнат до съзнанието на Джордж, после добави: — А, разбирам. Младо момче, което е взело коня, за да поязди. Което означава, че е по-скоро семеен въпрос, отколкото кражба.

Джордж настръхна.

— *Не е* семеен въпрос, Ваше благородие. Открадна много скъп чистокръвен жребец и го продаде.

— Имаш ли свидетели? Доказателства?

— Имам свидетел — отвърна Джордж. — А доказателство е липсващият кон, който така и не се появи повече.

Макс повдигна вежда.

— Никак не ми звучи убедително. Особено като се има предвид, че се е случило преди дванайсет години. Не съм сигурен, че ще успееш

в съда. А ми се вижда истински срам да съсипеш живота на някого и бъдещето му заради едно недоразумение.

— Не е недоразумение! — изръмжа Джордж. — И, извинете ме за нахалството, Ваше благородие, но не е ваша работа.

— Напротив. — Макс се усмихна леко на Джордж. — Сега той е на работа при мен. И никак не ми се ще да мисля, че след всичко, което направи за херцогската титла, ще го обесят. Ще приема това като лична обида.

В този момент влезе Хъкър. Като видя Макс, побърза да отиде при Джордж и да прошепне нещо в ухото му.

Джордж погледна Лизет, после и херцога, с присвити очи.

— Хъкър ми казва, че историята ти е скалъпена, и то лошо. Въобще не си ги наемал. Каза, че си пътувал под измислено име с полусестра ми, сам.

— Мистър Хъкър ни е *следил*! — запита Макс с престорен гняв.

Думите му накараха Джордж да се почувства неудобно.

— Само за да може да стигне до беглеца.

— *Полубрат* ти, имаш предвид — каза Макс твърдо. — Да, пътувахме заедно, мис Боно и аз, до континента в търсене на мистър Боно, защото не чухме и дума от него по изпълнението на мисията. Не знаехме, че е задържан на борда на кораба заради карантина тук, с братовчед ми. Не можех да използвам титлата си по време на пътуването, защото не исках пресата да надуши, че може би съм открил наследника си — поне не и докато не бях сигурен във фактите. Разбира се, мистър Мантън беше с нас. Предполагам, че мистър Хъкър просто е забравил да ви го каже.

— Това е проклета лъжа! — извика Хъкър. — Мистър Мантън не беше с вас. Той замина за Шотландия.

— Така ли? Видял си го там?

Хъкър пребледня.

— Е, не, но... Чух...

— А, чул си, разбирам.

Лизет се бореше да запази лицето си спокойно и безстрастно. За мъж, който мразеше измамата, Макс бе доста добър измамник, когато се наложеше. Макар че по-голямата част от онова, което казваше, беше истина и само леко изкривена за негово удобство.

— Той не беше с вас по време на пътуването — настоя Хъкър.

— Не и в каретата до Брайтън, но ни чакаше в странноприемницата. Сигурен съм, че си го видял.

— Е... не... аз... Аз не влязох в странноприемницата.

— Така ли? — Макс повдигна вежда. — Колко странно. Никой детектив не би постъпил така. Във всеки случай, Мантън тръгна от Лондон рано, за да ни запази стаи в странноприемницата и да купи билети за пощенския кораб. Сигурен съм, че си го видял на кораба.

— Не, не го видях — отговори Хъкър сковано. — Той не беше там.

— На борда имаше около шейсет души. Всичките ли ги огледа внимателно?

— Аз... аз...

— Искаш да кажеш, че не си го видял. — Изви очи към тавана. — Но със сигурност си ни видял по пътя за Париж.

Хъкър премигна.

— И ни проследи до къщата на мосю Видок? Не? — Макс говореше с най-арогантния си тон. — Какъв първокласен детектив имаш, Ратмур! Ако си беше свършил работата както трябва, ако беше разговарял с хората, с които разговаряхме ние, щеше да знае, че сме се консултирали с Видок и Националната сигурност. Слава Богу, че мистър Мантън и Видок успяха да се доберат до факта, че братовчед ми е задържан на кораб под карантина и е много, много болен.

В гърлото ѝ беше заседнала буца. Макс лъжеше заради нея.

Джордж гледеше гневно Хъкър.

— Каза, че си ги проследил. И че Мантън не е бил с тях.

— Не съм го видял! Аз... искам да кажа, че *не* беше с тях.

— Стига, глупако — изръмжа Джордж. — Не биваше да ти възлагам нещо толкова важно.

— А бележката! — извика Хъкър. Затършува из джоба си, извади сгънато късче хартия и го размаха диво. — Виждате ли? Мис Боно изпрати бележка на мистър Мантън! Нямахте да му изпрати бележка, ако той пътуваше с тях!

Тя потисна възклицанието си. Макс не знаеше, че Хъкър е заловил бележката, но не показва никаква изненада. Взе я, разгледа я, после я хвърли на Джордж, като изплуфтя раздражено.

— Не е адресирана до Мантън, а до слугата му. И пише само: „Аз съм добре и в безопасност, кажи на Дом да се пази от Хъкър.“ Не

се споменава мистър Боно, не се намеква за нищо и никого.

Сега един мускул играеше на челюстта на Джордж.

— Остави ни, Хъкър.

— Но, господарю!

— Остави ни! Няма нужда да влошаваш нещата.

Веднага щом Хъкър излезе, Джордж погледна над рамото на Макс към Лизет и Дом, които седяха много тихо.

— Не си мислете, че сте успели да ме заблудите и за миг, Ваше благородие. Виждам към какво се стремите. Измислили сте цялата тази история с Тристан, за да го спасите.

Хвърли на Лизет убийствен поглед.

— Предполагам, че искате да впечатлите Лизет, за да я вкарате в леглото си. Ако това вече не е станало. Ще бъде глупачка, ако откаже да влезе в леглото на толкова богат мъж.

Дом, който беше до Лизет, буквално се вкамени, а тя постави длан на ръката му, за да го успокои.

Макс беше опасно застинал.

— Всъщност тя вече на два пъти отказа предложението ми за женитба. Но не се тревожи, ще се погрижа да приеме третото, пък било то дори само за да те гледа отвисоко при всеки обществен случай.

— *Ще се ожените* за нея! — подсмихна се Джордж. — Не знаете ли, че тя е незаконна дъщеря на баща ми и френската му курва?

Този път Дом постави длан на ръката ѝ, за да я успокои.

— Курва? — каза Макс с измамно тих глас. — Бях останал с впечатлението, че майка ѝ е пенсионирана актриса. — Погледна Лизет с любов. — Нали така, любов моя?

„*Любов моя.*“ Отново го беше казал. И защитаваше мама. Опитваше се да поправи казаното по-рано.

— Да, точно така — успя да каже тя, макар че гърлото ѝ бе така свито, че думите едва излизаха от устата ѝ.

Макс изгледа Джордж.

— В моя свят жена, която цял живот е останала вярна на любовника си, не се смята за курва, а за негова любовница. — Усмихна се мрачно. — Разбира се, винаги мога да наема детективи, за да науча истината. Ще искам точните факти за вестниците.

Джордж пребледня.

— Вестниците! За какво говорите?

Макс вдигна глава.

— Мисля, че чувам идването на пресата.

И наистина, откъм улицата се чу врява. Джордж изтича към прозореца и погледна навън.

— Пресата! Но защо, по дяволите? Какво правят тук?

— Мистър Шоу ги покани тук по моя молба — каза Макс студено. — Реших, че може би моята *измислена история*, както я нарече ти, ще им се стори интересна, особено когато обявя, че мистър Мантън и брилянтният му екип са намерили отдавна изгубения ми братовчед. Разбира се, репортерите ще се радват да научат, че единият от детективите е в затвора, защото полубрат му го заплашва с обвинение в престъпление отпреди дванайсет години. Да, новина, достойна за отпечатване.

Джордж гледаше втренчено през прозореца с преbledняло лице.

— Вие, проклет...

— Ако бях на твое място сега, Ратмур, щях много да внимавам. — Гласът на Макс бе леденостуден. — Трябва да направиш избора си. Дватама можем да излезем отвън и с гордост да разкажем как членовете на твоето семейство са изиграли важна роля в откриването на възможен наследник на херцогската ми титла. Можем да извадим Боно от затвора още преди да са научили, че е там, ако само споменеш пред властите, че си сгрешил относно кражбата на коня. И всички веднага ще забравят ролята ти в ареста. Или...

Направи пауза за драматичен ефект и Джордж се обърна към него. Чертите на лицето му бяха изопнати.

— Или?

— Мога да изляза отвън и да те представя като олицетворение на дявола. — Очите на Макс мятаха мълнии. — Може би все пак ще успееш да обесиш Боно, макар че аз не бих разчитал на това, като се имат предвид връзките ми и компетентния адвокат, който ще наема за защитата. Но това ще бъде куха победа, след като онези чакали там те разкъсат във вестниците.

Джордж кипеше, но очевидно беше започнал да разбира, че това нямаше да свърши така, както го беше планирал той.

Макс погледна Лизет, в очите му имаше нежност.

— Но каквото и да стане, имам намерение да се оженя за мис Боно. — Погледна отново Джордж. — И ти можеш или да ми бъдеш

приятел — на мен, както и на бъдещите ми роднини, които по стечение на обстоятелствата са и *твои* роднини. А можеш да бъдеш и враг. Толкова е просто. — Отиде до прозореца и погледна навън, където врявата ставаше все по-оглушителна. — Ако бях на твое място, щях по-бързо да взема решение. Тълпата става неспокойна.

За миг изглеждаше, че Джордж ще продължи да упорства. После каза:

— Вие не ми оставихте избор, Ваше благородие.

— Така е — каза Макс. — Много умно, че си го разбрал.

Джордж я гледаше гневно.

— Ти наистина си го закачила на куката си, нали, Лизет? Сигурно си научила от майка си как да...

— И още нещо — скръцна със зъби Макс, престана да гледа през прозореца и се обърна. — Ако още веднъж проявиш неуважение към съпругата ми или майка ѝ, ще те изкормя. — Тръгна с широки крачки към Джордж и заговори с твърдост, която я накара да се гордее с него. — Ще бъдеш изгонен от всички клубове, няма да можеш да получаваш заеми, ще откриеш, че влиянието ми достига места, за чието съществуване дори не знаеш. — Извиси се над Джордж като ангел на отмъщението. — Ясно ли е, сър?

Джордж премигна, очевидно изненадан от силата на гнева на херцога. Имаше здравия разум да кимне в съгласие.

По устните на Макс се изписа триумфираща усмивка.

— Отлично. — Посочи вратата. — А сега, ако нямаш нищо против да излезеш в коридора с мистър Мантън, искам да разменя дума насаме с годеницата си, преди да обявим пред пресата голямото приятелство между семействата ни.

Джордж го гледаше с гняв, но той като че ли най-последно беше разбрал какви проблеми си е навлякъл.

Джордж излезе в коридора, а Дом мина покрай нея, като ѝ намигна набързо и затвори вратата на салона след себе си.

Най-последно беше сама с Макс, но изведнъж, след случилото се между тях сутринта, се почувства неловко. Сърцето ѝ бе така натезало, а и не искаше да обърка нещата този път. Особено след като сега той отново беше надменният херцог, облечен пищно и упражняващ пълната сила на херцогската си титла в разговора с Джордж.

Може би беше добре да започне с това.

— Макс, благодаря ти, че спаси Тристан. Благодаря ти, че ни го върна. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не знаеш колко много означава това за мен. Знам, че го направи, за да спасиш обещанието си към него, но...

— Направих го за теб — каза той с дрезгав глас. — Всичко това беше за теб.

Гледаше я с такава любов, че коленете ѝ омекнаха, а сърцето ѝ заби по-бързо. Той пристъпи по-близо до нея.

— Радвам се, че планът ми сполучи.

Тя се усмихна през сълзи.

— Твоите планове винаги успяват. Но моите не, помниш ли?

— Не съм съгласен. Ти намери братовчед ми. Може би нямаше да успея да го открия без теб. — Приблужи се още по-близо. — Съжалявам, че ми бе необходимо толкова време да дойда тук. Не си бях у дома. Отидох при семейния лекар, за да разследвам думите на Виктор. Изглежда, че все пак е прав за майка ми и чичо ми.

— О, Макс, толкова съжалявам.

— А аз не. Добре е, когато човек има ясни отговори. Добре е да знам, че над мен не тегне семейно проклятие. — Взе ръцете ѝ в своите и ги притисна до сърцето си. — Добре е да знам, че имам бъдеще.

— Да, но това също означава, че не ти се налага да се ожениш за незаконната дъщеря на...

Той я целуна страстно, после се отдръпна леко назад и я погледна право в очите.

— Никога повече не говори така за себе си. Аз не мисля за теб по този начин. И никога не съм мислил по този начин. — Сведе поглед към преплетените им ръце. — Разбирам, че тази сутрин... те нараних и създадох у теб погрешно впечатление. Нямам извинение за това. Мога само да обещаая, че никога повече няма да се случи, и да те помоля да ме извиниш, че се проявих като арогантен задник...

Сега тя го целуна страстно.

— Не говори никога вече така за себе си — повтори като ехо думите му, после му се усмихна закачливо. — Само на мен е позволено да те наричам така. Освен това, понякога ми харесва да се държиш като арогантен задник. Особено когато заплашваш ужасния ми полубрат, който...

Тази целувка беше взаимна, страстна и огнена. Когато най-последните им се разделиха, надменният херцог Лайънс беше изчезнал и на негово място стоеше Макс, който се взираше в очите ѝ.

— Това означава ли, че ще се омъжиш за мен, мила? Защото няма да мога да живея без теб. Обичам те и мисълта да прекарам живота си без теб е дори по-лоша от страха да не полудея.

— *Обичаш ме?* — каза тя, като че ли не вярваше, че най-последно го е казал.

— Разбира се, че те обичам. Не съм луд, нали знаеш. — Усмихна се на шегата си, а фактът, че той можеше да се шегува с това, стопли сърцето ѝ. — Как мога да не обичам жената, която отказа да се омъжи за мен, защо го не исках да ѝ позволя да се грижи за мен до самия ми край? Жената, която се грижеше за братовчед ми, чието лице се озарява всеки път, когато ѝ се удаде възможност да пътува... и която никога не ме лъже.

Сърцето ѝ бе изпълнено с любов.

Той взе лицето ѝ в длани.

— Разбира се, че те обичам. Мислиш ли, че всеки ден се държа така с по някой виконт?

Тя премигна, после му хвърли кос поглед.

— Добре, може понякога да съм надменен. — Взе я в прегръдките си. — Но точно затова трябва да се ожениш за мен. Кой друг, освен теб, може да обуздае гнева ми?

Тя му се усмихна лъчезарно.

— Вярвам, че си прав. Имаш нужда от съпруга, която да ти напомня да не си толкова надменен. — Протегна ръце нагоре и нарочно изкриви на една страна възела на шалчето му. — Като се има предвид това, приемам предложението ти, сърце мое.

— Слава Богу — каза той и се усмихна широко. След това я целуна страстно по устните и предизвика у нея тръпки чак до върха на пръстите ѝ, а също така ѝ напомни, че невинаги е просто херцог.

Когато устните му се откъснаха от нейните, той ѝ подаде ръка.

— А сега е най-добре да излезем отвън и да кажем на целия свят.

— Какво ще им кажеш за Виктор?

— Че съм намерил отдавна изгубения си братовчед, сина на моя чичо. Никой не знае, че чичо Найджъл отвлече Питър, така че новината няма да бъде скандална.

— Да, няма да бъде скандална — съгласи се тя. Тръгнаха към вратата и тя добави: — Предполагам, че за мен това е края на мечтата ми да бъда една от хората на Дом. Вероятно ще е истински *скандал* една херцогиня да се занимава с такава работа.

— Вярно е. Но не мисли за нашия брак като за края на мечтата ти — каза той. — Мисли за него просто като за смяна на работодателя. Ще се изненадаш колко организаторска работа има в управлението на именията. Наистина ми е необходима помощ. Затова ще бъда много щастлив да те имам като една от моите хора. — Хвърли ѝ кос поглед. — Освен в спалнята, разбира се.

Тя избухна в смях, минаха през вратата и влязоха в бъдещето си.

ЕПИЛОГ

Четири месеца след сватбата Максимилиан седеше удобно настанен в кабинета си. Лизет, както обикновено, му бе полезна, като подреждаше разни неща, когато влезе Виктор, облечен в пътнически костюм.

— Е, потеглям към Единбург — каза той.

— Шотландия? Защо? — запита Максимилиан.

— Съпругата ти не ти ли каза? — Виктор хвърли бърз поглед към Лизет.

Тя се изчерви.

— Аз... хм... чаках удобния момент. Мислех, че няма да тръгнеш преди утре.

— И аз също мислех така — каза Виктор. — Но Мантън получи писмо, което направи работата неотложна... Затова...

— Какво общо има Мантън с това? — запита Максимилиан. Съпругата му и братовчед му размениха погледи и стомахът му се сви. — По-добре е някой веднага да ми каже какво става тук.

— Виктор ще стане един от хората на Мантън — каза Лизет смело.

Максимилиан изгледа братовчед си с присвити очи.

— Защо? Нима издръжката, която ти давам, не е достатъчна?

Виктор се напрегна.

— Повече от достатъчна е. Това няма нищо общо с парите. Не искам да бъда неблагодарен, братовчедо, но...

— Виктор е свикнал на по-активен живот — намеси се Лизет. — Служил е в армията години наред и е помагал на властите в трудни ситуации.

— В такъв случай, ще му намеря какво да прави. — Гледаше втренчено братовчед си. — Сигурен съм, че и тук има с какво да се заеме.

— Ти, Лизет, както и многото ти слуги и хора се справяте отлично. — Виктор подръпна шалчето си. — Освен това, не съм... Не

съм свикнал да присъствам на толкова много балове и вечери и да се преструвам, че ме интересува кой се е появил в театъра с неподходящо облекло. Все още ми е трудно да повярвам, че съм братовчед на херцог, и още по-малко, че някой се интересува какви ботуши съм обул.

— Знам, че е трудно да се свикне с всичко наведнъж. — Лизет хвърли кос поглед на Макс. — А и ние едва ли сме ти дали време да свикнеш. Хвърлихме те в английското общество без никаква подготовка.

Максимилиан прехапа езика си. Тя се беше справила блестящо. Защо и той не можеше така?

— Но Шотландия е толкова далеч.

— Мантън има нов случай там и той обещава да бъде изключително доходен — каза Виктор. — Но тъй като той е зает с друг свой, също важен, случай, а Тристан е зает дори с няколко, предложи аз да се заема с този. А аз... имам свои причини да искам да се заема.

— Какви, например? — запита Максимилиан.

Виктор изведнъж се затвори в себе си.

— Не е нещо, което трябва да те тревожи. — После, преди Максимилиан да е успял да реагира, се усмихна. — Освен това, така имам възможност да помисля... какво искам да правя с бъдещето си.

Максимилиан въздъхна тежко, а Лизет каза:

— Макс...

— Знам. И двамата сте прави. — Максимилиан стана и излезе иззад бюрото. Застана и втренчи поглед в братовчед си. — Трябва да живееш, както искаш. А разбрах, че никога не е било така. — Говореше с веселост, каквато не изпитваше. — Мен наистина ме интересува кой какво облекло носи.

— Всъщност не е така — каза Лизет тихо.

Както обикновено, тя знаеше какво чувства той. В началото беше малко тревожно да има край себе си човек, който го разбира толкова добре, но това отдавна бе преминало и сега той го намираще за окриляващо.

— Добре, тази част от живота ми наистина може да бъде досадна — призна. — Но намирам за достатъчно добра работа управлението на именията и стопанисването им за моите наследници. Този труд ме възнаграждава. Надявах се, че след време ще стане интересно и за теб, братовчедо. Мислех да те науча, в случай че...

— Ще имаш достатъчно наследници, Макс — каза Виктор сухо. — Като се има предвид колко често си лягате рано, скоро ще бъда петнайсети по ред в наследяването на титлата.

— Господ да ни е на помощ! — измърмори Лизет. — Обичам децата, но четиринайсет?

— Работата е там — продължи Виктор, — че ще имате поне един син, може би дори няколко, на които да предадете титлата. Нямаме нужда от мен. А аз имам нужда от нещо повече от това. — Вдигна ръце в жест, който трябваше да обхване всичко заобикалящо го. — Или поне нещо по-различно.

— Разбирам — каза Максимилиан, макар че не разбираше напълно. Беше така доволен от живота си, че не можеше да си представи как някой друг може да бъде недоволен. — А и няма да бъдеш вечно в Шотландия, предполагам.

— Надявам се, че не — отговори Виктор. — Разбрах, че там било доста мрачно.

— Зависи в коя част на Шотландия си — усмихна се Максимилиан. — Ако останеш малко по-дълго в Единбург, можеш да се настаниш в къщата ми там. Ще изпратя писмо веднага, за да я отворят за теб.

— Благодаря. Това може да бъде много полезно. — Виктор погледна часовника. — Е, в такъв случай, тръгвам. Каретата ми потегля след час.

— Късмет — пожела му Максимилиан.

— Внимавай — посъветва го Лизет и го целуна по бузата.

— Винаги внимавам — отговори Виктор.

Той вече беше излязъл, когато смисълът на някои думи най-после стигна до съзнанието на Максимилиан.

— *Внимавай?* Съществува ли опасност?

Тя му се усмихна лъчезарно.

— Не е чак толкова опасно.

— Лизет... — предупреди я той.

— Шегувам се, за да те изпробвам. Доколкото знам, няма никаква опасност. А дори и да има, Виктор е способен да се грижи за себе си.

— Мили Боже! — измърмори Максимилиан и се отпусна на един стол. — Напомни ми да удуша брат ти следващия път, когато го видя.

Тя се засмя и се изправи до бюрото.

— Кълна се, вие двамата с Дом непрекъснато заплашвате да се удушите един друг, но нито веднъж не съм видяла някой от двама ви да се опитва.

— Това е само защото знаем каква лекция ще ни изнесеш после. Но да бъдем честни, брат ти има повече причини да ми бъде ядосан, отколкото аз на него.

— Така е, наистина. Никога няма да ти прости, че промени името на фирмата му на „Хората на херцога“.

— Не е моя вината, че вестниците измислиха това име — изръмжа Максимилиан. — Аз просто казах, че съм наел трима ви да откриете братовчед ми.

— Знам — прошепна тя, за да го успокои. — И когато не недоволства срещу промяната на името, той признава, че работата е много повече оттогава насам. Така че му направи услуга. Макар и той да не иска да го признае.

Той вдигна поглед.

— Ти нямаш нищо против, нали?

— *Обожavam* това име. То пречи на братята ми да бъдат прекалено горди със себе си. Без да споменавам, че непрекъснато ми напомня колко много ме обичаш. — Усмихна му се с онази нежна усмивка, която винаги го разчувстваше. — Колко много направи за мен — и за тях — в онзи ден.

Думите ѝ го отрезвиха.

— Предполагам, че тогава не видяхме Ратмур за последен път. Той наистина ви мрази вас двамата и особено Боно. Макар да не съм сигурен защо.

— Аз също не знам защо, но винаги ни е мразел. — Пое си дълбоко дъх, после каза весело: — Да не мислим за него, а? Освен това, трябва да кажа на готвача, че ще бъдем само двамата на вечеря. — Усмихна му се. — Виждаш ли? Заминаването на Виктор си има и предимствата. Например, сега можеш да вечеряш, каквото сърцето ти иска, без да се съобразяваш с него. Така че, кажи, съпруге мой, какво да бъде?

Той я дръпна в скута си, сварвайки я неподготвена.

— Ще ти кажа съвсем точно какво желае херцогът, моя дива роза. И не става въпрос за вечерята.

— Искаш ли да отидем отново с яхтата ти до Франция? — запита шеговито тя. — Или дори до Испания този път?

— Колкото и много да ми хареса последното ни пътуване, имам предвид нещо друго. — Очите му блестяха, когато пъхна ръка под роклята ѝ. — Приказките на Виктор за наследниците ми ме наведоха на мисълта да се заема веднага с въпроса.

Лизет се усмихна чувствено и обгърна врата му с ръце.

— Мислех, че вече работим доста упорито по въпроса.

— Познаваш ме. — Той загледа с нежност жената, променила живота му, дала му надежда, страст и бъдеще, и сърцето му преля от обич. Сведе устни към нейните. — Работата на херцога никога няма край. Слава Богу.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Южен Видок действително е живял по това време и е смятан от доста широк кръг за първия детектив и баща на съвременната криминология, без да споменаваме, че е основател на Националната сигурност. Когато се създава Скотланд Ярд, сър Робърт Пийл изпраща хора да се съветват с Видок и да проучат методите му. Някои подробности от историята ми са взети от живота му. Видок наистина е започнал като престъпник и е решил да се промени, когато бива обесен негов приятел. Наистина е разполагал със състав от четирима чиновници, които да поддържат в ред шейсет хилядите досиета и характеристики на престъпници. И наистина е направил състояние, като изобретил хартията за банките, която не можела да бъде фалшифицирана. И наистина е наемал жени агенти!

Наистина е имало град Гхеел — сега Геел — в Белгия, станал известен в началото на 19 век като „колония за манааци“. Навремето там разполагали с една от най-напредничавите програми за лекуването на психическите заболявания. Хората от града се грижели за болните срещу заплащане и дори им давали да упражняват полезен труд. Болните, които не били опасни, се разхождали свободно по улиците, а опасните били държани във вериги, докато не станели отново достатъчно разумни. Програмата била следена от комитет. В Геел все още настаняват психично болни в къщите на гражданите.

Сифилисът невинаги причинява лудост, но тя наистина може да се прояви години след изчезването на болестта. Макар че връзката между сифилиса и лудостта е потвърдена едва наскоро и много след периода, в който се развива действието в моя роман, предположих, че някои лекари вероятно все пак са забелязали връзката, макар и да не са могли да я докажат научно.

Случаят с карантината е достоверен. Навремето никой не бил много сигурен относно случаите, в които да бъде наложена карантина, затова я налагали често като предпазна мярка. После търговците започнали да се оплакват и много от законите били променени... И се

променяли, и се променяли. Накрая наистина на Градския съвет била дадена силата да решава, което довело до по-реални преценки. Предполагам, че е имало и достатъчно влиятелни хора, които са го убеждавали да действа в тяхна полза!

Издание:

Автор: Сабрина Джефрис

Заглавие: Желанията на херцога

Преводач: Силвия Желева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство „Kalpazanov“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: английска

Излязла от печат: 12.12.2014

Редактор: Мая Арсенова

Технически редактор: Никола Христов

ISBN: 978-954-17-0296-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8055>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.